



กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ
ของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี

โดย

นางสาวศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1

ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ
ของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1
ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE GREEN TOURISM MANAGEMENT STRATEGY FOR THE CREATION
OF THE ECONOMIC VALUE ADDED OF THE COMMUNITY IN THE JET SKI
MANAGEMENT



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Doctor of Philosophy RECREATION TOURISM AND SPORT MANAGEMENT

Department of Education Foundations

Academic Year 2023

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสกี
โดย	นางสาวศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์
สาขาวิชา	การจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรรณวิสา บุญมาก
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. วรรณวีร์ บุญคุ้ม

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตาม
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัย)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ กาญจนกิจ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรรณวิสา บุญมาก)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. วรรณวีร์ บุญคุ้ม)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(อาจารย์ ดร. วิจิต อิ่มอารมย์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. โรม วงศ์ประเสริฐ)

630630057 : การจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา แบบ 2.1

คำสำคัญ : การท่องเที่ยวสีเขียว, การสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ, การจัดการแข่งขันเจ็ตสกี

นางสาว ศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์: กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรณวิสา บุญมาก

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP, WGP #1) 2) เพื่อพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง และ 3) เพื่อตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง ใช้การวิจัยแบบผสมผสาน โดยการวิจัยเชิงปริมาณทำการเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามกับผู้ร่วมแข่งขัน ผู้ติดตาม ผู้ชมและผู้ประกอบการทั้งในรายการแข่งขันและนอกรายการการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง จำนวน 300 คนเพื่อประเมินความต้องการจำเป็น โดยใช้เทคนิคดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น (Modified Priority Need Index, PNI_{modified}) กำหนดจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค และสร้างกลยุทธ์ด้วยวิธีการจับคู่ปัจจัยภายในและภายนอกมาวิเคราะห์เพื่อสร้างกลยุทธ์ใหม่ตามสภาพปัจจุบันขององค์กร (TOWS Matrix) และการวิจัยเชิงคุณภาพทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญ 10 ท่านซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ และมีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีไม่น้อยกว่า 3 ปี ทำการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์ โดยใช้เทคนิคสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship)

ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการจำเป็นของการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีทางไกลนอกชายฝั่งทุกด้านมีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.070 – 0.290 โดยด้านที่ PNI_{modified} ต่ำสุด คือ ด้านผลิตภัณฑ์ ส่วนด้านที่มี PNI_{modified} สูงสุด คือ ด้านสิ่งแวดล้อม จากค่า PNI_{modified} ดังกล่าวทำให้วิเคราะห์ TOWS Matrix ได้กลยุทธ์ดังนี้ 1) กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies) 10 กลยุทธ์ 2) กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO-Strategies) 10 กลยุทธ์ 3) กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST-Strategies) 9 กลยุทธ์ และกลยุทธ์เชิงรับ (WT-Strategies) 9 กลยุทธ์ เมื่อทำการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญเพื่อรับรองกลยุทธ์ ทั้ง 38 กลยุทธ์ผ่านการรับรองโดยผู้เชี่ยวชาญ กลยุทธ์เชิงรุกในการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี คือ การสร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงานและสร้างรายได้ กลยุทธ์เชิงแก้ไข คือ การจัดให้มีการตั้งกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน ขยายผลและใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ สร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร กลยุทธ์เชิงป้องกัน คือ การเพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว สัญลักษณ์ต่างๆ กลยุทธ์เชิงรับ คือ จัดให้มีการชักจูงระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยวตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

630630057 : Major RECREATION TOURISM AND SPORT MANAGEMENT

Keyword : Green tourism/ Economic value/ Jet Ski tournament management

MISS Supahlak NINNOPPARAT : The Green Tourism Management Strategy for the Creation of the Economic Value Added of the Community in the Jet Ski Management Thesis advisor : Assistant Professor Wanwisa Bungmark, Ph.D.

This research aimed to study 1) the needs of the green tourism management for the value added of the community in the WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP (WGP #1), 2) to develop the green tourism management strategy for creating the economic value added of the community from the WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP, and 3) to verify and approve the proper of the green tourism management strategy for creating the economic value added of the community. This research was used the Mixed method design. The quantitative research collected the data with 300 samples for study the needs by using Modified Priority Need Index (PNI_{modified}) in order to define the strength, weakness, opportunity, and threat, and created the strategy by using TOWS Matrix. The qualitative research used the in-depth interview with 10 informants person those who had at less three years experiences in Jet Ski tournament management to verify and approve the proper strategy by using connoisseurship.

The result found that the needs of the green tourism management for the value added of the community in the WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP in every PNI_{modified} aspects were in between 0.070 – 0.290. The lowest PNI_{modified} was the product aspect, and the highest PNI_{modified} was the environmental aspect. The result of TOWS Matrix can be gained the strategies which were as follows; 1) SO-Strategies were consisted of 10 strategies 2) WO- Strategies were consisted of 10 strategies 3) ST- Strategies were consisted of 9 strategies, and 4) WT- Strategies were consisted of 9 strategies. The 38 strategies were approved by the experts in the connoisseurship which SO-Strategies in the green tourism management for the value added of the community in the jet ski management were to create the various tourism model in order to attract the tourists for creating the career opportunity, the employment, and the income generation. WO- Strategies were to arrange the group for solving the problem in the waste management in the community level, and to expand for creating the commercial benefit, to create the awareness from using the benefit from the resources. ST- Strategies were to create the facilities to the tourist, such as the road signs, the tourist attraction information signs, and the symbols. WT- Strategies were to arrange the training among the communities, and the related organizations in the security operation for taking care the tourists, take responsibility in the accident that might be occurred.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีไทยได้ดำเนินการวิจัยสำเร็จเป็นอย่างดี เนื่องด้วยผู้วิจัยได้รับความเมตตากรุณาและคำชี้แนะจากคณาจารย์หลายท่าน ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ กิตติคุณ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ จากจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ที่ท่านได้ให้ความเมตตาต้อนรับและยินดีมาเป็นประธานสอบวิทยานิพนธ์และได้นำองค์ความรู้มาสั่งสอนอีกทั้งประสบการณ์ต่างๆอย่างมากมาย ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ปรึกษาอันเป็นที่รักยิ่งของผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรณวิสา บุญมาก ที่อาจารย์ได้ดูแลอบรมสั่งสอนและได้ให้กำลังใจฝ่าฟันอุปสรรคต่อสู้ทุกอย่างมากกับผู้วิจัยจนสำเร็จการศึกษา ขอขอบพระคุณที่ปรึกษาของที่ปรึกษาหลักอีกที่ ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัยและที่ปรึกษาร่วมรองศาสตราจารย์ ดร. วรณวิทย์ บุญคุ้ม ที่เป็นส่วนสำคัญคอยช่วยเหลือและแนะนำการเขียนงานวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัยตั้งแต่แรกเริ่มเรียนปริญญาเอกตลอดจนจบการศึกษา ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. โรม วงศ์ประเสริฐ อาจารย์, ดร. วิจิต อิมอรณณ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิวัฒน์ บุญสม ที่ได้อบรมสั่งสอนคอยเมตตากรุณาลูกศิษย์คนนี้ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มเรียนปริญญาเอกตลอดจนสำเร็จการศึกษา และขอขอบพระคุณทางคุณพ่อไชยา คุณแม่ยุรี นิลนพรัตน์ และครอบครัว นิลนพรัตน์ บริษัทไชยาซี.อาร์.ซีกรุ๊ปจำกัด ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พราม อินพรม, อาจารย์ ดร.โอม โตอาจ เพื่อนสนิทมิตรแท้ของผู้วิจัยนางสาว กนกวรรณ ปิยานวัฒน์กุล, นางสาว ณิชฐัญญา ราชธานี และผู้อยู่เบื้องหลังอีกมากมายที่คอยซัพพอร์ตทางด้านกายและจิตใจคอยให้กำลังใจให้แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอดเวลาจนสำเร็จการศึกษา ขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียนปริญญาเอกทุกท่านและคณาจารย์เจ้าหน้าที่ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ได้ให้องค์ความรู้และประสบการณ์ใหม่ๆแก่ศิษย์คนนี้มาโดยตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ศึกษาเล่าเรียน ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ผู้วิจัยจะนำองค์ความรู้และนำไปให้องค์กรเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติสืบต่อไป

ศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
คำถามของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	6
1. ประวัติความเป็นมาการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี.....	7
1.1 ประวัติของเจ็ตสกี.....	7
1.2 สมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ (The International Jet Sports Boating Association: IJSBA).....	7
1.3 ประวัติความเป็นมาของกีฬาเจ็ตสกีในประเทศไทย.....	8
1.4 แนวโน้มและทิศทางการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีของประเทศไทย.....	10
1.5 ประวัติความเป็นมาของการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกนอกชายฝั่ง(WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1).....	10

2. การท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism).....	12
3. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างมูลค่าเพิ่ม	16
3.1 แนวคิดการสร้างมูลค่าเพิ่ม.....	16
3.2 ความสำคัญของการสร้างมูลค่าเพิ่ม	17
3.3 การสร้างมูลค่าเพิ่ม	18
3.4 การสร้างมูลค่าเพิ่มโดยการสร้างคุณค่า	19
4. แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบทางด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม	21
4.1 ความหมายเกี่ยวกับผลกระทบ.....	21
4.2 ผลกระทบจากการท่องเที่ยว.....	21
4.3 แนวคิดเกี่ยวกับสังคม.....	22
4.4 แนวคิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม.....	26
4.5 แนวคิดเกี่ยวกับเศรษฐกิจ.....	30
4.6 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม	33
5. แนวคิดเรื่องโมเดลเศรษฐกิจ Bio Circular Green (BCG Model).....	36
6. เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals–SDGs).....	38
7. นิยามและความหมายของการประเมินวัฏจักรชีวิต (Life cycle assessment: LCA).....	44
8. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research)	45
9. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างกลยุทธ์ด้วย TOWS Matrix.....	48
10. ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	49
10.1 ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดภูเก็ต.....	49
10.2 ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต.....	51
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	52
งานวิจัยในประเทศ.....	52
งานวิจัยในต่างประเทศ	61

12. กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	64
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	65
1. ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น แนวคิดทฤษฎีจากหนังสือ วารสาร งานวิจัย และเอกสารต่างๆ ศึกษาข้อมูลเชิงประจักษ์.....	65
2. ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาความต้องการจำเป็นของการจัดการการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง.....	66
2.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง.....	66
2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	67
2.3 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	68
2.4 การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	68
2.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
2.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	70
3. ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนากลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง.....	71
3.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน และ สภาพแวดล้อมภายนอก.....	71
3.2 การกำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง.....	71
4. ขั้นตอนที่ 4 การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยว สีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง.....	72
4.1 รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการรับรองกลยุทธ์	72
4.2 ขั้นตอนการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง	72
บทที่ 4 ผลการวิจัย	74

1. ผลการวิเคราะห์ การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว.....	75
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวและมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation: Std.) และค่า PNI _{modified}	77
3. การพัฒนากลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง	89
3.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน	89
3.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก	95
3.3 กำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี โดยจัดทำตาราง TOWS Matrix.....	103
4. การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1)	106
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	115
สรุปผลวิจัย	115
อภิปรายผล	122
ข้อเสนอแนะ	138
ข้อเสนอแนะในการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย	138
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	139
รายการอ้างอิง	140
ภาคผนวก.....	156
ภาคผนวก ก แบบสอบถามในการวิจัย	157
ภาคผนวก ข แบบประเมินตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์	163
ภาคผนวก ค รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	172

ภาคผนวก ง รายงานผู้ตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยว .174

ภาคผนวก จ หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ 177

ประวัติผู้เขียน..... 179



สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ประเภทการแข่งขัน เงินรางวัล และค่าธรรมเนียมแรกเข้าของการแข่งขันเจ็ตสกี WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, (WGP #1)	11
ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	75
ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว.....	76
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านเศรษฐกิจ	77
ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านสังคม	78
ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านสิ่งแวดล้อม	80
ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านวัฒนธรรม.....	81
ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs.....	82
ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี ด้านผลิตภัณฑ์	83
ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี ด้านบริการ.....	85
ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี ด้านบุคลากร	86
ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี ด้านภาพลักษณ์.....	88
ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านเศรษฐกิจ	89

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านสังคม	90
ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านสิ่งแวดล้อม	91
ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านวัฒนธรรม	91
ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs.....	92
ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านผลิตภัณฑ์	93
ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านบริการ	93
ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านบุคลากร.....	94
ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านภาพลักษณ์	95
ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านเศรษฐกิจ	96
ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านสังคม	96
ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านสิ่งแวดล้อม	97
ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านวัฒนธรรม.....	98
ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs	98
ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านผลิตภัณฑ์	99
ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านบริการ	100
ตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านบุคลากร	101
ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านภาพลักษณ์	101
ตารางที่ 31 สรุปประเด็นสำคัญที่นำมาใช้สร้างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน	102
ตารางที่ 32 การวิเคราะห์ TOWS Matrix เพื่อกำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน	103
ตารางที่ 33 การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน	107



สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 โมเดลเศรษฐกิจ Bio Circular Green	36
ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย	64



บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นหน่วยงานที่มีภารกิจหลักในการส่งเสริมสนับสนุน และพัฒนาด้านการกีฬาและนันทนาการ โดยยึดกรอบตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ.2566–2570) ซึ่งถือได้ว่าเป็นเครื่องมือในการพัฒนาการกีฬาและนันทนาการในการลดความเหลื่อมล้ำของสังคม พัฒนาสุขภาพ คุณภาพชีวิต สร้างความสามัคคี และความภาคภูมิใจของคนในชาติ ตลอดจนสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศ โดยสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมการกีฬา ที่ได้มีการระบุในเป้าประสงค์ที่ 4 ซึ่งมุ่งให้อุตสาหกรรมการกีฬามีการเติบโตอย่างต่อเนื่องและสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศ และมีประเด็นการพัฒนาที่ 5: การส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาที่มุ่งขับเคลื่อนการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมกีฬาอันจะเป็นภาคส่วนสำคัญในการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านเศรษฐกิจของประเทศ รวมถึงการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ครอบคลุมทั้งภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคบริการด้านการกีฬา สนับสนุนการจัดกิจกรรมและมหกรรมการกีฬาระดับชาติและนานาชาติ และการจัดกิจกรรมกีฬาเชิงพาณิชย์ของภาคเอกชน (International Sport Events & Private Sport Events) เพื่อเสริมสร้างการกีฬาเชิงท่องเที่ยว เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมการกีฬาให้ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2566)

ตามแนวทางการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมกีฬาตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ.2566–2570) ประเทศไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและโอกาสในการผลักดันให้ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) รัฐบาลและหน่วยงานของรัฐทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการแข่งขัน เป็นการแสดงศักยภาพของประเทศให้ทั่วโลกได้เห็นในสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศไทยที่มีสภาพแวดล้อมที่สวยงาม ความหลากหลายทางชีวภาพ และภูมิประเทศ ประเทศไทยมีอัตลักษณ์ของความเป็นไทยที่ไม่เหมือนประเทศอื่น ๆ คือ ความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี อาหาร และสภาพแวดล้อม การสนับสนุนของรัฐบาลที่มุ่งเน้นประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและกีฬาจะส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศมีการพัฒนาในทิศทางที่ดีขึ้น การจัดการแข่งขันเจ็ตสกีนั้นผู้เข้าแข่งขัน ทีมงาน และผู้เข้าชม สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ก่อนและ

หลังการแข่งขัน ทำให้ประชาชนที่มีอาชีพค้าขายในบริเวณโดยรอบพื้นที่สถานที่จัดการแข่งขันนั้น มีรายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ยังเป็นการส่งเสริมทางด้านธุรกิจโรงแรม รีสอร์ท และร้านอาหาร บริเวณโดยรอบ เป็นการสร้างจุดแข็งในการท่องเที่ยวของประเทศ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560a)

การแข่งขันเจ็ตสกีนั้น สมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ (The International Jet Sports Boating Association: IJSBA) เริ่มจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1982 มีสมาชิกมากกว่า 50 ประเทศทั่วโลกและมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่แคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา (IJSBA, 2023a) โดยได้ทำการจัดการแข่งขันตั้งแต่ระดับท้องถิ่น (Local) ระดับชาติ (National Championship Races) ไปจนถึงระดับโลก (World finals) โดยแบ่งการแข่งขันออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้ 1.การแข่งขันที่หาผู้ชนะจากผู้เข้าเส้นชัยเป็นอันดับแรก (Closed Course) 2. การแข่งขันแบบจับเวลา (Slalom) 3. การแข่งขันแสดงท่าทาง (Freestyle) 4. การแข่งขันระยะไกลนอกชายฝั่ง (Endurance/Offshore) และ 5. การแข่งขันทางตรงระยะสั้น (Drag racing) โดยการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกโดย IJSBA เป็นการแข่งขันที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในโลก ถือได้ว่าเป็นการแข่งขันที่สำคัญสามารถดึงดูดนักแข่งเรือที่มีฝีมือทั่วโลกมาเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อชิงตำแหน่งแชมป์โลกบนเวทีระดับนานาชาติ (IJSBA, 2023b) ในส่วนของประเทศไทย สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ ได้มีการพัฒนากีฬาเจ็ตสกี และจัดให้มีการแข่งขันในระดับชาติอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้จากแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ที่มุ่งส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬาโดยมุ่งเน้นการจัดการจัดการมหกรรมกีฬาทำให้ประเทศไทยได้มีโอกาสในการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง โดยจัดขึ้นในจังหวัดภูเก็ต โอกาสในการแข่งขันดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการพัฒนาด้านกีฬาของประเทศไทยในการเป็น “ผู้นำโลก” เพื่อดำเนินแผนศูนย์กลางของโลก (WORLD HUB) สร้างสรรค์ประโยชน์จากเม็ดเงินทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวรวมกว่า 4,000 ล้านบาทต่อปี ช่วยประชาสัมพันธ์ประเทศไทยไปสู่กลุ่มผู้ชมทั่วโลก ซึ่งถือเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพต่อยอดแผนพัฒนากีฬาชาติอย่างยั่งยืน โดยการแข่งขันมอเตอร์สปอร์ตที่สร้างชื่อเสียงที่นักกีฬาและแฟนกีฬาต้องมาชมกิจกรรมชิงชนะเลิศของโลกที่ประเทศไทย (ไทยรัฐออนไลน์, 2565)

การท่องเที่ยวเชิงกีฬามีผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ กล่าวคือ การพัฒนาของโครงสร้างต่างๆ ประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในทางกลับกัน อาจก่อให้เกิดซึ่งปัญหาค่าครองชีพสูง ปัญหาการจราจร ปัญหาทางด้านความปลอดภัย ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม (Njoroge et al., 2017) โดยการแข่งขันทัวร์นาเมนต์กีฬาก็เหมือนหัวใจในการขับเคลื่อนผลกระทบทางเศรษฐกิจ ต่างๆ โดยเฉพาะรายได้ที่มาจากจากการจัดการแข่งขันกีฬา (Barajas, et al.,2012) และประชาชนที่พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียงได้รับผลกระทบในทางเศรษฐกิจระดับสูงกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (González-García, et al., 2018) ทั้งนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

ของผู้เข้าชมการแข่งขันกีฬาเจ็ตสกี ได้แก่ 1. สิ่งดึงดูดใจในเรื่องความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว 2. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่เน้นสิ่งดึงดูด (Sport Tourism Attractions) 3. สิ่งอำนวยความสะดวกที่มีร้านค้า ตั้งอยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวและชุมชน 4. ความสะดวกในการเดินทางเส้นทางในการคมนาคมขนส่งมีความสะดวกสบายและเมื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีสถานที่จอดรถเพียงพอและปลอดภัย และ 5. การบริการที่พึงประสงค์ของที่พักต้องมีความหลากหลายให้เลือกใช้บริการ (กนกวรรณ ปิยานุวัฒน์กุล และคณะ, 2562)

การส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา และการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีทำให้เกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม แต่ยังไม่มียานวิจัยขึ้นใหม่ที่ศึกษาบริบทของการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีโดยเชื่อมโยงหลักการจัดการการท่องเที่ยวสีเขียว จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง การจัดการแข่งขันดังกล่าวจะช่วยยกระดับมาตรฐานและเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจของชุมชน ให้เกิดความคุ้มค่าในการจัดกิจกรรม การกระจายรายได้สู่ผู้ประกอบการในพื้นที่ อีกทั้งยังส่งเสริมให้พื้นที่จัดการแข่งขันเป็นพื้นที่ท่องเที่ยวด้านกีฬาและเศรษฐกิจอย่างสร้างสรรค์ไปสู่ระดับนานาชาติ ซึ่งเป็นการผลักดันการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่มีความสำคัญ โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบทางโมเดลเศรษฐกิจ (Bio-Circular-Green Economy : BCG Model) และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป็นเครื่องมือในการศึกษาระดับผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมและผลกระทบทางสังคม จากการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง เพื่อนำไปสู่ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง
2. เพื่อพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง
3. เพื่อตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์จัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

คำถามของการวิจัย

1. สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกีเป็นอย่างไร
2. กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี ควรเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี และกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี มุ่งศึกษาโดยใช้แนวคิดความต้องการของจำเป็น (McKillop, 1987) ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยว (Green Tourism) พ.ศ. 2560 – 2564 แนวคิด ผลกระทบด้านสังคมเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม แนวคิด BCG (Bio-Circular-Green Economy) และแนวคิดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs)

2. ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ร่วมแข่งขัน ผู้ติดตาม ผู้ชม และผู้ประกอบการทั้งในรายการแข่งขันและนอกรายการแข่งขันเจ็ตสกี และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการท่องเที่ยวสีเขียว หมายถึง การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เน้นความสมดุลระหว่างสภาพเศรษฐกิจ สังคม และ สิ่งแวดล้อมเป็นหลัก โดยมุ่งเน้นแนวทางในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบริการ ด้านบุคลากร และด้านภาพลักษณ์

กลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยว หมายถึง กลยุทธ์เชิงรุก กลยุทธ์เชิงแก้ไข กลยุทธ์เชิงป้องกัน และกลยุทธ์เชิงรับ ที่ใช้เป็นจุดแข็งเพื่อให้ได้รับโอกาสมากที่สุด เพื่อหลีกเลี่ยงภาวะคุกคามลดจุดอ่อนเพื่อเพิ่มโอกาส และเพื่อลดจุดอ่อน หลีกเลี่ยงภาวะคุกคามของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ

การสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ หมายถึง รายรับของชุมชนที่เพิ่มขึ้นจากการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี รวมถึงจากการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ

เศรษฐกิจชุมชน หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชน หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี และจากการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ

การจัดการแข่งขันเจ็ตสกี หมายถึง การจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง ซึ่งเป็นรายการแข่งขันเจ็ตสกีระดับโลก โดยมีการแข่งขันทั้งหมด 3 ระดับ ได้แก่ 1. ระดับ A สำหรับนักกีฬาตัวแทนระดับประเทศ ระดับ Pro และ Expert นักกีฬาสูงสุด 5 คนต่อประเทศเท่านั้น 2. ระดับ B เปิดสำหรับนักกีฬาระดับ Pro และ Expert ทุกคน และ 3. ระดับ C เปิดสำหรับนักกีฬา ระดับ Expert และเริ่มต้นทุกคน โดยแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ 1. WGP#1 Runabout Open A (OS-Pro) 2. WGP#1 Women Runabout Open A (OS-Pro) 3. WGP#2 Runabout Open B (OS-Pro) 4. WGP#2 Runabout Limited B (OS-Pro) 5. WGP#3 Runabout +300HP Stock C (OS-Pro) และ 6. WGP#3 Runabout -NA Stock C (OS-Pro) ซึ่งได้รับการยอมรับจากสมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ (The International Jet Sports Boating Association: IJSBA) ให้ถือเป็นการแข่งขันเพื่อชิงแชมป์โลกระดับนานาชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการจัดการท่องเที่ยวสีเขียว เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี
2. ได้กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี” ในรายการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของการจัดการการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง และพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง และเพื่อตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิด เอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี
2. การท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism)
3. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างมูลค่าเพิ่ม
4. แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบทางด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม
5. แนวคิดเรื่องโมเดลเศรษฐกิจ Bio Circular Green (BCG Model)
6. เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals–SDGs)
7. นิยามและความหมายของการประเมินวัฏจักรชีวิต (Life cycle assessment: LCA)
8. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research)
9. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างกลยุทธ์ด้วย TOWS Matrix
10. ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
12. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. ประวัติความเป็นมาการจัดแข่งขันเจ็ตสกี

1.1 ประวัติของเจ็ตสกี

สกีน้ำ หรือ Watercraft เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย จนกลายมาเป็นสิ่งประดิษฐ์เพื่อความบันเทิงทางน้ำที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงในช่วงหน้าร้อนของประเทศสหรัฐอเมริกา ยานยนต์ดังกล่าวนี้ได้ทำให้ผู้คนจากทุกเพศทุกวัยได้เพลิดเพลินกับกิจกรรมทางน้ำได้โดยไม่ต้องจ่ายเงินมากมายไปกับการออกเรือในแบบเดิม โดยเครื่องยนต์ทางน้ำดังกล่าวนี้ ถูกคิดค้นขึ้นโดยเคลย์ตัน จาคอบเซน ที่สอง ซึ่งเป็นนักประดิษฐ์และผู้หลงใหลในการขี่มอเตอร์ไซค์วิบากแต่ไม่เป็นที่ประสบความสำเร็จและถูกยกเลิกการผลิตไป โดยในปี ค.ศ. 1973 ความซาบซึ้งใจได้เปิดตัวแนะนำให้ผู้คนได้รู้จักกับเจ็ตสกีแบบยืนกับเครื่องยนต์ขนาด 400 ซีซี ควบคุมโดยพวงมาลัยแบบก้าน ทำให้ผู้ใช้ได้สัมผัสกับการโลดแล่นไปบนผิวน้ำได้อย่างใกล้ชิดสมจริงมากขึ้นกว่าการขับเรือ อย่างไรก็ตามการทรงตัวบนเจ็ตสกีที่อยู่บนน้ำนั้นถือเป็นเรื่องท้าทายอย่างมาก ผู้ขับขี่ต้องอาศัยความมุ่งมั่นอย่างจริงจัง ทั้งนี้ยังไม่พูดถึงการบังคับทิศทางที่ท้าทายขึ้นไปอีก

การพัฒนาอีกขั้นเกิดขึ้นในยุค 80 มีการผลิตเจ็ตสกีแบบ 2 ที่นั่ง นอกจากจะเพิ่มความสะดวกสบายมากขึ้น เจ็ตสกีรุ่นใหม่นี้ยังมีความมั่นคงปลอดภัย และเป็นมิตรกับผู้ขับขี่มากกว่ารุ่นก่อน ภายในต้นปี 90 เจ็ตสกีได้ถูกพัฒนาด้านเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นตั้งแต่ที่นั่งคนขับ การออกแบบลำเรือไปจนถึงประสิทธิภาพเครื่องยนต์และทอไอเสีย ทั้งหมดทั้งมวลได้ทำให้เจ็ตสกีนั้นง่ายต่อการขับขี่มากขึ้น จนกลายเป็นที่นิยมอย่างรวดเร็วถึงจุดที่เจ็ตสกีแบบนั่งรุ่น Sea-Doo ซึ่งผลิตโดยบริษัท Bombardier เป็นเรือที่มียอดขายมากที่สุดในโลก ทุกวันนี้มีการผลิตเจ็ตสกีที่รองรับผู้โดยสารได้ถึง 3 คนและทำความเร็วได้ถึง 60 ไมล์ต่อชั่วโมง

การแข่งขันเจ็ตสกีรุ่นที่นั่งและยืนได้กลายเป็นกีฬา และมีการจัดการแข่งขันขึ้นทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา ในขณะเดียวกันเจ็ตสกีก็มีส่วนช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวทางอากาศทางน้ำเพิ่มรายได้ให้กับพื้นที่ริมทะเลและทะเลสาบต่างๆในประเทศ เป็นกิจกรรมที่ให้ความตื่นเต้นท้าทาย ปลอดภัย และยังเข้าถึงได้ง่ายทั้งจากการเช่าหรือซื้อเป็นเจ้าของ เจ็ตสกียังคงเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน (Personal Watercraft Industry Association, 2006)

1.2 สมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ (The International Jet Sports Boating Association: IJSBA)

สมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ เป็นหน่วยงานกำกับดูแลที่ดูแลกีฬาการแข่งขันเจ็ตสกีส่วนบุคคลองค์กรนี้ก่อตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมและควบคุมการแข่งขันเจ็ตสกีในรูปแบบต่างๆ มีหน้าที่รับผิดชอบกฎเกณฑ์ที่ควบคุมการลงทะเบียนการแข่งขัน และการดำเนินกิจกรรม มาตรฐานคุณสมบัติและ

การดำเนินการแข่งขันและการจัดเตรียมเจ็ตสกี รวมถึงเพื่อส่งเสริมผลประโยชน์ของสมาชิกและเพื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกำกับดูแลและลงโทษระหว่างประเทศสำหรับกีฬาดังกล่าว นอกจากนี้วัตถุประสงค์ของสมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ คือการส่งเสริมความปลอดภัยในการแข่งขัน เพื่อส่งเสริมการแข่งขันที่เข้มแข็งและยุติธรรม และจัดให้มีกิจกรรมและโปรแกรมการแข่งขันที่เป็นกลาง

โดยสมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ ได้สร้างสรรค์กีฬา Personal Watercraft Racing ขึ้นในกลางทศวรรษ 1970 และได้จัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งแรกในปี ค.ศ. 1982 ในปัจจุบัน (ปี ค.ศ. 2023) ถือเป็นปีที่ 42 ของจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลก (IJSBA, 2023a)

1.3 ประวัติความเป็นมาของกีฬาเจ็ตสกีในประเทศไทย

กีฬาเจ็ตสกีเป็นกีฬาใหม่ที่กำลังได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศต่างๆทั่วโลก สำหรับประเทศไทยมีผู้เล่นกีฬานี้กันอย่างแพร่หลาย ทั้งเพื่อการนันทนาการและเพื่อเป็นกีฬาแข่งขัน ซึ่งมีมากกว่า 30 ทีม มีนักแข่งทั่วประเทศกว่า 500 คน

นอกจากนี้ยังได้มีการก่อตั้งสมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ ที่ได้รับการรับรองของสมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ: IJSBA ที่มีสมาชิกกว่า 47 ประเทศทั่วโลก โดยสมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทย ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2540 โดยมี ฯพณฯ วีระ สุสังกรกาญจน์ อดีตรัฐมนตรีสมัยนายอานันท์ ปันยารชุน ผู้ก่อตั้งสมาคมฯมีนายสนธิ วรปัญญา เป็นนายกสมาคมฯ และ ฯพณฯ พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ องคมนตรี เป็นประธานที่ปรึกษาของสมาคมฯ ซึ่งเป้าหมายของสมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ นอกจากจะมีเป้าหมายเพื่อพัฒนากีฬาเจ็ตสกีในเมืองไทยแล้วยังต้องการใช้เจ็ตสกีเป็นเครื่องมือดึงดูดนักกีฬาเจ็ตสกีจากทั่วโลก เข้ามาแข่งในประเทศไทยเพื่อใช้กีฬาเจ็ตสกีเป็นสื่อในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เนื่องจากประเทศไทยมีแหล่งน้ำมากมายมีชายฝั่งทะเลยาวกว่า 2,600 ไมล์ สามารถเล่นกีฬานี้ได้ตลอดทั้งปี ซึ่งถือเป็นจุดแข็งของประเทศไทยที่ไม่มีข้อจำกัดในด้านสภาพภูมิอากาศและฤดูกาล ดังนั้น สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ ได้มีแผนพัฒนากีฬาเจ็ตสกีภายใต้ กฎ-กติกาสของสมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ จัดการแข่งขันประจำปี 4 สนาม เรียกว่า การแข่งขันแบบสะสมคะแนนเพื่อชิงแชมป์ประเทศไทย เพื่อเป็นตัวแทนไปแข่งขันชิงแชมป์โลกที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

กล่าวโดยสรุป สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ ได้มีการพัฒนากีฬาเจ็ตสกีมาอย่างต่อเนื่อง ที่ผ่านมามีการสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศอย่างมากมาย จะเห็นได้จากการส่งนักแข่งเจ็ตสกีทีมชาติไทยไปชิงแชมป์โลกที่เลคฮาวาซู รัฐอริโซนา สหรัฐอเมริกา ประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่องและยิ่งใหญ่ คือ นักกีฬาไทยสามารถครองแชมป์โลกได้ 4 รุ่น จาก 12 รุ่น เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2543 คือ พิเชฐ เสรีจตุระ, เซาวลิต เกื้อจรรณู, โชคอุทิศ โมลี และเจตริน วรรณะสิน

ปี พ.ศ. 2544 เชาวลิต เกื้อจรรยา สามารถคว้าแชมป์คนเดียวได้ 4 รุ่นเช่นกัน ทำให้นักกีฬาทั่วโลกได้รู้จักประเทศไทยมากขึ้น ทำให้ประเทศไทยได้ครองอันดับ 3 ของโลก จากนั้น ตั้งแต่ปี 2549-2553 ศุภเดช ธารใส ครองตำแหน่งแชมป์โลก คนเดียว 6 ปีซ้อน จาก 47 ประเทศทั่วโลก

สำหรับการแข่งขันเจ็ตสกีนานาชาติ ซึ่งด้วยพระราชทานพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (คิงส์คัพ) ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นการจัดการแข่งขันที่ดีที่สุดในเอเชีย และเป็นที 3 ของโลก ได้มีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ ทั่วโลก

ปี พ.ศ. 2545 สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ ได้รับเกียรติ และได้รับความกรุณาจาก ฯพณฯ พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ มาเป็นประธานที่ปรึกษาของสมาคมฯ

ปี พ.ศ. 2546 ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ทรงพระกรุณา ให้สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทย เป็นสมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยในพระอุปถัมภ์ของ ทูลกระหม่อมหญิง

กีฬาเจ็ตสกีได้รับการยอมรับจากกรกีฬาแห่งประเทศไทย ในกลุ่มกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ของประเทศ และกำลังได้รับการผลักดันไปสู่การเป็นกีฬาอาชีพในแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2545 – 2549 (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2544)

นโยบายสำคัญของสมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ นับตั้งแต่ได้มีการก่อตั้งมา คือ การมุ่งส่งเสริมให้กีฬาเจ็ตสกีแพร่หลายในประเทศ และยังต้องการสนับสนุนส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยดึงผู้เล่นซึ่งมีนับแสนคนจากทั่วโลกให้เข้ามาทำการแข่งขันและท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น ล่าสุดเมื่อปี พ.ศ.2555 การจัดแข่งเจ็ตสกีนานาชาติ ซึ่งด้วยพระราชทานคิงส์คัพในเดือน ธันวาคม มีนักกีฬาจากทั่วโลกเข้ามาทำการแข่งขัน 36 ชาติ มีนักกีฬา ช่างเครื่อง ทีมงาน ครอบครัว และผู้ติดตาม เข้ามากกว่า 900 คน

การจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์ประเทศไทยของทุกปี สมาคมฯ จะเลือกจัดในจังหวัดต่างๆ ที่มีสถานที่สำคัญเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว และมีแหล่งน้ำที่เหมาะสมสำหรับการเล่นเจ็ตสกี เช่น กลุ่มแม่น้ำโขง จังหวัดหนองคาย เขื่อนภูมิพล จังหวัดตาก กว๊านพะเยา จังหวัดพะเยา บึงบอระเพ็ด จังหวัดนครสวรรค์ แม่น้ำเจ้าพระยาหน้าศูนย์ศิลปาชีพบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ศูนย์พิพิธภัณฑการเกษตรเฉลิมพระเกียรติ ร.9 และแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลของจังหวัดต่างๆ หลายแห่งทั่วประเทศไทย และได้ดำเนินแนวทางพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพภายใต้การสนับสนุนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่มีจุดมุ่งหมายที่จะใช้กีฬาเจ็ตสกีเป็นสื่อกลางในการดึงดูดนักท่องเที่ยว (สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ, 2558)

1.4 แนวโน้มและทิศทางการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีในประเทศไทย

สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ (2558) กล่าวว่า กีฬาเจ็ตสกีของประเทศไทยได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนประสบความสำเร็จในการแข่งขันระดับนานาชาติ อาทิ การแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์ประเทศไทย การแข่งขันเจ็ตสกีนานาชาติ ซึ่งถ้วยพระราชทานพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (คิงส์คัพ) การแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1 การจัดการแข่งขันแต่ละครั้งสามารถสร้างชื่อเสียง สร้างรายได้ให้กับนักกีฬา และประเทศชาติ โดยเฉพาะการที่นักกีฬาได้รับเหรียญทองจากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่ผ่านมา เนื่องจากการจัดการแข่งขันกีฬาเจ็ตสกีในประเทศไทยมีปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจ ในเรื่องความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ในเรื่องกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่เน้นสิ่งดึงดูด (Sport Tourism Attractions) 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ในเรื่องมีร้านค้าตั้งอยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวและชุมชน 4) ด้านความสะดวกในการเดินทาง ในเรื่องเส้นทางในการคมนาคมขนส่งมีความสะดวกสบายและเมื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีสถานที่จอดรถเพียงพอและปลอดภัย และ 5) ด้านการบริการที่พัก ในเรื่องประเภทของที่พักมีความหลากหลายให้เลือกใช้บริการ (กนกวรรณ ปิยานุวัฒน์กุล และคณะ, 2562) ดังนั้น แนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาเจ็ตสกีจากการศึกษาของศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์ (2561) มีข้อเสนอให้ สมาคมฯ ควรมีการเพิ่มบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับเจ็ตสกีในแต่ละฝ่ายเพิ่มมากขึ้นตลอดจนควรมีการจัดอบรมบุคลากรที่ทำงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับกีฬาเจ็ตสกีมากขึ้น

1.5 ประวัติความเป็นมาของการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1)

สมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ (The International Jet Sports Boating Association: IJSBA) ได้จัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1982 ซึ่งได้กำหนดการแข่งขันออกเป็น 5 ประเภท (IJSBA, 2023b) ดังนี้

1. CLOSED COURSE: เป็นการแข่งขันท้าผู้ชนะจากผู้ที่เข้าเส้นชัยเป็นอันดับแรก
2. SLALOM: เป็นการแข่งขันท้าจับเวลา จัดขึ้นในสนามกีฬาในร่มทั่วโลก
3. FREE STYLE: เป็นการแข่งขันท้าทางกายในระยะเวลา 2 นาที คณะกรรมการเป็นผู้ตัดสิน
4. ENDURANCE: เป็นการแข่งขันท้าระยะทางไกลนอกชายฝั่ง
5. DRAG RACING: เป็นการแข่งขันท้าจับเวลา/แพ็คตัดออก มีระยะทางที่กำหนดไว้โดยทั่วไปคือ 1/8 ไมล์

จากแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติและความร่วมมือกับสมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ ทำให้ประเทศไทยได้มีโอกาสเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

(WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, (WGP #1) ขึ้นที่จังหวัดภูเก็ต ประเทศไทย ระหว่างวันที่ 16-19 มีนาคม พ.ศ. 2566

โดยการจัดการแข่งขันดังกล่าว สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยร่วมกับสมาคมเจ็ตสกีนานาชาติ ได้กำหนดจัดการแข่งขันทั้งหมด 6 รุ่น ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ประเภทการแข่งขัน เงินรางวัล และค่าธรรมเนียมแรกเข้าของการแข่งขันเจ็ตสกี WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, (WGP #1)

ลำดับ	ประเภท	เงินรางวัล (บาท)					ค่าธรรมเนียมแรกเข้า
ระดับ A – สำหรับนักกีฬาตัวแทนระดับประเทศ ระดับ Pro และ Expert นักกีฬาสูงสุด 5 คนต่อประเทศเท่านั้น							
1	WGP#1 Runabout Open A (OS-Pro*)	1,500,000	750,000	375,000	187,500	93,750	17,334
2	WGP#1 Women R/A Open A (OS-Pro*)	620,000	310,000	155,000	77,500	38,750	12,300
ระดับ B – เปิดสำหรับนักกีฬาระดับ Pro และ Expert ทุกคน							
3	WGP#2 Runabout Open B (OS-Pro*)	620,000	310,000	155,000	77,500	38,750	12,300
4	WGP#2 Runabout Limited B (OS-Pro*)	300,000	150,000	75,000	37,500	18,750	11,000
ระดับ C – เปิดสำหรับนักกีฬาระดับ Expert และเริ่มต้นทุกคน							
5	WGP#3 R/A +300HP Stock C (OS-Pro*)	240,000	120,000	60,000	30,000	15,000	9,095
6	WGP#3 R/A -NA Stock C (OS-Pro*)	240,000	120,000	60,000	30,000	15,000	9,095

ที่มา : Asian Multi Sports (2023)

โดยเงื่อนไขที่นักกีฬาจะสามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้ มีดังนี้

1. นักแข่งผู้เข้าร่วมต้องมีใบอนุญาตขับขี่อย่างเป็นทางการที่ออกโดย IJSBA หรือประเทศในเครือ และเหมาะสมกับประเภทการแข่งขันที่นักแข่งเข้าร่วมแข่งขัน
2. นักแข่งผู้เข้าร่วมทุกคนที่ได้รับรางวัลเงินสดจะถูกหักภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย 5% จากเงินรางวัลของนักแข่งผู้เข้าร่วม
3. สำหรับนักแข่งผู้เข้าร่วมที่ได้รับเงินรางวัล กรุณานำเช็คเงินสดภายใน 6 เดือนนับจากวันที่แสดงบนเช็ค หากตรวจสอบแล้วไม่นำไปเรียกเก็บเงินภายในระยะเวลาที่กำหนดเวลา ผู้จัดงานขอสงวนสิทธิ์ในการยกเลิกเช็คโดยไม่ต้องออกเช็คให้ใหม่
4. นักแข่งผู้เข้าร่วมทุกคนต้องมีอายุ 16 ปีขึ้นไป

5. เราขอสงวนสิทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงข้อมูลได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า

6. จำนวนนักแข่งผู้เข้าร่วมสูงสุดในแต่ละระดับการแข่งขัน คือ 45 คนจะเห็นได้ว่า กีฬาเจ็ตสกีเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมและส่งผลต่อการกระตุ้นการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก โอกาสในการได้เป็นเจ้าของภาพจัดการแข่งขันเจ็ตสกีระดับนานาชาติ ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีระดับนานาชาติที่จะส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม ซึ่งควรจะต้องมีกลยุทธ์ในการจัดการแข่งขันเพื่อให้เกิดการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดแข่งขันเจ็ตสกีต่อไป

2. การท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism)

การท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism) เป็นการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งเน้นความสมดุลระหว่างสภาพเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก และต้องตอบสนองความต้องการทั้งของนักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นให้ได้มากที่สุด การท่องเที่ยวสีเขียวมีลักษณะคล้ายกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Eco-tourism) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Conservation Tourism) และการท่องเที่ยวเพื่อธรรมชาติ (Natural Tourism) ดังนั้น หากจะนิยามความหมายของการท่องเที่ยวสีเขียวจึงสามารถใช้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมาอธิบายได้ เช่นกัน โดยสมาคมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนานาชาติ หรือ The International Ecotourism Society (TIES, 2015) ได้นำเสนอความหมายของคำว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่า เป็นการเดินทางที่มีความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ธรรมชาติ สร้างความเป็นอยู่ที่ดีต่อชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการสื่อความหมายและการศึกษา สำหรับประเทศไทยมีผู้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวสีเขียวไว้ว่า เป็นการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับแหล่งธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีความรับผิดชอบและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมตลอดจนวัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้น โดยสามารถสร้างความเป็นอยู่ที่ดีให้กับคนท้องถิ่นได้ด้วย (ตรีทิพ บุญแย้ม, 2554)

ทั้งนี้ ในการศึกษาครั้งนี้ได้มีการจัดประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว ซึ่งได้มีการทบทวนจากประเภทและรูปแบบการท่องเที่ยวต่างๆ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy Tour) เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวเฉพาะที่นักท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เป้าหมายหรือแรงจูงใจอันเกี่ยวกับอาหารเพื่อเป็นการสัมผัสหรือแสวงหาความรู้และเก็บเกี่ยวประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมอาหารในแต่ละพื้นที่ควบคู่กับการท่องเที่ยวที่มีความบันเทิงและกิจกรรมสันทนาการอันเกิดจากประสบการณ์การรับประทานอาหารหรือกิจกรรมที่สัมพันธ์กับอาหารเฉพาะที่ใดที่หนึ่ง (ภานุวัฒน์ รักคี้อักษร, 2555; การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2560) ตัวอย่างกิจกรรมที่มีเอกลักษณ์ด้านอาหารอันก่อให้เกิดประสบการณ์ด้านอาหาร เช่น สถานที่

เกี่ยวกับการผลิตอาหาร เทศกาลอาหาร ร้านอาหาร หรือแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะเรื่องอาหารที่สะท้อนความมีเอกลักษณ์เรียบง่ายทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น (ญาดา ชอบทำดี และนรินทร์ สังข์รักษา, 2562) สำหรับความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงอาหาร นอกจากนักท่องเที่ยวจะได้รับประสบการณ์และความเพลิดเพลินระหว่างการท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น การท่องเที่ยวในรูปแบบนี้ยังเป็นการท่องเที่ยวที่สามารถส่งเสริมการอนุรักษ์ภูมิปัญญาขนบธรรมเนียมและประเพณีด้านอาหารของท้องถิ่น (บุญยสุภษฏ์ อเนกสุข, 2560) และยังเป็นกิจกรรมที่สามารถสื่อสารภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมการบริโภคอาหารที่เกิดจากการแบ่งภูมิภาคทรัพยากรทางธรรมชาติ ขนบธรรมเนียมประเพณีชาติพันธุ์และศาสนาของท้องถิ่นและประเทศอันก่อให้เกิดอาชีพและระบบเศรษฐกิจในท้องถิ่นซึ่งยังเป็นกิจกรรมที่สามารถสร้างความยั่งยืนให้แก่ท้องถิ่นด้วยการใช้ทรัพยากรและวัฒนธรรมที่มีในชุมชนสู่การสร้างสรรคกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอาหารของประเทศไทยที่มีความโดดเด่น ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงอาหารแบบสตรีทฟู้ด การท่องเที่ยวเชิงอาหารรูปแบบเทศกาลอาหารและการท่องเที่ยวเชิงอาหารพื้นถิ่น (ณนนท์ แดงสังวาลย์ และประสพชัย พสุนนท์, 2563)

2. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นเป็นการท่องเที่ยวธรรมชาติที่ครอบคลุมถึงสาระด้านการศึกษาการเข้าใจธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและการจัดการเพื่อรักษาระบบนิเวศให้ยั่งยืน ครอบคลุมถึงขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น การปันผลประโยชน์ต่าง ๆ กลับสู่ชุมชนท้องถิ่นและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ รูปแบบของการท่องเที่ยวเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นการจัดการการท่องเที่ยวที่รักษาคุณภาพทั้งการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (Natural-based Tourism) และแหล่งวัฒนธรรม (Cultural-based Tourism) อันจะนำไปสู่การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (สุจิตราภรณ์ จุสปาโล, 2556)

3. การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เป็นการท่องเที่ยวโดยมีทรัพยากรธรรมชาติที่มีความงดงาม แปลกตามีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษหรือเป็นสัญลักษณ์ของท้องถิ่นนั้น ๆ เพื่อเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวให้มาเยือน (ณนนท์ แดงสังวาลย์, 2564)

4. การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ คือ กิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ชายหาดและเกาะที่ถูกเปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติหรืออาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ได้แก่ การเล่นน้ำ การอาบแดด กีฬาทางน้ำการนั่งพักผ่อนและการรับประทานอาหาร เป็นต้น (ณนนท์ แดงสังวาลย์, 2564)

5. การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีที่เกิดจากการสั่งสมของบรรพบุรุษและถ่ายทอดสืบต่อกันมา เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่แสดงออกด้วยงานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ การแสดงศิลปะวัฒนธรรมทั้งการแต่งกาย ภาษา หรือมีสินค้าพื้นเมือง เป็นต้น (ณนนท์ แดงสังวาลย์, 2564)

6. การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ (Historical tourism) เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศาสนา ซึ่งมีสถานที่หรืออาคารสิ่งก่อสร้างเก่าแก่หรือเคยมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในอดีต เช่น โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ วัด และสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าทางศิลปะและสถาปัตยกรรม เป็นต้น (ฉนวนท์ แดงสังวาลย์, 2564)

ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว 6 ประเภท คือ 1. การท่องเที่ยวเชิงอาหาร 2. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 3. การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 4. การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ 5. การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี 6. การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียวของพื้นที่ต่อไป

นอกจากนี้ ในส่วนของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2557) ได้ให้คำนิยามการท่องเที่ยวสีเขียว หมายถึง “การท่องเที่ยวที่ทุกคนมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติตนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางด้านการศึกษาเรียนรู้และประสบการณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่น ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการสร้างประโยชน์ร่วมทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น” สำหรับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กระตุ้นและส่งเสริมแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่ต่อยอดจากหลักการของปฏิญญาสิ่งแวดล้อม หรือ “7 Greens Concept” ที่ ททท.ได้ริเริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 ด้วยการชักชวนพันธมิตรทุกฝ่ายที่มีส่วนร่วมมาจับมือสร้างแนวทางปฏิบัติใหม่เพื่อทำให้เกิดการท่องเที่ยวที่ “เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม” ผ่านแนวคิด “Seven Greens” เพื่อให้เกิดกระแสตื่นตัวเรื่อง สิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้น ประกอบด้วย หัวใจสีเขียว (Green Heart) รูปแบบการเดินทางสีเขียว (Green Logistics) แหล่งท่องเที่ยวสีเขียว (Green Attraction) ชุมชนสีเขียว (Green Community) กิจกรรมสีเขียว (Green Activity) การบริการสีเขียว (Green Service) และความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (Green Plus) ซึ่งเป็นแนวทาง ให้ธุรกิจการท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีกิจกรรมหรือการบริจาคคืนกลับให้แก่โลกใบนี้ด้วยความเต็มใจ และมุ่งหวังให้สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีด้วยเช่นกัน ซึ่งธุรกิจที่มีความสำคัญในการจัดหาหรือให้บริการและอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง ที่พัก อาหาร ที่พักนการ และหรือมีคฤหาสน์ให้แก่นักท่องเที่ยว คือ ธุรกิจนำเที่ยว ปี พ.ศ. 2551 สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้กำหนดมาตรฐานสำหรับธุรกิจนำเที่ยวไว้ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านองค์กรและการจัดการ ด้านการดำเนินธุรกิจนำเที่ยวและด้านจริยธรรมในวิชาชีพ โดยตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับการท่องเที่ยวสีเขียว คือ ธุรกิจนำเที่ยวจะต้องมีการจัดการนำเที่ยวที่ไม่เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและขนบธรรมเนียมประเพณีไทย กล่าวคือ ไม่มีกิจกรรมใดๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติและขนบธรรมเนียมประเพณีไทย

ในขณะที่จัดนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว และจากกระแสกระบวนกรพิทักษ์สิ่งแวดล้อมที่เด่นชัดและรุนแรงที่ทำให้ทศวรรษนี้เป็น “ยุคแห่งสีเขียว” เพราะผู้บริโภคให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมมีจำนวนมากขึ้น ดังนั้น ธุรกิจนำเที่ยวจำเป็นต้องจัดหาผลิตภัณฑ์สีเขียว (Green Product) เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวสีเขียวเหล่านั้น โดยการใช้กลยุทธ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อเพิ่มภาพลักษณ์ที่ดีต่อธุรกิจ แสดงให้เห็นถึงจุดยืนด้านการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสร้างความแตกต่างให้กับบริการของตนเองในสายตาของนักท่องเที่ยว

จากแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ.2561-2580) ในประเด็นด้านการท่องเที่ยว นั้น ได้ระบุเป้าหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมพร้อมยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยมีการกำหนดแผนย่อย การพัฒนาระบบนิเวศการท่องเที่ยวเพื่อสอดคล้องกับเป้าหมายดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ยังมีแผนที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนปฏิรูปประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งมุ่งเน้นปฏิรูประบบกลไกรองรับการใช้ประโยชน์และอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน โดยมีข้อกังวลต่อภาคการท่องเที่ยวในฐานะประเด็นท้าทายที่ส่งผลกระทบต่อการบรรลุเป้าหมายอันนำไปสู่ ข้อเสนอ BCG In Action: The New Sustainable Growth Engine เพื่อเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว โดยมุ่งเน้นการพัฒนาใน 4 สาขา

ซึ่งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้จัดทำยุทธศาสตร์ส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism) พ.ศ. 2560-2564 บนฐานคิดการสร้างการท่องเที่ยวที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรในวงกว้าง และเกิดความยั่งยืนในมิติด้านสิ่งแวดล้อมอย่างแท้จริง เพื่อส่งเสริมการประกอบกิจการที่ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและเป็นที่น่ายินดีที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและชุมชน รวมถึงคนไทยรุ่นใหม่มีความตื่นตัว ให้ความสำคัญต่อผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยการขับเคลื่อนภาคการท่องเที่ยวของไทยสู่การท่องเที่ยวสีเขียวและสู่การเป็นผู้นำการท่องเที่ยวสีเขียว จำเป็นต้องมียุทธศาสตร์เพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายดังกล่าวโดยยุทธศาสตร์ที่มีความเป็นไปได้ นำไปสู่ความสำเร็จ และสอดคล้องกับสถานการณ์และแนวโน้มของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ โดยยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาทรัพยากรและผลิตภัณฑ์ การท่องเที่ยวสีเขียว ที่ให้ความสำคัญไปที่การพัฒนาทรัพยากรและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเพื่อมุ่งสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวที่เป็นที่ยอมรับ ส่วนยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างและยกระดับกลไกสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียว เป็นการสร้างและยกระดับกลไกการสนับสนุนและส่งเสริม การท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อให้การส่งเสริมและการกำกับดูแลให้ภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความเป็นกรท่องเที่ยวสีเขียวเพิ่มขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ และยุทธศาสตร์ที่ 3 การส่งเสริมการตลาด การท่องเที่ยวสีเขียว ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการตลาดทั้งในด้านการสร้างความตระหนักรู้ต่อ การท่องเที่ยวสีเขียวให้กับภาคส่วนต่างๆ ผ่านแนวคิดการตลาดเพื่อสังคมรวมถึงการสื่อสารและ

ส่งเสริมการตลาดผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวสีเขียวสู่กลุ่มเป้าหมายนักท่องเที่ยวคุณภาพอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560b)

ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งค้นหากลยุทธ์ในการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวอันเป็นการสร้างความสมดุลระหว่างสภาพเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมให้แก่แหล่งท่องเที่ยวในชุมชน เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน

3. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างมูลค่าเพิ่ม

3.1 แนวคิดการสร้างมูลค่าเพิ่ม

เนื่องจากในปัจจุบันผู้บริโภคนั้นมีทางเลือกมากขึ้น ซึ่งมีอีกสิ่งหนึ่งที่เมื่อก่อนอาจเป็นแค่ตัวประกอบเท่านั้น แต่ปัจจุบันก้าวขึ้นมามีความสำคัญไม่แพ้กันเลยทีเดียวที่จะมีส่วนช่วยทั้งดีกับผู้บริโภคกลุ่มใหม่ๆ เข้ามา รวมถึงรักษาผู้บริโภคที่เคยมีให้ได้อยู่ไปนานๆ ก็คือ เรื่องของการสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยในอดีตนั้นหากผลิตภัณฑ์หรือบริการหนึ่งจะประสบความสำเร็จได้ในท้องตลาด สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คงจะเป็นตัวผลิตภัณฑ์หรือบริการหลักนั่นเองที่ต้องมีคุณภาพที่เยี่ยมยอดกว่าคู่แข่งและสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ดีกว่า อย่างไรก็ตามในปัจจุบันจะพบว่า จริงอยู่ที่บ่อยครั้งคุณภาพของผลิตภัณฑ์ หรือบริการหลักอาจจะเป็นเรื่องสำคัญมาก แต่อีกสิ่งหนึ่งที่ก้าวขึ้นมาเป็นส่วนสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือเรื่องของ “มูลค่าเพิ่ม” ที่ติดมากับตัวผลิตภัณฑ์ หรือบริการหลักนั้นๆ ในบางกรณีส่วนของมูลค่าเพิ่มก็จะเป็นตัวดึงดูดผู้บริโภคให้หันมามองหรือตัดสินใจที่จะซื้อผลิตภัณฑ์หรือบริการหลัก ดังนั้น ธุรกิจในปัจจุบันเราจะเห็นว่าไม่ใช่เป็นการขายเพียงตัวผลิตภัณฑ์หรือบริการหลักอย่างเดียว แต่จะต้องมีส่วนเพิ่มมูลค่าที่จะทำให้ผู้บริโภครู้สึกได้ประโยชน์มากขึ้นด้วย (พูนลาภ ทิพชาติโยธิน, 2553)

Smith & Colgate (2007) อธิบายว่า การพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่มีความเชื่อมโยงไปถึงการส่งมอบมูลค่าเพิ่มไปสู่ผู้บริโภค การสร้างมูลค่าเพิ่มสำหรับผู้บริโภคนั้นเป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับหลักการด้านห่วงโซ่แห่งคุณค่า (Value Chain) ซึ่งเป็นการบูรณาการกระบวนการต่างๆอย่างต่อเนื่องสอดคล้องกัน ซึ่งแนวคิดดังกล่าวดำเนินการโดยมีวัตถุประสงค์ทางด้านเศรษฐกิจเป็นหลักใหญ่ อันจะทำให้องค์กรสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้จากผลกำไรที่เกิดขึ้นการสร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Added) หมายถึง การนำทรัพยากรไปใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างมูลค่าได้สูงสุด Argandona (2011) ได้อธิบายว่า มูลค่าทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นได้เมื่อผู้บริโภคพึงพอใจที่จะซื้อผลิตภัณฑ์ และยังถ้าผลิตภัณฑ์มีคุณค่าทางด้านต่างๆ ต่อผู้บริโภคมากขึ้น ในการตอบสนองความคาดหวังในอนาคต ผู้บริโภคก็พร้อมที่จะใช้จ่าย เพื่อผลิตภัณฑ์นั้น และหากได้มีโครงสร้างองค์กรที่ตอบสนองต่อการดำเนินการทางกลยุทธ์ผลิตภัณฑ์ต่างๆ และมีการบริหารจัดการที่ดีในกระบวนการรวมถึงการบริหารผู้มีส่วนร่วมส่วนเกี่ยวข้องในห่วงโซ่แห่งคุณค่าก็จะทำให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ รวมถึง ประสิทธิภาพที่

สูงสุด ตลอดทั้งห่วงโซ่แห่งคุณค่านั้น Smith & Colgate (2007) ได้นำเสนอกรอบแนวคิดด้านการส่งมอบมูลค่าเพิ่มไปสู่ผู้บริโภค ว่า ความต้องการพื้นฐานที่ผู้บริโภคต้องการจะสามารถตอบสนองได้ด้วยการสร้างมูลค่าเพิ่มผ่านคุณค่าของผลิตภัณฑ์ใน 4 ด้านหลักคือ 1) คุณค่าด้านประโยชน์ใช้สอยที่ตอบสนองต่อการใช้งานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีคุณภาพสมรรถนะที่ดีมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ 2) คุณค่าด้านความต้องการภายในที่เกี่ยวข้องเชิงสัญลักษณ์ เช่น กลุ่มความนิยม สถานภาพทางสังคม ความเชื่อ 3) คุณค่าด้านประสบการณ์ที่ประทับใจจากการได้บริโภคใช้งาน หรือใช้บริการ การรับรู้เรื่องราว ซึ่งเป็นการตอบสนองทางอารมณ์ความคิด 4) คุณค่าด้านความคุ้มค่าที่มีต่อการเลือกใช้ การใช้งาน การรับประกัน ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม รวมไปถึงความเสี่ยงต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น มูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์และบริการ มาจากปัจจัยด้านคุณค่าด้านประโยชน์ใช้สอย คุณค่าด้านความต้องการภายใน คุณค่าด้านประสบการณ์ที่ประทับใจ และคุณค่าด้านความคุ้มค่า (สมเกียรติ สกุลสุรกพงศ์, 2559)

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การสร้างมูลค่าเพิ่ม หมายถึง สิ่งที่ช่วยสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันโดยผ่านการสร้างคุณค่าสำหรับลูกค้าที่ดีขึ้น (Customer Value) โดยมีขั้นตอนการผลิตหรือบริการที่ดีกว่าเพื่อการเป็นผู้นำในผลิตภัณฑ์นั้นๆ นอกจากการสร้างความแตกต่างในตลาดแล้ว มูลค่าเพิ่มจะเป็นตัวช่วยในการสร้างคุณค่าที่ส่งผลต่อการรับรู้ของผู้บริโภคที่สูงกว่า ซึ่งนำไปสู่ความมั่นใจในการตัดสินใจเลือกหรือซื้อผลิตภัณฑ์และบริการต่อไป

3.2 ความสำคัญของการสร้างมูลค่าเพิ่ม

ในปัจจุบันการดำเนินธุรกิจมีการแข่งขันอย่างรุนแรง และพฤติกรรมผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นธุรกิจต่าง ๆ จึงต้องมีการปรับปรุงแนวคิดกลยุทธ์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น กลยุทธ์การสร้างมูลค่าเพิ่มสามารถทำให้ธุรกิจมีความได้เปรียบในการแข่งขัน ซึ่งการสร้างมูลค่าเพิ่มมีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ ซึ่งปวีณา ผาแสง และคณะ (2560) กล่าวว่า การสร้างมูลค่าเพิ่ม สามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันโดยผ่านการสร้างคุณค่าสำหรับลูกค้าที่ดีขึ้น (Customer Value) โดยมีขั้นตอนการผลิต หรือบริการที่ดีกว่า เพื่อการเป็นผู้นำในผลิตภัณฑ์นั้น ๆ นอกจากการสร้างความแตกต่างในตลาดแล้ว มูลค่าเพิ่มจะเป็นตัวช่วยในการสร้างคุณค่าที่ส่งผลต่อการรับรู้ของผู้บริโภคที่สูงกว่า ซึ่งนำไปสู่ความมั่นใจในการตัดสินใจเลือก หรือซื้อผลิตภัณฑ์และบริการต่อไป และวรสุดา ขวัญสุวรรณ และสาทิณี วัฒนกิจ (2563) กล่าวว่า การสร้างมูลค่าเพิ่ม คือ สิ่งที่ช่วยสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันโดยผ่านการสร้างคุณค่าสำหรับลูกค้าที่ดีขึ้น (Customer Value) โดยมี ขั้นตอนการผลิต หรือบริการที่ดีกว่า เพื่อการเป็นผู้นำในผลิตภัณฑ์นั้น ๆ นอกจากการสร้าง ความแตกต่างในตลาด แล้ว การสร้างมูลค่าเพิ่มจะเป็นตัวช่วยในการสร้างคุณค่าที่ส่งผลต่อการรับรู้

ของผู้บริโภคที่สูงกว่า ซึ่ง นำไปสู่ความมั่นใจในการตัดสินใจเลือกหรือซื้อผลิตภัณฑ์และบริการนั้น ๆ ต่อไป

3.3 การสร้างมูลค่าเพิ่ม

ในตลาดที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรงและอุตสาหกรรมอยู่ในภาวะอิ่มตัวจะเห็นว่าผลิตภัณฑ์หลักจะไม่ค่อยมีความแตกต่างกันเท่าใดนัก ดังนั้นธุรกิจแต่ละรายจึงพยายามหาโอกาสพัฒนาและยกระดับคุณลักษณะต่าง ๆ ของผลิตภัณฑ์เสนอแก่ลูกค้า ซึ่งการสร้างมูลค่าเพิ่มนั้น ผู้ประกอบการจะต้องพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือบริการให้มีคุณค่าในสายตาของลูกค้าทั้ง 4 ด้าน ซึ่งคุณค่าทั้ง 4 ด้านนี้เรียกว่าคุณค่ารวมสำหรับลูกค้า (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2550) ได้แก่ 1. คุณค่าด้านผลิตภัณฑ์ (Product Value) 2. คุณค่าด้านบริการ (Service Value) 3. คุณค่าด้านบุคลากร (Personnel Value) 4. คุณค่าด้านภาพลักษณ์ (Image Value)

ตามแนวคิดคุณค่ารวมสำหรับลูกค้าจะทำให้ธุรกิจสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้ลูกค้าทำให้ลูกค้าเกิดความพอใจ ส่งผลให้ธุรกิจมีผลการดำเนินงานที่ดีในระยะยาว มีรายละเอียดตามดังนี้

1. คุณค่าด้านผลิตภัณฑ์ (Product Value) เป็นคุณค่าที่มอบให้ลูกค้าอันเกิดจากผลิตภัณฑ์ที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้า ดังนี้

1.1 ประโยชน์หลัก เช่น รถยนต์ เป็นพาหนะในการเดินทาง เป็นต้น

1.2 รูปลักษณะผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วย คุณภาพ และสมรรถนะที่เหนือกว่าคู่แข่ง รูปแบบ ความหรูหรา ความทันสมัย ตราสินค้า ความมีชื่อเสียงมายาวนาน และเป็นที่ยอมรับ

2. คุณค่าด้านบริการ (Service Value) เป็นคุณค่าที่มอบให้ลูกค้าอันเกิดจากคุณภาพในการให้บริการ (Service Quality) ดังนี้

2.1 การเข้าถึงลูกค้า (Access) บริการที่ให้กับลูกค้าต้องอำนวยความสะดวกในด้านเวลา สถานที่แก่ลูกค้า คือ ไม่ให้ลูกค้าคอยนาน ทำเลที่ตั้งเหมาะสมเพื่อแสดงถึงความสามารถในการเข้าถึงลูกค้า

2.2 การติดต่อสื่อสาร (Communication) มีการอธิบายอย่างถูกต้องโดยใช้ภาษาที่ลูกค้าเข้าใจง่าย

2.3 ความสามารถ (Competence) บุคลากรที่ให้บริการต้องมีความชำนาญและความรู้ความสามารถในงาน

2.4 ความมีน้ำใจ (Courtesy) บุคลากรต้องมีมนุษยสัมพันธ์ ความเป็นกันเองและวิจารณ์ญาณ

2.5 ความน่าเชื่อถือ (Credibility) บริษัทและบุคลากรต้องสามารถสร้างความเชื่อมั่น และความไว้วางใจในบริการโดยเสนอบริการที่ดีที่สุดแก่ลูกค้า

2.6 ความไว้วางใจ (Reliability) บริการที่ให้กับลูกค้าต้องมีความสม่ำเสมอและถูกต้อง

2.7 การตอบสนองลูกค้า (Responsiveness) พนักงานจะต้องให้บริการและแก้ปัญหาแก่ลูกค้าอย่างรวดเร็วตามที่ลูกค้าต้องการ

2.8 ความปลอดภัย (Security) บริการที่ให้อาจปราศจากอันตราย ความเสี่ยงและปัญหาต่างๆ

2.9 การสร้างบริการให้เป็นที่รู้จัก (Tangible) บริการที่ลูกค้าได้รับจะทำให้ลูกค้าสามารถคาดคะเนถึงคุณภาพบริการดังกล่าว

2.10 การเข้าใจและรู้จักลูกค้า (Understand Knowing Customer) พนักงานต้องพยายามเข้าใจถึงความต้องการของลูกค้าและความสนใจตอบสนองความต้องการดังกล่าว

3. คุณค่าด้านบุคลากร (Personnel Value) เป็นคุณค่าที่มอบให้ลูกค้าอันเกิดจากคุณภาพของพนักงาน ดังนี้

3.1 ความสามารถ (Competence) พนักงานต้องอาศัยความชำนาญ และมีความรู้

3.2 ความมีน้ำใจ (Courtesy) บุคลากรต้องมีมนุษยสัมพันธ์มีความเป็นกันเอง

3.3 ความเชื่อถือได้ (Credibility) พนักงานของบริษัทต้องมีความน่าเชื่อถือ

3.4 ความไว้วางใจได้ (Reliability) พนักงานต้องทำงานด้านการบริการด้วยความสม่ำเสมอและถูกต้อง สามารถสร้างความไว้วางใจให้ลูกค้า

3.5 การตอบสนองลูกค้า (Responsiveness) จะต้องให้บริการ และแก้ปัญหาแก่ลูกค้าได้อย่างรวดเร็วตามที่ลูกค้าต้องการ

3.6 การติดต่อสื่อสาร (Communication) พนักงานต้องใช้ความพยายามที่จะทำความเข้าใจกับลูกค้าด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย

4. คุณค่าด้านภาพลักษณ์ (Image Value) เป็นคุณค่าด้านความรู้สึกนึกคิดของลูกค้าที่มีต่อผลิตภัณฑ์หรือบริการ

3.4 การสร้างมูลค่าเพิ่มโดยการสร้างคุณค่า

การสร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้าที่เหนือกว่าคู่แข่งในสภาวะการแข่งขันที่รุนแรง นั่นคือการดึงดูดด้วยการสร้างคุณค่าเพิ่มที่มอบให้แก่ลูกค้า ซึ่งถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ธุรกิจสามารถแข่งขัน เติบโต และอยู่รอดในตลาดได้

1. การสร้างคุณค่าให้กับลูกค้า ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2539) กล่าวถึง การสร้างคุณค่าให้กับลูกค้า ไว้ดังนี้

1.1 กำหนดโมเดลของลูกค้า (Defining the Customer Value Model) ในขั้นนี้ เริ่มต้นด้วยการที่บริษัทจะระบุปัจจัยเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ และบริการที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ในคุณค่าของลูกค้า

1.2 กำหนดลำดับขั้นตอนของคุณค่าในสายตาลูกค้า (Building the Customer Value Hierarchy) ในกรณีนี้แต่ละปัจจัยจะแยกเป็น 4 ประเภทด้วยกัน ดังนี้

1.2.1 ผลิตภัณฑ์พื้นฐาน (Basic Product)

1.2.2 ผลิตภัณฑ์ที่คาดหวัง (Expected Product)

1.2.3 ผลิตภัณฑ์ที่ปรารถนา (Desired Product)

1.2.4 ผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้คาดหวังไว้ (Unanticipated Product)

1.3 การตัดสินใจเกี่ยวกับส่วนประกอบในคุณค่าทั้งหมดที่จะจัดให้สำหรับลูกค้า (Deciding on the Customer Value Package) เป็นการตัดสินใจเลือกส่วนประกอบต่างๆ เพื่อเอาชนะคู่แข่ง สามารถตอบสนองความพึงพอใจ และสร้างความภักดีจากลูกค้า

2. คุณค่าในใจผู้บริโภค (Insight Value) แนวคิดในการสร้างคุณค่าเป็นการมองในทัศนะของผู้บริโภค โดยค้นหาความต้องการที่ลึกอยู่ในใจของผู้บริโภค โดยวิไลดา เตชะเวช (2547) ได้กล่าวถึง ความเข้าใจเรื่องคุณค่าในความต้องการ และในใจผู้บริโภคว่ามีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 ปัจจัยเพิ่มคุณค่า (Value enhancers) ได้แก่ การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ไม่เคยมีบริษัทใดนำเสนอในตลาดมาก่อน เช่น ผลิตภัณฑ์นวัตกรรมใหม่เป็นจุดขายที่ลูกค้าสนใจ บริษัทที่นำเสนอผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มคุณค่าจะสามารถสร้างขยายส่วนแบ่งตลาดได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีจุดขายที่มีความได้เปรียบด้านการแข่งขันเหนือคู่แข่ง

2.2 ปัจจัยรักษาคุณค่า (Value maintainers) จะทำหน้าที่รักษาคุณค่าให้คงอยู่ในใจของลูกค้าต่อไป ซึ่งจะทำงานควบคู่กับปัจจัยเพิ่มคุณค่าจนพัฒนากลายเป็นปัจจัยเพิ่มคุณค่าในที่สุด

2.3 ปัจจัยที่ทำลายคุณค่า (Value destroyers) การลดคุณค่าในความรู้สึกในสายตา หรือในใจของลูกค้า ซึ่งเป็นจุดอ่อนของผลิตภัณฑ์ บริการ ด้านภาพพจน์ และตราสินค้า เป็นต้น ซึ่งบริษัทจำเป็นต้องเร่งแก้ไข

3. การสร้างคุณค่าในใจผู้บริโภค (Value Creation) กลยุทธ์การตลาดในการสร้างคุณค่าในใจผู้บริโภคปัจจุบันเป็นการบริหารทรัพยากรที่มีคุณค่าของบริษัท เพื่อตอบสนองความต้องการ ความคาดหวัง และเกิดคุณค่าในใจผู้บริโภค ซึ่งแนวคิดในการสร้างคุณค่าที่สำคัญ (วิไลดา เตชะเวช, 2547) ประกอบด้วย

3.1 กลยุทธ์การพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ เป็นการเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่ หรือปรับปรุงผลิตภัณฑ์เดิมให้มีคุณสมบัติดีขึ้น หรือเป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่

3.2 กลยุทธ์ตราสินค้า มีความสำคัญในขบวนการสร้างคุณค่าในใจผู้บริโภค ปัจจุบันผู้บริโภคจะเชื่อมความคิดตัวผลิตภัณฑ์คุณภาพกับตราสินค้า สัญลักษณ์ ภาพพจน์ และความรู้สึกในใจผู้บริโภค เพื่อสร้างภาพพจน์ที่ดี และมีคุณค่าในความรู้สึกของผู้บริโภค ซึ่งเป็นกลยุทธ์การตลาดที่สำคัญในปัจจุบันนี้

3.3 กลยุทธ์การตั้งราคาสินค้า มีความสำคัญในขบวนการสร้างคุณค่าในใจผู้บริโภค เช่นกัน โดยที่ราคามีความสัมพันธ์สูงกับคุณภาพ และคุณค่าของผลิตภัณฑ์ หรือบริการในใจผู้บริโภค ซึ่งผู้บริโภคจะมีความเชื่อว่าผลิตภัณฑ์ที่มีราคาสูงควรจะเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพและคุณค่าสูงด้วยเช่นกัน

การสร้างมูลค่าเพิ่มนั้นจะต้องพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือบริการให้มีคุณค่าในสายตาของลูกค้า ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบริการ ด้านบุคลากร และด้านภาพลักษณ์ ในการศึกษาครั้งนี้ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดมูลค่าเพิ่ม เพื่อค้นหาความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบริการ ด้านบุคลากร และด้านภาพลักษณ์ และผนวกเอาแนวคิดการสร้างมูลค่าเพิ่มโดยการสร้างคุณค่า การสร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้า อันจะเป็นกลยุทธ์ในการดึงดูดด้วยการสร้างคุณค่าเพิ่มที่มอบให้แก่ลูกค้า ซึ่งถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ธุรกิจสามารถแข่งขัน เติบโต และอยู่รอดในตลาดได้มาใช้ร่วมกับการพัฒนา กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสี

4. แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบทางด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม

4.1 ความหมายเกี่ยวกับผลกระทบ

ผลกระทบ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจเป็นผลที่เกิดขึ้นทั้ง ในปัจจุบันและอนาคต เป็นได้ทั้งทางบวกและทางลบ และอาจเกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมายและมีใช่ กลุ่มเป้าหมาย ซึ่งกระทบต่อสิ่งต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม (พิเชษฐ์ คนชื่อ, 2558)

4.2 ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

ศุภธิดา ก้อนศิลา (2555) กล่าวว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศปีละหลายแสนล้านบาท แต่ในขณะเดียวกันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็ยังส่งผลกระทบต่อทั้งด้านบวกและด้านลบเช่นกัน ซึ่งผลกระทบจากการท่องเที่ยว ได้แก่ 1) ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ 2) ผลกระทบด้านสังคม 3) ผลกระทบด้านวัฒนธรรม และ 4) ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ผลกระทบทางด้านบวกที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดรายได้ สร้างงานให้ชุมชน สร้างผลิตภัณฑ์สินค้าชุมชน และมีการพัฒนาด้านการตลาด ส่วนผลกระทบทางด้านลบคือ เกิดการเปลี่ยนแปลงอาชีพจาก

ชาวไร่ชาวนามาทำงานด้านการท่องเที่ยว จะทำให้เกิดปัญหาผลผลิตผลการเกษตรลดลงในขณะที่ความต้องการเพิ่มขึ้น เนื่องจากนักท่องเที่ยวมาร่วมกันร่วมใช้ ราคาสินค้าที่จำเป็นในชีวิตประจำวันก็เพิ่มขึ้น ทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น เป็นต้น

4.3 แนวคิดเกี่ยวกับสังคม

สังคมแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม (กนกนารา พวงประยงค์ และสานิตย์ หนูนิล, 2561) ดังนี้

1. สังคมดั้งเดิม : ลักษณะโดยสรุปของสังคมแบบนี้คือ มีเทคโนโลยีต่ำไม่มีตัวอักษรในการเขียน หนังสือ นักวิชาการหลายท่านจึงเรียกสังคมแบบนี้ว่า สังคมไม่รู้หนังสือไม่ใคร่มีการติดต่อกับสังคมภายนอกมากนัก การประกอบอาชีพส่วนมากหากไม่ล่าสัตว์ก็จับปลา ความสัมพันธ์ระหว่างสังคม มีรากฐานอยู่บนความสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติ (Kinship Relations) เป็นไปอย่างแน่นแฟ้นรักใคร่กลมเกลียวกันและมีความผูกพันกันอย่างใกล้ชิด เพราะเป็นสังคมขนาดเล็กเป็นไปในแบบตระกูล (Clan) และหมู่บ้าน (Village) มากกว่าจะเป็นไปในแบบสังคมปัจจุบัน ขนาดของครอบครัวในสังคมแบบนี้มี 2 แบบ คือ ครอบครัวเดี่ยว (Nuclear Family) คือครอบครัวที่ประกอบด้วยสามีภรรยาและลูก ๆ อีกแบบหนึ่งคือ ครอบครัวขยายจะประกอบด้วยครอบครัวเดี่ยวหลายครอบครัวอยู่ด้วยกัน เช่น พ่อ แม่ ลูก ปู่ ย่า ตา ยาย อยู่รวมกันในครอบครัว

2. สังคมชานา : สังคมชานาจะมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ 1) ที่ทำกินของครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานในการจัดระเบียบต่างๆ ทางสังคม ส่วนไร่นาจะเป็นตัวชี้วัดถึงฐานะอำนาจทางเศรษฐกิจ 2) อาชีพหลักของคนในสังคมนี้อาจเป็นการเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลักในการเลี้ยงดูสมาชิกของครอบครัวและทำการเพาะปลูกเพื่อเลี้ยงชีพ 3) เป็นชุมชนขนาดเล็กมีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ผูกพันกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างเหนียวแน่น 4) มักอยู่ภายใต้อำណัติของสังคมภายนอกไม่ว่าจะเป็นระบบการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ต้องติดต่อพึ่งพาแลกเปลี่ยนกับสังคมภายนอกเสมอ ขนาดของครอบครัว ลักษณะครอบครัวแบบที่ 1 ครอบครัวขนาดใหญ่ คือ มีลักษณะเป็นครอบครัวใหญ่กล่าวคือ ในครอบครัวหนึ่งนอกจากสามีและภรรยาและลูก ๆ แล้ว อาจจะมีพ่อตาแม่ยายและลูก ๆ พ่อแต่งงานก็อาจจะเอาลูกเมียมาอยู่ด้วยกลายเป็นลูกเขยและลูกสะใภ้และหลาน ๆ เพิ่มขึ้นไปอีก แบบที่ 2 คือ ครอบครัวที่มีขนาดเล็กหรือครอบครัวเดี่ยวที่ประกอบด้วยสามีภรรยาหรือบางที่มีลูกด้วย

3. สังคมเมืองหรือสังคมสมัยใหม่ : ลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคม ความสัมพันธ์ทางสังคมดั้งเดิมและสังคมทางชานาจะมีลักษณะไม่แตกต่างกันมากนัก คือ เป็นความสัมพันธ์แบบปฐมนูมิ คือ สมาชิกรู้จักกันเป็นอย่างดี มีความจริงใจต่อกัน แต่ในสังคมสมัยใหม่หรือสังคมเมืองความสัมพันธ์จะเป็นแบบทุติยภูมิ คือ มีความสัมพันธ์แบบฉาบฉวยไม่สนใจในตัวบุคคลความสนิทสนมรักใคร่จริงใจต่อกันก็น้อย คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตน ขนาดครอบครัว ในสังคมแบบดั้งเดิมและ

ชาวนามจะมีสมาชิกของครอบครัวทั้ง 2 แบบ คือ ครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยายแต่ในสังคมเมืองขนาดครอบครัวมักจะมีขนาดเล็ก เรียกว่าครอบครัวเดี่ยวซึ่งประกอบด้วยพ่อแม่และลูกเท่านั้น

4.3.1 สาเหตุการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมมีมากมายหลายประการ อย่างไรก็ตามหากจะจัดแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ก็อาจสรุปได้เป็น 2 ลักษณะ (ฐากร สิทธิโชค, 2565) คือ

1. การเปลี่ยนแปลงที่มาจากสาเหตุจากตัวการภายนอกทางสังคม ได้แก่ การบุกรุกจากต่างชาติ การล่าอาณานิคม การอพยพย้ายถิ่นฐานอันเนื่องมาจากสงคราม การติดต่อทางวัฒนธรรมและโรคภัยต่าง ๆ ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำนายหรือคาดการณ์ได้ล่วงหน้า แต่สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้

2. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเองภายในสังคมซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 แบบตามระดับความสามารถที่จะทำนายการเกิดการเปลี่ยนแปลงว่ามีมากน้อยเพียงใด คือ

2.1 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเพียงครั้งคราว การเปลี่ยนแปลงที่ว่ามีพบในสังคมเนื่องจากมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นเราไม่สามารถทำนายได้แม้จะมีความรู้เรื่องสภาพสังคมเราเป็นอย่างดี การเปลี่ยนแปลงในด้านนี้เราจะมองเห็นได้ในแวดวงของการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ที่มีผลต่อชีวิตคนในสังคมมากมาย เช่น การค้นพบแหล่งน้ำมันเหนือแหล่งก๊าซธรรมชาติ พลังงานปรมาณู และลำแสงเลเซอร์ ความจริงการประดิษฐ์ใหม่ ๆ เป็นเรื่องกลาง ๆ คือ ไม่ดี ไม่เลว แต่การนำไปใช้จะเป็นเครื่องชี้วัดว่าสังคมจะก้าวหน้าหรือเสื่อมลงแต่ไม่ว่าเราจะนำไปใช้ในทิศทางใด การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

2.2 การเปลี่ยนแปลงแบบมีแบบอย่าง การเปลี่ยนแปลงแบบนี้เราสามารถทำนายการเกิดได้อย่างค่อนข้างแน่นอนและแม่นยำ เพราะการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นโดยมีการวางแผน มีเหตุผล โครงการและสอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เช่น การพัฒนาชนบท เป็นต้น

4.3.2 ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจะเกิดขึ้นในระดับบุคคลและในระดับสังคมทั้งผลกระทบในแง่ดีและแง่เสียหรือผลในทางบวกและผลในทางลบ (ฐากร สิทธิโชค, 2565)

ผลในแง่ดีมีหลายประการ มองจากแง่ของการพัฒนาตนเองบุคคลอาจจะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อุดมสมบูรณ์ด้วยปัจจัย 4 สำหรับชีวิตไม่ว่าจะเป็นเครื่องอุปโภคใช้สอยเครื่องบริโภคอันได้แก่ อาหารการกิน บ้านเรือน ที่อยู่อาศัย รวมทั้งการได้รับบริการสาธารณะสุขต่าง ๆ อย่างเพียงพอ ในแง่อื่นบุคคลอาจได้รับการศึกษาที่ดีขึ้นมีความรู้ความคิดเฉียบแหลมคมคายและกว้างไกลขึ้น อีกนัยหนึ่งบุคคลที่อยู่ในชนชั้นที่ด้อยกว่าก็ขยับขึ้นอยู่ในระดับช่วงชั้นสูงและดีขึ้น มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและได้รับการยอมรับนับถือในวงสังคมรวมทั้งมีชื่อเสียงในทางการเมืองอีกด้วย

ผลในแง่เสีย กล่าวในแง่ของหลักการการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่ใดย่อมหมายถึงว่าต้องมีการปรับตัวเริ่มตั้งแต่การปรับเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด ทักษะคติ ค่านิยม รวมถึงการต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นค่อนข้างรวดเร็วและมีจำนวนหลากหลาย บางคนก็อาจรู้ทันตามทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจนกลายเป็นการต่อต้านด้านการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ได้ แต่บางคนอาจจะปรับไม่ทันรวมทั้งไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจนกลายเป็นการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงนั้น และถ้าหากผู้ที่สามารถปรับเปลี่ยนทันและรับกับความเปลี่ยนแปลงและผู้ที่ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงนั้นอยู่ในครอบครัวเดียวกันหรือชุมชนเดียวกันและจำเป็นต้องมีการพบปะสังสรรค์กันอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอผลที่เกิดขึ้นตามมาคือเป็นรอยร้าวที่ไม่อาจเชื่อมต่อกันได้ซึ่งนำไปสู่ปัญหาสังคมได้ไม่อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ปัญหาระหว่างวัย ปัญหาความสัมพันธ์ของครอบครัว ฯลฯ

ปัจจัยสำคัญ 2 ประการที่มีผลกระทบต่อแบบแผนความสัมพันธ์ภายในครอบครัว คือ การกลายสภาพเป็นเมืองและกลายสภาพเป็นอุตสาหกรรม ซึ่งทิศทางการเปลี่ยนแปลงจะดำเนินไปสู่ความสัมพันธ์ทางบทบาทแบบสมภาพ (Equalitarian Role Relationship) (พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์, 2525)

สรุปได้ว่า ผลกระทบทางสังคม หมายถึง ผลที่ได้รับการขยายตัวของที่อยู่อาศัยจากเดิมเป็นชุมชนเล็ก ๆ ที่มีประชาชนอาศัยอยู่ไม่กี่ครัวเรือนจนได้กลายเป็นชุมชนขนาดใหญ่ที่มาจากการแผ่กระจายมาสู่ปัญหาสังคม เช่น คุณภาพชีวิตเปลี่ยนไปจากเดิมเมื่อมีการก่อสร้างคอนโดมิเนียมมาดบัง เกิดปัญหาอาชญากรรม ภัยคุกคาม ปัญหาคนแย่งที่ทำกินจนได้กลายมาเป็นผลกระทบทางสังคม

4.3.3 ผลกระทบจากการท่องเที่ยวทางสังคม

วิภาดา ศุภรัฐปรีชา (2553) การท่องเที่ยวได้ส่งผลกระทบต่อสังคมและวัฒนธรรมทั้งด้านบวก และด้านลบ โดยผลกระทบต่อสังคมในด้านบวกนั้นช่วยทำให้เกิดการสร้างสรรคความเจริญสู่สังคม ยกมาตรฐานการครองชีพและคุณภาพชีวิตของชุมชนให้ดีขึ้น สร้างความเข้าใจอันดีระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชน เสริมสร้างการศึกษาและความปลอดภัยแก่ชุมชน และป้องกันการอพยพย้ายถิ่นของคนในชุมชนอีกด้วย ในขณะที่เดียวกันก่อให้เกิดผลกระทบในด้านลบต่อสังคมด้านการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและค่านิยมในชุมชน ความผูกพันของคนในครอบครัว การอพยพย้ายถิ่นเข้ามาและการหลอกลวงเอาเปรียบ นักท่องเที่ยว เป็นต้น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลกระทบจากการท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมในด้านบวก พบว่าเป็นการใช้วัฒนธรรมชุมชนท้องถิ่นและทรัพยากรท่องเที่ยวให้ผลตอบแทนเป็นรายได้จากการท่องเที่ยว เป็นการสร้างความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น ทำให้เกิดความเข้าใจและยอมรับในคุณค่าทางมรดกวัฒนธรรมของชุมชน

การทำลายศิลปวัตถุของชุมชนท้องถิ่นโดย รู้เท่าไม่ถึงการณ์ การลดคุณค่าของงานศิลปหัตถกรรม ความขัดแย้งระหว่างเจ้าของท้องถิ่นกับพฤติกรรม การแต่งกายบางอย่างของนักท่องเที่ยว เป็นต้น

สิรินกานต์ ผ่องประเสริฐ (2558) ผลกระทบทางสังคม เป็นผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว คือ ทำให้เกิดการฟื้นฟูบ้านเมืองและปรับปรุงภาพลักษณ์ของประเทศ หรือ เกิดการสร้างชื่อเสียงสู่นานาชาติ ประเทศ ทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น ได้พบปะผู้คนใหม่ๆ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ นอกจากนี้อาจก่อให้เกิดความเสียหายจากบริเวณแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬา หรือ เกิดปัญหาอาชญากรรมสูงขึ้น ผลกระทบทางวัฒนธรรม เป็นผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว คือ ทำให้เกิดการสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย มีการเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างนักท่องเที่ยวกับผู้อยู่อาศัย เกิดผลกระทบทางบวกในด้านอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและช่วยสร้างแรงจูงใจให้เกิดการอนุรักษ์ วัฒนธรรมท้องถิ่น ผู้คนและแฟนกีฬาให้ความสนใจกับการแข่งขันกีฬาหรือกิจกรรมกีฬาจนเป็น วัฒนธรรม นอกจากนี้อาจส่งผลเสียต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น และ เกิดการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม ประเพณี

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและรูปแบบการท่องเที่ยวนั้นได้ปรับเปลี่ยน ไปในช่วงระหว่างเกิดการเกิดการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ต่อเนื่องมาจนช่วงหลังการแพร่ระบาด โดยในช่วงต้นปี พ.ศ. 2563 เกิดวิกฤติโลกจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาหรือโควิด-19 (COVID19) และได้แพร่กระจายไปทั่วโลก โดยองค์การอนามัยโลก (World Health Organization : WHO) ประกาศให้ โควิด-19 เป็นโรคติดต่ออันตรายในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563 และต่อมา ประกาศเป็นโรคติดต่อที่มีการ ระบาดใหญ่ไปทั่วโลก (Pandemic) ในวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2563 การตอบสนองทางสาธารณสุขทั่วโลก ประกอบด้วย การจำกัดการท่องเที่ยว การกักด่าน การห้าม ออกจากเคหสถานเวลาค่ำคืน การยกเลิกการจัดงาน และการปิดสถานศึกษา และมีการใช้มาตรการ ห้ามออกจากเคหสถานเวลาค่ำคืนอย่างหลากหลาย มีการคัดกรองตามท่าอากาศยานและสถานี รถไฟ และมี การออกคำแนะนำเกี่ยวกับการเดินทางไปยังภูมิภาคที่มีการแพร่เชื้อในระดับประชาคม มีการปิดสถานศึกษา ทั่วประเทศหรือส่วนท้องถิ่นอย่างน้อย 115 ประเทศ ส่งผลกระทบกับนักเรียน นักศึกษามากกว่า 1.2 พันล้านคน จากสถานการณ์การระบาดโควิด-19 ที่เกิดขึ้นจนทำให้ การท่องเที่ยวโลกหยุดชะงักลง ด้วยการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ติดลบร้อยละ 22.7 จากช่วงเวลาเดียวกันของปี 2562 และ หยุดนิ่งต่อเนื่องมาจนถึงเดือนเมษายน 2563 ด้วยการลดลงของจำนวนนักท่องเที่ยวสูงถึงร้อยละ 97 เมื่อ 3 เทียบกับเดือนเดียวกันในปี 2562 ถือเป็น ช่วงตกต่ำที่สุดในรอบ 10 ปีที่ผ่านมาหลังจากวิกฤติการเงินของโลก ในปี 2552 ซึ่งแน่นอนว่าย่อม ส่งผลกระทบต่อจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยใน ไตรมาส 1/2563

ลดลงร้อยละ 38.01 เช่นเดียวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยคนไทย (ไทยเที่ยวไทย) ที่หดตัวลงร้อยละ 30.77 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2563)

4.4 แนวคิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

คณะกรรมการวิชาสิ่งแวดล้อมเทคโนโลยีและชีวิตศูนย์วิชาบูรณาการหมวดวิชาศึกษาทั่วไปมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2553) ให้ความหมายไว้ว่า สิ่งแวดล้อมหมายถึงสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเรา เป็นคำนิยามที่เข้าใจง่ายและใช้กันมานาน คำนิยามดังกล่าวได้กำหนดให้ตัวเราเป็นบรรทัดฐานสำหรับการอ้างอิง ดังนั้น สิ่งใดก็ตามที่มีใช้ตัวเราก็ก็นับรวมเป็นสิ่งแวดล้อมและตัวเราในที่นี้ก็ได้หมายถึงเพียงแต่มนุษย์เท่านั้น “ตัวเรา” เป็นเพียงแค่ว่าคำที่ใช้ สำหรับแทนสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อเป็นศูนย์กลางในการอ้างอิงถึงสิ่งอื่นๆ ที่เป็นสิ่งแวดล้อมดังเช่นตัวเรา ที่หมายถึง แม่น้ำ สิ่งแวดล้อมของแม่น้ำก็อาจเป็นต้นไม้ สัตว์น้ำหรือแม้แต่มนุษย์ก็ได้

สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวที่มองเห็นและมองไม่เห็นที่ธรรมชาติสร้างขึ้นเองโดยเป็นไปตามวัฏจักรทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์ได้สร้างขึ้น เช่น สิ่งปลูกสร้าง คอนโดมิเนียม อาคารสูง สิ่งทีกล่าวมาสิ่งทีมนุษย์สร้างขึ้นอาจจะไปดบังสิ่งที่มีอยู่แล้ว

4.4.1 ประเภทของสิ่งแวดล้อม

เพื่อให้เกิดความเข้าใจง่ายต่อการศึกษาทางสิ่งแวดล้อมได้จำแนกประเภทของสิ่งแวดล้อมออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ (เกษม จันทรแก้ว, 2540)

1. สิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเองบนพื้นโลกตามธรรมชาติ จำแนกได้ 2 ประการใหญ่ๆ คือ

1.1 สิ่งที่มีชีวิต เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มีลักษณะและสมบัติเฉพาะตัวของสิ่งมีชีวิตตามชนิดและกรรมพันธุ์ของสิ่งเหล่านั้น เช่น พืช สัตว์ มนุษย์ เป็นต้น

1.2 สิ่งที่ไม่มีชีวิต เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติที่ไม่มีชีวิต อาจเห็นหรือไม่สามารถมองเห็นได้ เช่น ดิน น้ำ อากาศ ก๊าซ เป็นต้น

2. สิ่งทีมนุษย์สร้างขึ้น อาจเป็นสิ่งทีมนุษย์สร้างขึ้นโดยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ได้ จำแนกได้ 2 ประการใหญ่ๆ คือ

2.1 สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เป็นสิ่งทีมนุษย์สร้างขึ้นสามารถมองเห็นได้แก่ บ้านเรือน ถนน เมือง สะพาน เป็นต้น

2.2 สิ่งแวดล้อมทางสังคม หรือ สิ่งแวดล้อมนามธรรม เป็นสิ่งทีมนุษย์สร้างขึ้นโดยความตั้งใจและไม่ตั้งใจหรือเป็นการสร้างขึ้นเพื่อความเป็นระเบียบของการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เช่น เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา ระเบียบ กฎหมาย เป็นต้น

4.4.2 แนวคิดที่สำคัญทางสิ่งแวดล้อม

อารี สุทธิบุญ (2540) กล่าวถึง ความคิดที่สำคัญของสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย

1. ระบบนิเวศ (Ecosystem) ว่าโลกเป็นระบบที่มีขีดจำกัดในการรองรับสิ่งมีชีวิตที่ได้รับพลังงานจากดวงอาทิตย์และแหล่งพลังงานอื่นที่ได้มาในขบวนการเทคโนโลยีมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ พื้นดิน น้ำ อากาศ โดยมีพื้นดินและทรัพยากรธรรมชาติที่มีจำนวนจำกัด และเป็นตัวกำหนดที่สำคัญต่อความมั่นคงของสังคม ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่มีการกระจายไม่สม่ำเสมอ

2. ประชากรมนุษย์ (Human Population) มีบทบาทเป็นผู้ผลิตและผู้บริโภคมีความแตกต่างกันไปตามระบบสังคมและวัฒนธรรมของมนุษยชาตินั้น ๆ การเปลี่ยนแปลงบทบาทและผลกระทบดังกล่าวจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมและหน้าที่ของระบบสังคมอื่น ๆ อัตราเพิ่มของประชากรในโลกเป็นอุปสรรคต่อการดำรงอยู่และการบำรุงรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมผลกระทบจากการเพิ่มประชากรทำให้มีความต้องการทรัพยากรอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมืองและปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต

3. เศรษฐกิจและเทคโนโลยี (Economics and Technology) คือ การกระจายตัวของผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาทางเทคโนโลยีมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรโดยมีปฏิสัมพันธ์ภายในต่อกัน

4. การตัดสินใจทางสิ่งแวดล้อม (Environmental Decisions) เป็นกระบวนการที่พิจารณาทางเลือกและผลได้เสียต่อเศรษฐกิจสังคมของส่วนรวมสัมพันธ์กับความเป็นไปได้ของทางเลือกในนโยบายและกิจกรรมต่าง ๆ กระทำได้ทั้งบุคคล สถาบันหรือ องค์กร โดยมุ่งตรงที่จะจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอย่างมีประสิทธิภาพมุ่งเพิ่มพูนคุณภาพชีวิตในทุกระดับ

5. จรรยาบรรณสิ่งแวดล้อม (Environmental Ethics) มีแกนกลางความสำนึกทางนิเวศวิทยาต่อสิ่งแวดล้อมที่สะท้อนถึงความรับผิดชอบของบุคคลแต่ละกลุ่มบุคคล

สรุป ในความคิดรวบยอดของสิ่งแวดล้อม คือ ระบบของสิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิตมีความสำนึกทางนิเวศวิทยาและกระบวนการตัดสินใจในการจัดการทางด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์กับมนุษย์เพราะประชากรมนุษย์ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นนั้นเป็นผู้ผลิตและผู้บริโภค

4.4.3 ความหมายของผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม

ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม (Environment Impact) คือ ผลกระทบต่อมนุษยชาติระบบนิเวศทางธรรมชาติ และสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงคุณภาพสิ่งแวดล้อม (สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2551)

การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment, EIA) หมายถึง การวิเคราะห์ผลกระทบจากโครงการหรือกิจการประเภทต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อม

หรือสภาพแวดล้อมที่อาจจะมีผลกระทบต่อโครงการหรือกิจการนั้นทั้งในทางบวก และทางลบเพื่อเป็นการเตรียมการและควบคุมป้องกันและแก้ไขก่อนตัดสินใจดำเนินโครงการหรือกิจการนั้น ๆ (วิกิราร์ตน์ นิยมไทย, 2553)

องค์ประกอบของการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

1. ทรัพยากรทางกายภาพ (Physical Resources) คือ การศึกษาผลกระทบ เช่น ดิน น้ำ อากาศ เสียง ว่ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

2. ทรัพยากรทางชีวภาพ/นิเวศวิทยา (Ecological Resources) คือ การศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ที่มีต่อระบบนิเวศ เช่นป่าไม้ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ ปะการัง เป็นต้น

3. คุณค่าการใช้ประโยชน์ของมนุษย์ (Human use Values) คือ การศึกษาถึงการ ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทั้งกายภาพและชีวภาพของมนุษย์ เช่น การใช้ประโยชน์ที่ดิน การเกษตรกรรม ระบบสาธารณสุข โภคกว่าได้รับผลกระทบอย่างไร

4. คุณค่าคุณภาพชีวิต (Quality of Life Values) คือ การศึกษาถึงผลกระทบที่จะเกิด ต่อมนุษย์ ชุมชน ระบบเศรษฐกิจ การประกอบอาชีพ วัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม รวมถึงทัศนียภาพ คุณค่า ความสวยงาม

การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมควรจะมีการศึกษาประเมินผลกระทบอย่างเป็นระบบโดยจะต้องจำแนกให้ชัดเจน ดังนี้ (วิกิราร์ตน์ นิยมไทย, 2553)

1. ผลกระทบทางตรง/ทางอ้อม
2. ขนาดของผลกระทบ
3. ผลกระทบที่แก้ไขได้/แก้ไขไม่ได้
4. สิ่งที่จะได้รับผลกระทบเหล่านั้น
5. เปรียบเทียบผลกระทบที่จะเกิดขึ้นหากมีมาตรการและไม่มีมาตรการ

สรุปได้ว่า ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ พอจะสรุปได้ว่ามนุษย์เป็นตัวการที่สำคัญในด้านการบอบาต่อการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานตลอดจนผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในด้านต่าง ๆ อาทิ เช่น ปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อม ปัญหาสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ปัญหาผลกระทบด้านทรัพยากรพลังงาน ตลอดจนปัญหาผลกระทบจากปรากฏการณ์ต่าง ๆ ได้แก่การเกิดปรากฏการณ์เรือนกระจก การลดลงของชั้นโอโซนในบรรยากาศ ภาวะฝนกรด และอื่น ๆ ตามมาอีก

4.4.4 ผลกระทบจากการท่องเที่ยวทางสิ่งแวดล้อม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้ให้แนวคิดถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อมในแง่ผลประโยชน์และความกลมกลืนที่เกิดขึ้นต่อชุมชนท้องถิ่น ดังนี้

ผลกระทบทางบวก

1. การท่องเที่ยวช่วยสร้างความตระหนักถึงคุณค่าสิ่งแวดล้อมของชุมชนท้องถิ่น ก่อให้เกิดการกระตุ้นให้คนในชุมชนตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเยี่ยมชมเยือนมากขึ้น

2. การท่องเที่ยวช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชนแหล่งท่องเที่ยว เพราะชุมชนเห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อมที่เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว จึงช่วยกันรักษาสภาพภูมิทัศน์ของสิ่งแวดล้อมในชุมชน และสามารถอาศัยรายได้จากการท่องเที่ยวมาใช้สนับสนุนในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชนอีกด้วย

3. การท่องเที่ยวช่วยฟื้นฟูและส่งเสริมคุณค่าของสิ่งแวดล้อมในชุมชนท้องถิ่นทำให้ชุมชนท้องถิ่นตระหนักถึงคุณค่าสิ่งแวดล้อม และเกิดการนำทรัพยากรการท่องเที่ยวหรือวัตถุดิบในชุมชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า

4. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมของชุมชน การท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในชุมชนเกิดการร่วมมือร่วมใจกันพัฒนาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อม เช่น ช่วยกันรักษาความสะอาด ช่วยกันปลูกต้นไม้ให้ร่มรื่นสวยงาม

ผลกระทบทางลบ

สิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมจะก่อให้เกิดผลลบต่อการท่องเที่ยว หากมีความแออัดเกิดมลภาวะและมีการรุกร้าของสิ่งปลูกสร้างโดยผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ หรือแม้แต่การทำลายโดยน้ำมือมนุษย์เพื่อความสนุกหรือไม่ตั้งใจ ก็เกิดผลกระทบทางลบเช่นเดียวกัน ดังนี้

1. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวและมลภาวะในชุมชน เช่น ปัญหาขยะมูลฝอย ปัญหาอากาศเป็นพิษ ปัญหามลภาวะทางเสียง ปัญหาเหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของชุมชนทั้งสิ้น

2. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาทรัพยากรน้ำของชุมชน กล่าวคือเมื่อชุมชนท้องถิ่นมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้นย่อมต้องการน้ำดื่มน้ำใช้มากขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาการขาดแคลนน้ำดื่มน้ำใช้เป็นเหตุให้มีการเจาะน้ำบาดาลเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้สถานบริการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่นยังมีระบบบำบัดน้ำทิ้งไม่ได้มาตรฐาน ทำให้น้ำเสียไหลลงสู่แหล่งน้ำใกล้เคียง ทำให้คุณภาพน้ำของชุมชนท้องถิ่นเสื่อมโทรม สิ่งมีชีวิตอาจตายได้

3. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาการทรุดตัวของทรัพยากรดินในชุมชนท้องถิ่น โดยเฉพาะการท่องเที่ยวแบบเดินป่า ย่อมมีผลทำให้เกิดการพังทลายของดินนอกจากนี้ธุรกิจท่องเที่ยวหันมาใช้ น้ำบาดาลมากขึ้น ทำให้ง่ายต่อการทรุดตัวของผิวดิน

4. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาทำลายภูมิทัศน์ของชุมชนท้องถิ่นกล่าวคือ จำต้องมี การสร้างอาคารและสิ่งปลูกสร้างขึ้นในชุมชน ซึ่งอาคารและสิ่งก่อสร้างบางแห่งก่อให้เกิดปัญหา ทำลายทัศนียภาพอันสวยงามของชุมชน บางแห่งก็มีลักษณะ ไม่กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม นอกจากนี้ยังเกิดปัญหาความไม่เป็นระเบียบในการก่อสร้างอาคาร ก่อให้เกิดความอูจาดตาขึ้นใน ชุมชน

4.5 แนวคิดเกี่ยวกับเศรษฐกิจ

การที่ผู้คนได้เดินทางท่องเที่ยวจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งก่อให้เกิดการ เคลื่อนไหวของนักท่องเที่ยวและการเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจกระบวนการดังกล่าว ทำให้เกิดธุรกิจที่ ผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวาง จึงจัดได้ว่า ได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในทางตรงและทางอ้อม นอกจากนี้การท่องเที่ยวมีผล ต่อการเพิ่มรายได้ประชาชาติ และเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศเนื่องจากปัจจัยด้านการ สะสมทุนทรัพยากรธรรมชาติ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทรัพยากรมนุษย์ และการเพิ่มผลผลิตใน ด้านต่างซึ่งประเทศที่กำลังพัฒนา ไม่สามารถแสวงหาปัจจัยดังกล่าวได้ครบถ้วนจำเป็นต้องอาศัยปัจจัย จากต่างประเทศด้วย (อินทอร รัตบรรพต, 2553)

4.5.1 กิจกรรมทางเศรษฐกิจ

ในหน่วยเศรษฐกิจจะประกอบด้วย ผู้ผลิต ซึ่งเป็นบุคคลที่ทำหน้าที่ผลิตสินค้าและ บริการโดยจะมุ่งหวังกำไรสูงสุด เจ้าของปัจจัยการผลิต ซึ่งได้แก่เจ้าของที่ดิน เจ้าของแรงงานและ เจ้าของทุน ซึ่งนำปัจจัยการผลิตมาให้ผู้ผลิตใช้โดยมุ่งหวังผลตอบแทนสิทธิสูงสุดทางเงินตราความ มั่นคงในหน้าที่การงาน ความมีหน้ามีตา เวลาพักผ่อนที่ต้องการ และผู้บริโภค ซึ่งหมายถึงบุคคลที่ บริโภคสินค้าและบริการ โดยมุ่งหวังที่จะได้รับความพอใจสูงสุด (ไชแสง รักวานิช, 2542) ดังนั้น ในทางเศรษฐกิจจึงประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้

1. การผลิต หมายถึงการทำสิ่งของหรือบริการให้เกิดประโยชน์และมีคุณค่าในการ บำบัดความต้องการของมนุษย์หรือการสร้างอรรถประโยชน์ (Utility) ให้แก่สินค้าและบริการซึ่งอาจ ทำได้โดยการเปลี่ยนแปลงรูป (Form utility) เปลี่ยนแปลงสถานที่ (Place utility) การอาศัยเวลา (Time utility) การเปลี่ยนกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ (Possession utility) และการให้บริการ (Service utility) สำหรับปัจจัยการผลิต คือ สิ่งที่น่ามาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ ได้แก่

1.1 ที่ดิน (Land) หมายถึงที่ดินและทรัพยากรที่อยู่บนพื้นดิน เช่น ต้นไม้ น้ำและทรัพยากรธรรมชาติใต้ดิน เช่น น้ำมัน ถ่านหิน และแร่ธาตุต่างๆ

1.2 แรงงาน (Labor) หมายถึงกำลังกายและกำลังความคิด หรือสติปัญญา ของมนุษย์ที่ใช้ในการผลิตสินค้า และการบริการ

1.3 ทุน (Capital) หมายถึงปัจจัยการผลิตที่มนุษย์สร้างขึ้นมาใช้ร่วมกับปัจจัยการผลิตอื่นๆเพื่อผลิตสินค้าและบริการ เช่น เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์การผลิตอื่น ๆ

1.4 การประกอบการ (Entrepreneurship) หมายถึงการบริหารการดำเนินการผลิตโดยนำปัจจัยต่าง ๆ มาดำเนินการให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการสนองความต้องการของผู้บริโภค

2. การจำแนกแจกจ่ายรายได้ หมายถึงการแบ่งปันมูลค่าผลผลิตที่เกิดขึ้นจากการผลิตเป็นค่าตอบแทนให้แก่เจ้าของปัจจัยการผลิต คือเจ้าของที่ดินจะได้รับส่วนแบ่งในรูปของค่าเช่า เจ้าของแรงงานได้รับส่วนแบ่งในรูปของค่าจ้าง เจ้าของทุนได้รับส่วนแบ่งในรูปของดอกเบี้ยและผู้ประกอบการได้รับส่วนแบ่งในรูปของกำไร

3. การบริโภค หมายถึงการได้รับอรรถประโยชน์จากสินค้าและบริการโดยการอุปโภคบริโภคและการครอบครอง เพื่อบำบัดความต้องการของมนุษย์ ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ได้แก่

3.1 ราคาของสินค้า

3.2 รายได้ของผู้บริโภค

3.3 รสนิยมของผู้บริโภค

3.4 ระดับราคาสินค้าและบริการที่คาดคะเนในอนาคต

3.5 ฤดูกาล

4.5.2 ผลกระทบจากการท่องเที่ยวทางเศรษฐกิจ

พิทยะ ศรีวัฒนสาร (2561) ได้กล่าวถึงผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวด้านเศรษฐกิจในแง่ของด้านบวก ดังนี้

ผลกระทบด้านบวก

1. ช่วยให้เกิดรายรับเงินตราต่างประเทศ (Foreign Exchange Earning)

2. ช่วยให้เกิดอาชีพใหม่ (Creating new job) การท่องเที่ยวมีผลกระทบโดยตรงต่ออาชีพของประชาชนในท้องถิ่น มีการเปลี่ยนแปลงอาชีพและเกิดอาชีพใหม่ๆขึ้น การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอื่นๆ และเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับผู้ผลิตในอัตราผลตอบแทนโดยเฉลี่ยสูงกว่าอุตสาหกรรมอื่นหลายประเภทไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมประมง อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์

3. ช่วยให้เกิดการจ้างงาน (Employment) ผลกระทบต่อการจ้างงานอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมใช้แรงงานมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ และมีความต้องการแรงงานทุกระดับในท้องถิ่นที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเจริญเติบโต ท้องถิ่นนั้นจำเป็นต้องใช้แรงงานมีการจ้างงานจำนวนมาก ดังนั้นในบางพื้นที่จึงขาดแคลนแรงงาน ค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น บางองค์กรจำเป็นต้องซื้อตัว

บุคลากรในอัตราสูงมาก ก่อให้เกิดปัญหาเรื่องค่าแรงและคุณภาพของบุคลากร และผลเสียที่ตามมา คือ ทำให้ต้นทุนสูงขึ้น ราคาสินค้าและบริการซึ่งเป็นผลผลิตก็สูงตามไปด้วย

ผลกระทบด้านลบ

1. ค่าครองชีพของคนในพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น (Increase of Living Expenses) ในแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมมาก หมายถึงมีอุปสงค์ หรือความต้องการซื้อสูง ดังนั้น อุปทานหรือการตอบสนองความต้องการซื้อนั้นจะต้องเป็นไปอย่างสอดคล้องกัน แต่สินค้าหรือบริการซึ่งเป็นอุปทานที่นักท่องเที่ยว ทุกระดับต้องการนั้นเป็นอุปทานที่มีความพิเศษต่างจากสินค้าหรือบริการทั่วไป และที่สำคัญ คือ เป็นอุปทานที่เป็นเรื่องรูปธรรมขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ ดังนั้น อุปทานเหล่านั้นบางชนิดจึงไม่มีราคากำหนดได้แน่นอน และราคาของบริการการท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับสถานที่ กาลเวลา ประเภทของนักท่องเที่ยว พฤติกรรมการซื้อของนักท่องเที่ยวและจำนวนของอุปทานเป็นหลักใหญ่ ราคาของสินค้าหรือบริการบางชนิดไม่มีราคากำหนดไว้ตายตัวและบางชนิดขึ้น-ลงตามฤดูกาล เช่น ราคาค่าที่พักแรม ราคาพืชผักผลไม้ เป็นต้น เป็นที่น่าสังเกตว่าแหล่งท่องเที่ยวหลายๆ แห่ง แม้ในประเทศไทยก็ประสบปัญหาในเรื่องของค่าครองชีพสูงขึ้น ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต เชียงใหม่ กระบี่ สงขลา ฯลฯ นอกจากนี้ยังเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้โครงสร้างพื้นฐานขึ้นราคาตามไปด้วย อาทิ ที่ดิน ที่พัก อาศัย และเครื่องอุปโภคอื่นๆ ผลกระทบที่เกิดขึ้นจึงเป็นผลเสียต่อประชาชนในท้องถิ่นที่ต้องประสบปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้นตลอดเวลา อาทิ ปัญหาเงินเฟ้อ ปัญหาอาชญากรรม

2. ราคาที่ดินแพงขึ้น เนื่องจากสถานที่ท่องเที่ยวเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศมาประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวซึ่งทำให้เกิดมีความต้องการซื้อที่ดิน มีการต่อราคา จนทำให้ราคาที่ดินแพงขึ้น

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจมีความเกี่ยวข้องในด้านสภาวะแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเงินหลักทรัพย์และฐานะความเป็นอยู่ของชุมชนหรือประเทศชาติ โดยผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ การเปลี่ยนแปลงจากการทำสวน ทำนา ทำไร่ ทำงานในโรงงานหันมาเป็นคนงานด้านการท่องเที่ยวหรือทำกิจการท่องเที่ยว ผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนอาชีพของประชาชนก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ดังเช่นวิถีชีวิตดั้งเดิมที่นักท่องเที่ยวสนใจและต้องการศึกษาสูญหายไป อุตสาหกรรมการผลิตในโรงงานประชาชนบางกลุ่มต้องเปลี่ยนอาชีพ บ้างก็อพยพย้ายถิ่นที่อยู่ เพราะชีวิตความเป็นอยู่

4.6 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม

วัฒนธรรม หมายถึง สิ่งที่ดีงามที่มีคุณค่า ซึ่งคนในสังคมประพฤติ ปฏิบัติ หรือแสดงออกมาซ้ำนานจนเป็นค่านิยม ที่แสดงออกมาเป็นรูปของการกระทำ ลักษณะที่เป็นขนบธรรมเนียม ประเพณี และศิลปกรรม หรืออาจจะหมายถึงสิ่งต่างๆ ที่คนในสังคมกำหนดขึ้นเพื่ออยู่ร่วมกันและเป็นที่ยอมรับร่วมกันของสมาชิกในสังคมนั้นๆ โดยอาจจะวางข้อกำหนดไว้ หรือเป็นระเบียบแบบแผน เป็นรูปแบบที่ประพฤติปฏิบัติกันมามากมาย เป็นมรดกทางสังคม ซึ่งเวลาผ่านไปก็กลายเป็น“เอกลักษณ์” ของสังคมนั้นๆ เป็นองค์รวมที่ซับซ้อน ซึ่งรวมถึงความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศิลปกรรม กฎหมาย ประเพณี ความสามารถและลักษณะนิสัย อื่นๆ ที่คนได้รับมาในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่ง of สังคม (อคิน รพีพัฒน์, 2551)

4.6.1 ลักษณะพื้นฐานทางวัฒนธรรม

จุฑาพรรธ ผดุงชีวิต (2551) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะของวัฒนธรรมจากมุมมองทางการสื่อสาร วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ สามารถถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งโดยใช้สัญลักษณ์ เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ และวัฒนธรรมเป็นมิติแห่งองค์รวม (Holistic) ส่วน ศิลปชัย ศรีเกียรติ (2541) กล่าวว่า วัฒนธรรมมีคุณลักษณะสำคัญดังนี้

1. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้จากสังคม กล่าวคือ วัฒนธรรมไม่ได้เกิดมาพร้อมกับบุคคล หรือได้รับจากการถ่ายทอดทางชีวภาพหรือกรรมพันธุ์ หากแต่เป็นสิ่งที่บุคคลเรียนรู้จากสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่ วัฒนธรรมในกรณีนี้จึงเป็นสิ่งที่สมาชิกสังคมเดียวกัน จะต้องมีการปฏิบัติร่วมกัน เพื่อเป็นหลักในการดำเนินชีวิตในสังคมนั้นๆ เช่น ภาษากฎหมายขนบธรรมเนียม ประเพณี การกินอยู่ การแต่งกาย ฯลฯ
2. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่สามารถถ่ายทอดได้ หมายถึง วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มียู่ในสังคม เป็นมรดกของสังคม วัฒนธรรมจึงมีการสอนหรือถ่ายทอดจากคนรุ่นก่อนให้คนรุ่น ต่อมาจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง หรือจากกลุ่มชนหนึ่งไปสู่อีกกลุ่มชนหนึ่ง โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอด
3. วัฒนธรรมในแต่ละสังคมจะแตกต่างกัน กล่าวคือวัฒนธรรมในสังคมหนึ่งจะแตกต่างไปจากสังคมหนึ่ง ทำให้แบบแผนในการดำเนินชีวิต ตลอดจนการดำเนินกิจกรรมในด้านต่างๆ ทั้งในทางสังคม การเมือง การปกครอง การบริหาร เศรษฐกิจ ฯลฯ แตกต่างกันไป เช่น วัฒนธรรมของชาวเมืองกับชนบท ชาวไทยกับชาวต่างชาติหรือชาติอื่นๆ
4. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เราจะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ สามารถถ่ายทอดกันได้ ซึ่งในการเรียนรู้ นั้น เนื่องจากมนุษย์เป็นผู้ที่มีสมองหรือความคิด ดังนั้น ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมสามารถที่จะคิดค้นปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมขึ้นมาใหม่ได้เพื่อความเหมาะสม ตลอดจน สร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับวัฒนธรรมและสังคมมนุษย์ให้

สูงขึ้น จึงทำให้ วัฒนธรรมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป เช่น เรื่องสิทธิ เสรีภาพ ความคิดทางการเมือง การปกครอง การบริหาร หรือนวัตกรรมใหม่ๆ ที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นมา การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ย่อมจะก่อให้เกิดสังคมมีความก้าวหน้าและสามารถพัฒนาชาติได้

4.6.2 ผลกระทบจากการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ส่วน สุชาติา เจริญพันธุ์ และคณะ (2547) ได้กล่าวถึงผลกระทบจากอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวต่อวัฒนธรรม ในด้านของการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมเกิดขึ้นได้จากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. การผสมผสานทางวัฒนธรรม (Cultural Integration) คือวัฒนธรรมที่ต่างกันมา พบกัน สัมผัสกันและเกิดการแลกเปลี่ยนกันในระยะเวลาที่สม่ำเสมอและยาวนาน จนวัฒนธรรม ทั้งสองมีการหยิบยืมและผสมผสานกัน แต่สามารถแยกออกจากกันได้ว่าอันไหนเป็นวัฒนธรรมเก่า และวัฒนธรรมใหม่

2. การรับวัฒนธรรมใหม่ (Acculturation) เป็นกระบวนการทางวัฒนธรรมที่เกิดกับ บุคคลได้เสมอ ไม่ช่วงใดก็ช่วงหนึ่งของชีวิต การรับวัฒนธรรมใหม่เป็นการรับเอาความคิดทัศนคติ หลักความเชื่อ การกระทำและสิ่งของใหม่ ๆ ที่ต่างจากบุคคลที่เคยประสบพบมา มาใช้แทนที่ระบบ เดิมที่ตนเคยยึดถืออยู่หรืออาจมารับใช้ในฐานะที่เป็นสิ่งใหม่ที่เคยมีอยู่เลยในสังคมของตน แต่การรับ วัฒนธรรมใหม่ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมเพราะการรับเอาวัฒนธรรมใหม่มาแทนที่วัฒนธรรม เก่าเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งที่ละเล็กละน้อย เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป ไม่กระทบ โครงสร้างใหญ่ ๆ ของวัฒนธรรม

3. การตระหนกวัฒนธรรม (Culture Shock) เป็นสภาพจิตใจ อารมณ์ และความรู้สึก ที่มีต่อพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมที่บุคคลเคยรู้ เคยประพฤติปฏิบัติ และมีประสบการณ์มา ก่อนเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นกะทันหันเพราะไม่คิดว่าจะพบเห็นพฤติกรรมหรือสิ่งของ หรือระบบและ กฎเกณฑ์ของสังคมที่แตกต่างไปจากที่ตนเคยมีประสบการณ์มาก่อนอย่างมากจนปรับตัวและ ปรับใจให้รับปรากฏการณ์เหล่านั้นไม่ทันเพราะไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน

4. วัฒนธรรมสัมผัส (Culture Contact) การแพร่กระจายของวัฒนธรรมย่อมไป สัมผัสเข้ากับวัฒนธรรมเดิมของสังคมแหล่งใหม่ การสัมผัสกันของวัฒนธรรมที่แตกต่างกันสอง วัฒนธรรมที่มีมาจากคนต่างวัฒนธรรมมาสังสรรค์กันด้วยความบังเอิญหรือจงใจก็ตามย่อมจะเกิด การเกี่ยวข้องกันทางพฤติกรรมส่วนตนเสมอ การพูดจาครั้งแรก ๆ อาจไม่เข้าใจกัน แต่มนุษย์ก็มีวิธีที่ ดีกว่าโดยการใช้ภาษาใบ้หรือภาษาท่าทางแทน จนนำไปสู่การปฏิสังสรรค์ในรูปแบบพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมทางเศรษฐกิจ อาหารและการค้า ดังนั้น การแพร่กระจายมาพบกันและสัมผัสกัน วัฒนธรรมสัมผัสจึงเป็นขั้นตอนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและเป็นขั้นตอนต่อ การแพร่กระจายทางวัฒนธรรม

5. ความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรม ความแตกต่างของวัฒนธรรม นั้นมีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยวัฒนธรรมนักท่องเที่ยว วัฒนธรรมที่ถูกดูดซึม และ วัฒนธรรมของธุรกิจ ซึ่งมีผลอย่างมากกับการพัฒนาท้องถิ่น นโยบาย และสภาพของธุรกิจในท้องถิ่น และสภาพความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น เรียกว่า วัฒนธรรมผสม ซึ่งประกอบด้วย

5.1 วัฒนธรรมของเจ้าบ้าน (Host Culture) เจ้าบ้านถูกกำหนดบทบาทให้ เป็นผู้อำนวยความสะดวกและการให้บริการต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว เช่น ถนนไปสู่แหล่งท่องเที่ยว หมู่บ้าน สาธารณูปโภค ซึ่งจะเป็นการสร้างงานในท้องถิ่นและพัฒนาความเจริญในท้องถิ่น ยิ่งทำให้ คนในท้องถิ่นพึ่งพาการท่องเที่ยวด้านเศรษฐกิจมากขึ้น เจ้าบ้านก็ไม่สามารถควบคุมความเป็นไปของ การท่องเที่ยวจึงเป็นการถ่ายเทวัฒนธรรมไปสู่สังคม ดังนั้นผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมจะมีผลต่อ การดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่นและเป็นสิ่งเกิดขึ้นในถิ่นกำเนิด

5.2 วัฒนธรรมของนักท่องเที่ยว (Tourist Culture) นักท่องเที่ยวก็มี วัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวแต่นักท่องเที่ยวก็มีความต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมแหล่งท่องเที่ยวแต่ วัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ปฏิบัติกัน ดังนั้น วัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวอาจเกิดจากการระบายความเครียดในชีวิตประจำวัน และความ เป็นไปได้ที่คนในท้องถิ่นจะเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวที่ปลดปล่อยตัวเองจาก ชีวิตประจำวัน

5.3 วัฒนธรรมที่ถูกดูดซึม (Residual Culture) นักท่องเที่ยวที่รับวัฒนธรรม ของนักท่องเที่ยวโดยการสังเกตพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่น ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวจะไม่หลุดพ้นจาก ชีวิตประจำวันของตนได้เพราะไม่สามารถรับเอาวัฒนธรรมใหม่ได้ทั้งหมดจึงเกิดเป็นวัฒนธรรมที่ถูกดูด ซึม และกิจกรรมบางอย่างของนักท่องเที่ยวอาจสะท้อนถึงความไม่มีศีลธรรมจรรยาการต่อต้าน กิจกรรมทำให้เกิดการไม่ยอมรับวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยว

5.4 บริษัทท่องเที่ยวที่ทำหน้าที่เป็นผู้ประสาน (Transitional Company) บริษัทต่างๆ ที่จัดการให้นักท่องเที่ยวหาล่องไปสู่อำเภอแหล่งท่องเที่ยวได้สร้างวัฒนธรรมที่แตกต่างอัน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อคนในท้องถิ่น

จากการทบทวนแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อมิติด้าน เศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านวัฒนธรรม จะเป็นกรอบแนวทางการศึกษาในครั้ง นี้ โดยการพิจารณาประเด็นดังกล่าวในการนำมาสร้างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้าง มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน

5. แนวคิดเรื่องโมเดลเศรษฐกิจ Bio Circular Green (BCG Model)

โมเดลเศรษฐกิจ Bio Circular Green (BCG Model) เป็นการพัฒนาเศรษฐกิจแบบองค์รวมที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ 3 มิติไปพร้อมกัน ได้แก่ เศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ระบบเศรษฐกิจชีวภาพ มุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรชีวภาพเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยเน้นการพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์มูลค่าสูง เชื่อมโยงกับ เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) คำนึงถึงการนำวัสดุต่างๆ กลับมาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุด และทั้ง 2 เศรษฐกิจนี้ อยู่ภายใต้เศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ซึ่งเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจที่ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงการพัฒนาเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการพัฒนาสังคมและการรักษาสິงแวดล้อมได้อย่างสมดุลให้เกิดความมั่นคงและยั่งยืนไปพร้อมกันโดยเปลี่ยนข้อได้เปรียบที่ไทยมีจากความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ให้เป็นความสามารถในการแข่งขันด้วยนวัตกรรมเพื่อให้เกิดเศรษฐกิจ BCG ที่เติบโต แข่งขันได้ในระดับโลก เกิดการกระจายรายได้ลงสู่ชุมชน ลดความเหลื่อมล้ำ ชุมชนเข้มแข็ง มีความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน

BCG Model คือ โมเดลเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน โดยนำวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมไปยกระดับความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืนให้กับ 4 อุตสาหกรรมเป้าหมาย (S-curves) ได้แก่ อุตสาหกรรมเกษตรและอาหาร อุตสาหกรรมพลังงานและวัสดุ อุตสาหกรรมสุขภาพและการแพทย์ และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ โดยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมจะเข้าไปช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้กับผู้ผลิตที่เป็นฐานการผลิตเดิม เช่น เกษตรกรและชุมชน ตลอดจนสนับสนุนให้เกิดผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าและบริการที่มีมูลค่าเพิ่มสูงหรือนวัตกรรม (ประชาคมวิจัยด้านเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียนและเศรษฐกิจสีเขียว, 2561)



ภาพที่ 1 โมเดลเศรษฐกิจ Bio Circular Green

ที่มา : สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ.(ม.ป.ป.)

<https://www.bcg.in.th/background/>. (สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 2565)

BCG Model เป็นกลไกที่สามารถยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในประเทศอย่างทั่วถึง กระจายโอกาสและลดความเหลื่อมล้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงมีการกำหนดเป้าหมายเชิง ยุทธศาสตร์ของประเทศเพื่อใช้ในการขับเคลื่อน BCG Model ดังนี้

1. มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมเป้าหมาย BCG
2. ลดความเหลื่อมล้ำด้วยการเพิ่มรายได้เกษตรกรและชุมชน
3. ยกระดับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอาหารของไทยขึ้นเป็นผู้ผลิตอาหารเพื่อสุขภาพ และส่วนประกอบอาหารมูลค่าสูง Top 5 ของโลก
4. สร้างและพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพ การผลิตยา เครื่องมือแพทย์ วัสดุชีวภาพให้มีความเข้มแข็ง มีศักยภาพส่งออก เป็นแหล่งจ้างงานทักษะสูงและรายได้สูง
5. ระบบบริหารจัดการท่องเที่ยว นำไปสู่ Top 3 ของเอเชียแปซิฟิก จัดโดย Travel & Tourism Competitiveness Index, World Economic Forum

6. ลดการใช้ทรัพยากรลง 2 ใน 3 จากปัจจุบัน

โดยมีการดำเนินงานแบบบูรณาการระหว่างหลายภาคส่วนให้เป็นไปโดยมีเอกภาพและมีพลัง แต่ละภาคส่วนยึดหลักสำคัญในการผลักดัน BCG Model โดยให้ความสำคัญกับทั้งการแข่งขันได้ในระดับโลกและการส่งต่อผลประโยชน์สู่ชุมชน โดยกลไกการทำงานแบบจตุภาคี (Quadruple Helix) ผ่านการผสมผสานพลังภาคเอกชน ภาครัฐ ประชาสังคม ในระยะแรก BCG Model มุ่งเน้นใน 4 สาขายุทธศาสตร์ ได้แก่ เกษตรและอาหาร สุขภาพและการแพทย์ พลังงาน วัสดุและเคมีชีวภาพ และการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งมีสัดส่วนใน GDP ถึงร้อยละ 21 และเกี่ยวข้องกับอาชีพและการจ้างงานของคนในประเทศมากกว่า 16.5 ล้านคน หัวใจสำคัญของโมเดลดังกล่าว คือ การพัฒนาแบบคู่ขนานทั้งในส่วนของความก้าวหน้าทางวิชาการและในส่วนฐานรากของเศรษฐกิจเพื่อสร้างมูลค่าให้คนจำนวนมาก และเกิดการพัฒนาที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการเสริมความเข้มแข็งของทุนทางสังคมทั้งทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่จะขยายผลไปสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ, ม.ป.ป.)

วิสัยทัศน์ 10 ปี กล่าวว่า “เปลี่ยนข้อได้เปรียบ (Comparative Advantage) ที่ประเทศไทยมีจากความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ให้เป็นข้อได้เปรียบในการแข่งขัน (Competitive Advantage) ด้วยนวัตกรรม เพื่อให้เกิดเศรษฐกิจ BCG ที่เติบโต แข่งขันได้ในระดับโลกเกิดการกระจายรายได้ลงสู่ชุมชน ลดความเหลื่อมล้ำ ชุมชนเข้มแข็ง มีความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน”

จากยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนประเทศไทย Thailand 4.0 มีเป้าประสงค์ในการพัฒนาประเทศโดยนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ให้เกิดความยั่งยืน ด้วยกลไกทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี

และนวัตกรรม ในบริบทของงานวิจัยครั้งนี้ นำเสนอในเชิงการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งมีความท้าทายอย่างมากในสถานการณ์ปัจจุบัน เนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 จึงทำให้เกิดการผลักดันการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบทั่วถึง โดยใช้กลไก BCG Model มาเป็นตัวขับเคลื่อนใน 6 มิติ ได้แก่ 1) การต่อยอด โดยการนำจุดแข็งของประเทศไทยในด้านความหลากหลายทางชีวภาพ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม และความงดงามของประเทศมาใช้ 2) ความเชื่อมโยง นำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ 3) ตอบโจทย์ การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างยั่งยืน 4) ครอบคลุม เป้าหมายที่กำหนดไว้ 5) กระจาย เกิดการกระจายโอกาสและรายได้สู่ชุมชน และ 6) สานพลัง โดยการร่วมมือร่วมใจกันทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการ และชุมชนในพื้นที่ (กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2564)

6. เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals–SDGs)

จากการที่เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals – MDGs) จะสิ้นสุดลงในปี พ.ศ. 2558 องค์การสหประชาชาติ จึงได้ริเริ่มกระบวนการหารือเพื่อกำหนดวาระการพัฒนาภายหลังปี พ.ศ. 2558 (post-2015 development agenda) ตามกระบวนการที่ “การพัฒนาที่ยั่งยืน” โดยประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาภายหลังปี พ.ศ. 2558 คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals–SDGs) 17 ด้าน ดังนี้ (United Nations, 2015)

1. จัดความยากจน โดยที่ทั่วโลก ผู้คนมากกว่า 800 ล้านคน ยังคงอยู่ได้ด้วยเงินน้อยกว่า 1.25 ดอลลาร์ต่อวัน หลายคนยังขาดการเข้าถึงอาหาร น้ำดื่มที่สะอาดและสุขอนามัยที่เพียงพอ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในประเทศ เช่น จีนและอินเดีย ได้ช่วยยกระดับประชากรออกจากความยากจน แต่ความเติบโตในเรื่องดังกล่าวก็ยังไม่มีความสม่ำเสมอเท่าใดนัก ประชากรผู้หญิงมีสัดส่วนที่อยู่ในความยากจนมากกว่าผู้ชาย เนื่องจากการเข้าถึงที่ไม่เท่ากันในเรื่องค่าแรงงาน การศึกษาและทรัพย์สิน SDGs มีเป้าหมายที่จะขจัดความยากจนในทุกรูปแบบให้แล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. 2573 ซึ่งเป้าหมายดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่อาศัยอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงในการเข้าถึงทรัพยากรและการบริการขั้นพื้นฐาน รวมถึงช่วยเหลือชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งและภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิอากาศ

2. จัดความหิวโหย คือ บรรลุความมั่นคงทางอาหาร ส่งเสริมเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน โดยที่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและผลผลิตทางการเกษตรที่เพิ่มขึ้นในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา ทำให้ได้เห็นสัดส่วนของประชากรที่ขาดแคลนอาหารลดลงเกือบครึ่งหนึ่ง ประเทศกำลังพัฒนาจำนวนมากที่เคยได้รับความทุกข์จากความอดอยากและความหิวโหย ซึ่งในขณะนี้ประเทศเหล่านั้นสามารถให้ความช่วยเหลือทางโภชนาการแก่ผู้ด้อยโอกาสได้เป็นจำนวนมาก มีความ

คืบหน้าอย่างมากในเรื่องการกำจัดความหิวโดยในภาคกลางและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อเมริกา และประเทศกลุ่มแคริบเบียน โดยเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs) มุ่งมั่นที่จะขจัดความหิวโหย และความอดอยากทุกรูปแบบให้แล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. 2573 เพื่อให้แน่ใจว่าทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและผู้ด้อยโอกาสจำนวนมากได้รับการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอและมีคุณค่าทางโภชนาการตลอดทั้งปี เป้าหมายนี้ยังเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเกษตรอย่างยั่งยืน การปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่และกำลังการผลิตของเกษตรกรรายย่อยที่ช่วยให้เข้าถึงแหล่งที่ดินทำกิน เทคโนโลยีและการตลาดอย่างเท่าเทียม นอกจากนี้ความร่วมมือระหว่างประเทศก็เป็นสิ่งสำคัญที่สร้างความเชื่อมั่นในการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร เราจะสามารถยุติความอดอยากและความหิวโหยได้ภายในปี พ.ศ. 2573 โดยดำเนินการร่วมกับเป้าหมายอื่น ๆ ที่กำหนดไว้

3. มีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี คือ รับรองการมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของทุกคนในทุกช่วงอายุ โดยนับตั้งแต่การสร้างเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ ซึ่งประสบผลสำเร็จอย่างมีคุณค่าในหน้าประวัติศาสตร์ จากการลดการเสียชีวิตของเด็ก การปรับปรุงสุขภาพของมารดาและการต่อสู้กับเชื้อเอชไอวี/ เอ็ดส์ มาลาเรียและโรคอื่น ๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 สามารถป้องกันการเสียชีวิตของเด็กทั่วโลก โดยลดลงกว่า 50% และการเสียชีวิตของมารดาสามารถลดลงได้ 45% ในทั่วโลก ภาวะการติดเชื้อเอชไอวีและเอ็ดส์ที่เกิดขึ้นใหม่ สามารถลดลงได้ 30% ในระหว่างปี พ.ศ. 2543 ถึงปี พ.ศ. 2556 และมากกว่า 6,200,000 ชีวิตได้รับป้องกันจากโรคมมาลาเรีย การเสียชีวิตเหล่านี้สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยการป้องกันและการรักษา การศึกษาแคมเปญการสร้างภูมิคุ้มกันของโรคและการดูแลสุขภาพเพศและระบบสืบพันธุ์ เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนมีความมุ่งมั่นที่จะยุติการระบาดของโรคเอดส์ วัณโรค มาลาเรียและโรคติดต่ออื่น ๆ ภายในปี พ.ศ. 2573 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าและจัดให้มีการเข้าถึงยาและวัคซีนอย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพสำหรับทุกคน การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาวัคซีนก็เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการนี้เช่นเดียวกับการเข้าถึงยาในราคาที่เหมาะสม

4. การศึกษาที่เท่าเทียม คือ รับรองการศึกษาที่เท่าเทียมและทั่วถึง ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตแก่ทุกคน โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 มีความคืบหน้าเป็นอย่างมากในการบรรลุเป้าหมายเรื่องของผู้ที่ได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษา อัตราการลงทะเบียนเรียนรวมในประเทศกำลังพัฒนาเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 91 ในปี พ.ศ. 2558 และจำนวนของเด็กทั่วโลกที่ไม่ได้รับการศึกษาลดลงได้เกือบครึ่งหนึ่ง นอกจากนี้ อัตราผู้ที่มีความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ยังเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก และเด็กผู้หญิงได้ไปโรงเรียนมากขึ้นกว่าเดิม สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความสำเร็จอันยอดเยี่ยม การประสบความสำเร็จครอบคลุมถึงการศึกษามีคุณภาพ ซึ่งตอกย้ำความเชื่อที่พิสูจน์แล้วว่าการศึกษาเป็นหนึ่งในแรงขับเคลื่อนที่มีประสิทธิภาพสำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายนี้ทำให้แน่ใจว่าเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายทุกคนจะได้รับสำเร็จศึกษาฟรีในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา นอกจากนี้ยังมี

วัตถุประสงค์เพื่อจัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพในราคาที่เหมาะสมอย่างเท่าเทียมกัน และขจัดความไม่เสมอภาคทางเพศและความเหลื่อมล้ำ ด้วยความมุ่งหมายที่จะประสพผลสำเร็จในการเข้าถึงหลักสากลเพื่อการศึกษาที่สูงขึ้นอย่างมีคุณภาพ

5. ความเท่าเทียมทางเพศ คือ บรรลุความเท่าเทียมทางเพศ พัฒนาบทบาทสตรีและเด็กผู้หญิง โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 UNDP ร่วมกับพันธมิตรของ UN และประชาคมโลกให้ความเสมอภาคทางเพศเป็นศูนย์กลางในการทำงาน และพวกเราได้เห็นความสำเร็จอันน่าประทับใจ มีผู้หญิงจำนวนมากขึ้นที่ได้เรียนในโรงเรียน เมื่อเทียบกับ 15 ปีที่ผ่านมา และในภูมิภาคส่วนใหญ่ก็มีความเท่าเทียมกันทางเพศในการศึกษาระดับประถมศึกษา ในขณะที่ผู้หญิงสามารถทำงานนอกบ้านและได้รับค่าแรงจากงาน ที่ไม่ใช่ทำการเกษตรได้ถึง 41% เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2533 ซึ่งมีเพียง 35% SDGs มีจุดหมายที่จะสร้างความสำเร็จเหล่านี้เพื่อให้แน่ใจว่ามีการยุติการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงในทุกที่ แต่ในบางภูมิภาคยังคงมีความไม่เท่าเทียมกันในเบื้องต้นสำหรับการเข้าถึงค่าจ้าง และยังคงมีช่องว่างที่มีนัยสำคัญระหว่างชายและหญิงในตลาดแรงงาน ความรุนแรงทางเพศและการละเมิดทางเพศ การใช้แรงงานที่ผิดกฎหมาย และการแบ่งแยกชนชั้นของประชาชนยังคงเป็นอุปสรรคใหญ่ในเรื่องนี้

6. การจัดการน้ำและสุขาภิบาล คือ รับรองการมีน้ำใช้ การจัดการน้ำและสุขาภิบาลที่ยั่งยืน โดยปัญหาการขาดแคลนน้ำส่งผลกระทบต่อประชาชนทั่วโลกมากกว่า 40 % สิ่งที่น่าตกใจคือ คาดว่าจะมีการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโลกที่เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ แม้ว่าประชาชน 2,100 ล้านคน ได้รับการเข้าถึงการสุขาภิบาลน้ำที่ดีขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 แต่การขาดแคลนอุปกรณ์สำหรับน้ำดื่มที่ปลอดภัยยังคงเป็นปัญหาหลักที่ส่งผลกระทบต่อทุกทวีปภายในปี พ.ศ. 2573 การทำให้มีน้ำดื่มที่ปลอดภัยและราคาเหมาะสม จำเป็นต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม โดยจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัยและส่งเสริมสุขอนามัยในทุกระดับปกป้องและฟื้นฟูระบบนิเวศที่เกี่ยวข้องกับน้ำ เช่น ป่าไม้ ภูเขาและแม่น้ำ พื้นที่ชุ่มน้ำเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องดูแล ถ้าหากเราจะลดการขาดแคลนน้ำ นอกจากนี้ ความร่วมมือระหว่างประเทศยังเป็นสิ่งจำเป็นที่จะส่งเสริมให้มีการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพและสนับสนุนเทคโนโลยีการบำบัดน้ำ ในประเทศที่กำลังพัฒนา

7. พลังงานสะอาดที่ทุกคนเข้าถึงได้ คือ รับรองการมีพลังงานที่ทุกคนเข้าถึงได้ เชื่อถือได้ ยั่งยืนทันสมัย โดยระหว่างปี พ.ศ. 2533 ถึงปี พ.ศ. 2553 จำนวนประชากรมีการเข้าถึงไฟฟ้าเพิ่มขึ้น 1,700 ล้านคนทั่วโลกและยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงมีการเรียกร้องถึงพลังงานราคาถูก เศรษฐกิจทั่วโลกพึ่งพาเชื้อเพลิงฟอสซิลและการเพิ่มขึ้นของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกซึ่งนั่นคือการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงต่อระบบภูมิอากาศ การเปลี่ยนแปลงนี้ส่งผลถึงทุกทวีปทั่วโลกภายในปี พ.ศ. 2573 มีเป้าหมายที่จะทำให้เกิดการผลิตไฟฟ้าที่เหมาะสมในทุกที่ ซึ่งหมายถึงการลงทุนในแหล่งพลังงานสะอาด เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลมและพลังงานความร้อน การนำ

มาตรฐานการประหยัดค่าใช้จ่ายที่มีประสิทธิภาพมาใช้ในอาคารและอุตสาหกรรมสำหรับความหลากหลายของเทคโนโลยียังสามารถลดการใช้ไฟฟ้าทั่วโลกได้ 14% ซึ่งหมายถึงการลดการใช้งานโรงไฟฟ้าขนาดกลาง ประมาณ 1,300 แห่ง การขยายโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อให้มีแหล่งที่มาของพลังงานสะอาดในประเทศที่กำลังพัฒนา เป็นเป้าหมายสำคัญที่ทั้งการขยายโครงสร้างและการพัฒนาเทคโนโลยีสามารถส่งเสริมการเจริญเติบโตและช่วยเหลือสิ่งแวดล้อมได้

8. การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจคือ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องครอบคลุมและยั่งยืน การจ้างงานที่มีคุณค่า โดยมากกว่า 25 ปีที่ผ่านมา จำนวนคนงานที่ประสบปัญหาความยากจนได้ลดลงอย่างมาก แม้จะมีผลกระทบที่ยาวนานของวิกฤตเศรษฐกิจจากปี พ.ศ. 2551/2552 ในประเทศที่กำลังพัฒนา คนชั้นกลางถือเป็น 34% ของการจ้างงานทั้งหมด โดยตัวเลขนี้เพิ่มขึ้นกว่าสามเท่าจากปี พ.ศ. 2534 ถึง พ.ศ. 2558 เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs) มุ่งมั่นที่จะส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนโดยบรรลุเป้าหมายการผลิตในระดับที่สูงขึ้นและผลิตผ่านนวัตกรรมทางเทคโนโลยี สนับสนุนนโยบายที่ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการและการสร้างงานซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในเรื่องนี้ เช่นเดียวกับมาตรการที่มีประสิทธิภาพที่จะกำจัดการบังคับใช้แรงงานทาสและการค้ามนุษย์ ด้วยเป้าหมายเหล่านี้ ภายในปี พ.ศ. 2573 เราต้องการให้เกิดการจ้างงานเต็มรูปแบบและมีประสิทธิภาพ และการทำงานที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงและผู้ชายทุกคน

9. อุตสาหกรรม นวัตกรรม โครงสร้างพื้นฐานคือพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการปรับตัวให้เป็นอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืนและทั่วถึง และสนับสนุนนวัตกรรมซึ่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีก็เป็นกุญแจสำคัญในการหาทางแก้ปัญหาอย่างยั่งยืนให้กับความท้าทายทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม เช่น การจัดให้มีชิ้นงานใหม่และส่งเสริมประสิทธิภาพในการใช้พลังงาน การส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนและการลงทุนในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และนวัตกรรม เหล่านี้เป็นวิธีที่สำคัญที่จะช่วยสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและนวัตกรรมเป็นหนึ่งในเป้าหมายการพัฒนา 17 ข้อ ที่อยู่ในวาระการจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) วิธีการแบบบูรณาการเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดความคืบหน้าไปยังเป้าหมายอื่นๆ

10. ลดความเหลื่อมล้ำ คือ ลดความเหลื่อมล้ำทั้งภายในและระหว่างประเทศ ซึ่งจากรายงานที่ว่าความไม่เท่าเทียมของรายได้มีอัตราเพิ่มขึ้น 10% ของคนร่ำรวยที่สุด มีรายได้เป็น 40% ของรายได้รวมทั่วโลก ผู้ที่ยากจนที่สุด 10% ทำได้รายได้เพียง 2-7% ของรายได้รวมทั่วโลก ในประเทศกำลังพัฒนา ความไม่เท่าเทียมเพิ่มขึ้น 11 % ตามการเจริญเติบโตของประชากรความไม่เท่าเทียมด้านรายได้เป็นปัญหาระดับโลกที่ต้องการการแก้ไข ซึ่งปัญหานี้เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับ การตรวจสอบของตลาดการเงินและสถาบันด้านการเงิน การส่งเสริมการช่วยเหลือด้านการพัฒนา และการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติไปยังภูมิภาคที่มีความจำเป็นมากที่สุด

การอำนวยความสะดวกในการอพยพย้ายถิ่นที่ปลอดภัยและการเคลื่อนย้ายของผู้คนก็เป็นสิ่งสำคัญในการแก้ไขปัญหาการแบ่งเขตแดน

11. เมืองและถิ่นฐานมนุษย์อย่างยั่งยืน คือ ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความปลอดภัย ทัวถึง พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งการเติบโตอย่างรวดเร็วของเมืองในประเทศที่กำลังพัฒนา ควบคู่ไปกับการเพิ่มขึ้นในการย้ายถิ่นฐานจากชนบทสู่เมือง ซึ่งนำไปสู่ความเจริญในเมืองขนาดใหญ่ ในปี พ.ศ. 2553 มี 10 เมืองใหญ่ที่มีพลเมืองจำนวน 10 ล้านคนหรือมากกว่านั้น ในปี พ.ศ. 2557 มีเมืองขนาดใหญ่ถึง 28 เมือง ผู้อยู่อาศัยรวม 453,000,000 คน ความยากจนมักจะกระจุกตัวอยู่ในเมือง รัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นต้องพยายามจัดการเพื่อรองรับการเพิ่มขึ้นของประชากรในพื้นที่เหล่านั้น การทำให้เมืองปลอดภัยและยั่งยืน หมายถึง การทำให้เข้าถึงที่อยู่อาศัยที่ปลอดภัยและเหมาะสมและพัฒนาการตั้งถิ่นฐานของชุมชนแออัด นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการลงทุนเรื่องการขนส่งสาธารณะ การสร้างพื้นที่สาธารณะสีเขียวและการปรับปรุงการวางผังเมืองและการจัดการในลักษณะแบบมีส่วนร่วม

12. แผนการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน คือ รับรองแผนการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน ซึ่งการที่จะบรรลุเป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นต้องลดรอยเท้าทางนิเวศลงอย่างเร่งด่วน โดยการเปลี่ยนแปลงการผลิตและการบริโภคสินค้าและทรัพยากร การเกษตรกรรมเป็นผู้ใช้ทรัพยากรใหญ่ที่สุดในโลก และในขณะนี้มีการจัดการน้ำได้ถึง 70% ของผู้ใช้ทั้งหมด การจัดการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและวิธีการกำจัดขยะที่เป็นพิษและมลพิษเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายนี้ การส่งเสริมให้มีการรีไซเคิลและลดขยะมูลฝอยในอุตสาหกรรม ธุรกิจและผู้บริโภคเป็นสิ่งสำคัญเท่าเทียมกับการสนับสนุนประเทศกำลังพัฒนาเพื่อก้าวเข้าสู่แผนการบริโภคที่ยั่งยืนภายในปี พ.ศ. 2573

13. การรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ คือ ดำเนินมาตรการเร่งด่วนเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบ โดยที่ไม่มีประเทศใดในโลกที่ไม่เห็นผลกระทบอันรุนแรงของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การปล่อยก๊าซเรือนกระจกยังคงเพิ่มขึ้น และตอนนี้เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2533 มากกว่า 50% นอกจากนี้ ภาวะโลกร้อนเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันยาวนานกับระบบสภาพภูมิอากาศ ซึ่งผลลัพธ์ที่ตามมาอาจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าหากไม่เริ่มดำเนินการในตอนี้ การสร้างความเข้มแข็ง ความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัวของภูมิภาคที่มีความเสี่ยง เช่น ประเทศที่ไม่มีทางออกทะเล และประเทศที่เป็นเกาะ จำเป็นต้องร่วมมือกันเพื่อพยายามสร้างความตระหนักรู้และบูรณาการมาตรการเข้าไปในนโยบายและกลยุทธ์ระดับชาติซึ่งยังคงมีความเป็นไปได้ด้วยเจตจำนงทางการเมืองและความหลากหลายของมาตรการทางเทคโนโลยีที่สามารถจำกัดการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิเฉลี่ยของโลกได้ถึง

สององศาเซลเซียสซึ่งจำกัดได้มากกว่าก่อนยุคอุตสาหกรรม สิ่งนี้จำเป็นต้องดำเนินการร่วมกันอย่างเร่งด่วน

14. การใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรทางทะเล คือ อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรทางทะเลเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน การที่ผู้คนที่สามพันล้านคนใช้ชีวิตขึ้นอยู่กับความหลากหลายทางชีวภาพทางทะเลและชายฝั่ง แต่ในปัจจุบันนี้เราจะเห็นได้ว่า 30% ของปลาทะเลของโลกได้ถูกใช้ไปเกินขนาด ซึ่งต่ำกว่าระดับที่พวกเขาสามารถผลิตผลทดแทนที่ยั่งยืนให้ได้ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) สร้างกรอบการทำงานเพื่อการจัดการอย่างยั่งยืนและปกป้องระบบนิเวศทางชายฝั่งและทางทะเลจากภาวะมลพิษจากแหล่งบนบก ตลอดจนจัดการปัญหาผลกระทบของการเป็นกรดของมหาสมุทร เสริมสร้างการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของทรัพยากรทะเลผ่านกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งจะสามารถช่วยบรรเทาปัญหาที่เกิดขึ้นกับมหาสมุทร

15. การใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก คือ ปกป้อง ฟื้นฟู และส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบกอย่างยั่งยืน โดยในปัจจุบันนี้เราจะเห็นความเสื่อมโทรมของที่ดินแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และการสูญเสียที่ดินทำกิน 30-35 ครั้ง ภัยแล้งและการแปรสภาพเป็นทะเลทรายก็ยังคงเพิ่มขึ้นในแต่ละปี รวมจำนวนการสูญเสียถึง 12 ล้านเฮกเตอร์ และส่งผลกระทบต่อชุมชนที่ยากจนทั่วโลก จาก 8,300 สายพันธุ์สัตว์ที่เป็นที่รู้จัก มีจำนวน 8% ที่กำลังจะสูญพันธุ์และอีก 22% มีความเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) มุ่งมั่นที่จะอนุรักษ์และฟื้นฟูประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก อาทิ ป่าไม้ พื้นที่ชุ่มน้ำ พื้นที่กึ่งแห้งแล้ง และภูเขา ภายในปี พ.ศ. 2563 การส่งเสริมการจัดการป่าอย่างยั่งยืนและแก้ไขการตัดไม้ทำลายป่าก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยบรรเทาผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ ควรต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วนเพื่อที่จะลดการสูญเสียถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมร่วมกันของเรา

16. สังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก คือ ส่งเสริมสังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยกเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน เนื่องจากสันติภาพ ความมั่นคง สิทธิมนุษยชนและการปกครองที่มีประสิทธิภาพบนพื้นฐานของหลักนิติธรรมเป็นการรวมกันที่สำคัญเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เราอาศัยอยู่ในโลกที่ถูกแบ่งแยกมากขึ้น บางภูมิภาคได้รับสิทธิ์ในความสงบ การรักษาความปลอดภัย ความเจริญอย่างเต็มที่และต่อเนื่อง ในขณะที่ภูมิภาคอื่นตกอยู่ในวงจรของความขัดแย้งและความรุนแรงที่ดูเหมือนว่าจะไม่มีวันสิ้นสุด ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถหลีกเลี่ยงได้และควรจะต้องได้รับการแก้ไข เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) มุ่งมั่นที่จะลดความรุนแรงทุกรูปแบบ พร้อมทำงานร่วมกับรัฐบาลและชุมชนเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาความขัดแย้งและความไม่มั่นคงอย่างยั่งยืน การส่งเสริมการปกครองด้วยกฎหมายและการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เป็นกุญแจสำคัญในกระบวนการนี้เช่นเดียวกับการลดอาวุธผิดกฎหมาย ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประเทศกำลังพัฒนาในสถาบันการปกครองทั่วโลก

17. ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ สร้างพลังแห่งการเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือระดับสากลต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งในโลกยุคปัจจุบันมีการเชื่อมต่อกันมากขึ้นกว่าเดิม การพัฒนาในการเข้าถึงเทคโนโลยีและความรู้เป็นสิ่งสำคัญในการแบ่งปันความคิดและสนับสนุนนวัตกรรม การประสานงานด้านนโยบายจะช่วยให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถจัดการหนี้ได้ เช่นเดียวกับการส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ประสบผลในการเติบโตและการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายนี้มุ่งมั่นที่จะเพิ่มความร่วมมือระหว่างประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา (North-South) และความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา (South-South) โดยการสนับสนุนแผนระดับชาติเพื่อการบรรลุเป้าหมาย ส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศและช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาเพิ่มอัตราการส่งออก ซึ่งนี่คือส่วนประกอบทั้งหมดที่จะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในหลักเกณฑ์สากลและระบบการค้าที่เสมอภาค ซึ่งเป็นสิ่งที่ยุติธรรม เปิดกว้างและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย

แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนถือเป็นกรอบเป้าหมายของการพัฒนาพื้นที่เพื่อการพัฒนาสร้างความสมดุลระหว่างสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่จะนำไปสู่การสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ สนับสนุนคุณภาพชีวิตที่ดีของคนในชุมชน ในขณะที่เดียวกันยังสามารถอนุรักษ์ ป้องกันหรือรักษาสิ่งแวดล้อม และมรดกทางวัฒนธรรมต่างๆ ให้ยังคงอยู่ได้ ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ประยุกต์ใช้แนวคิดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อนำมาสร้างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน

7. นิยามและความหมายของการประเมินวัฏจักรชีวิต (Life cycle assessment: LCA)

การประเมินวัฏจักรชีวิต (Life Cycle Assessment: LCA) คือ กระบวนการวิเคราะห์และประเมินค่าผลกระทบของผลิตภัณฑ์ที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ตลอดวงจรชีวิตของผลิตภัณฑ์ตั้งแต่การสกัดหรือการได้มาซึ่งวัตถุดิบ กระบวนการผลิต การขนส่งและการแจกจ่าย การใช้งานผลิตภัณฑ์ การใช้ใหม่/ แปรรูป และการจัดการเศษซากของผลิตภัณฑ์หลังการใช้งาน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าพิจารณาผลิตภัณฑ์ตั้งแต่เกิดจนตาย (Cradle to Grave) โดยมีการระบุถึงปริมาณพลังงานและวัตถุดิบที่ใช้ รวมถึงของเสียที่ปล่อยออกสู่สิ่งแวดล้อมและการประเมินโอกาสที่จะส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศและสุขอนามัยของชุมชน เพื่อที่จะหาวิธีการในการปรับปรุงผลิตภัณฑ์ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

ขั้นตอนการทำ LCA มี 4 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1. การกำหนดเป้าหมายและขอบเขต (Goal and Scope) ต้องมีการกำหนดเป้าหมายและขอบเขตหน้าที่ของผลิตภัณฑ์ (Product function) หน่วยการทำงาน (Functional unit) ขอบเขตระบบ (System boundary) และระบบผลิตภัณฑ์ (Product system)

2. การวิเคราะห์บัญชีรายการด้านสิ่งแวดล้อม (Life Cycle Inventory) เป็นการเก็บรวบรวมและคำนวณข้อมูลที่ได้จากกระบวนการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในขั้นตอนข้างต้น

3. การประเมินผลกระทบต่อวัฏจักรชีวิตของผลิตภัณฑ์ (Life Cycle Impact Assessment) เป็นการประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมของระบบผลิตภัณฑ์จากข้อมูลการใช้ทรัพยากร โดยการประเมินผลกระทบเกี่ยวข้องกับประเด็นหลัก ๆ คือ การนิยามประเภท (Category definition) การจำแนกประเภท (Classification) การกำหนดบทบาท (Characterization) และการให้น้ำหนักในแต่ละประเภท (Weighting)

4. การแปลผล (Interpretation) การสรุปผลพิจารณาข้อจำกัดการให้ข้อเสนอแนะที่มาจากผลการทำงานประเมินวัฏจักรชีวิตหรือการวิเคราะห์บัญชีรายการด้านสิ่งแวดล้อม และทำรายงานสรุปการแปลผล (วันดี ลือสายวงศ์, 2551)

8. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research)

แนวทางแบบผสมผสานเป็นวิธีการวิจัยที่ถูกระบุไว้โดย Creswell และ Plano Clark (2011) ที่ได้กล่าวว่า การออกแบบการวิจัยแบบผสมผสานคือการออกแบบการวิจัยที่ประกอบด้วยสมมติฐานทางปรัชญา และการรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลจากหลายแหล่งในการศึกษาเดียว

การออกแบบวิธีการแบบผสมผสานให้ประโยชน์หลายประการในการเข้าถึงประเด็นการวิจัยที่ซับซ้อน เนื่องจากเป็นการผสมผสานกรอบงานทางปรัชญาของทั้งแนวคิด Post-positivism และ Interpretivism (Fetters, 2016) ที่ผสมผสานข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณในลักษณะที่อธิบายประเด็นการวิจัยอย่างมีความหมาย นอกจากนี้ยังให้เหตุผลเชิงตรรกะ ความยืดหยุ่นด้านระเบียบวิธี และความเข้าใจเชิงลึกในกรณีเล็กๆ (Maxwell, 2016) กล่าวอีกนัยหนึ่ง การใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานช่วยให้นักวิจัยสามารถตอบคำถามการวิจัยได้อย่างเจาะลึกและกว้างเพียงพอ (Enosh, Tzafir, & Stolovy, 2014) และช่วยให้สรุปข้อค้นพบและความหมายของประเด็นวิจัยต่อประชากรทั้งหมด ตัวอย่างเช่น วิธีการเชิงปริมาณ ช่วยให้นักวิจัยรวบรวมข้อมูลจากผู้เข้าร่วมจำนวนมาก จึงเป็นการเพิ่มความเป็นไปได้ในการสรุปข้อค้นพบให้ครอบคลุมประชากรในวงกว้างขึ้น ในทางกลับกัน แนวทางเชิงคุณภาพช่วยให้เข้าใจปัญหาที่กำลังสืบสวนได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยให้ความสำคัญกับข้อมูลที่ได้จากผู้เข้าร่วม กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ในขณะที่ข้อมูลเชิงปริมาณทำให้การศึกษามีความกว้าง และข้อมูลเชิงคุณภาพจะให้ข้อมูลเชิงลึก (Carter et al., 2014) ดังนั้นการออกแบบวิธีผสมผสานจึงให้โอกาสที่ดีที่สุดในการตอบคำถามการวิจัยโดยการรวมจุดแข็งของทั้งสองวิธีการเข้าด้วยกัน ในขณะเดียวกันก็ชดเชยจุดอ่อนของแต่ละวิธีไปพร้อมๆ กัน (Johnson & Onwuegbuzie, 2004)

การวิจัยแบบผสมผสาน มีความสำคัญตามแนวคิด Creswell (2009) คือ 1) ผลการวิจัยจากวิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธีสามารถเสริม ต่อกันโดยใช้ผลการวิจัยจากวิธีหนึ่งอธิบายขยายความผลการวิจัยอีกวิธีหนึ่งช่วยให้การตอบคำถามการวิจัยได้ ละเอียดยชัดเจนมากกว่าการใช้รูปแบบการวิจัย

เชิงปริมาณ หรือเชิงคุณภาพเพียงรูปแบบเดียว 2) การใช้ผลการวิจัย จากวิธีหนึ่งไปช่วยพัฒนาการวิจัยอีกวิธีหนึ่งหรือการใช้ผล การวิจัยวิธีหนึ่งไปตั้งคำถามการวิจัยอีกวิธีหนึ่ง 3) การวิจัย เชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพต่างก็มีจุดเด่นใน ตนเอง สามารถนำจุดเด่นมาใช้ในการแสวงหาความรู้ความจริงได้ถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้น 4) การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพต่างก็มีจุดด้อยในตนเอง ผู้วิจัยสามารถใช้ จุดเด่นของการวิจัยเชิงปริมาณมาแก้ไขจุดด้อยของการ วิจัยเชิงคุณภาพ ขณะเดียวกันอาจใช้จุดเด่นของการวิจัย เชิงคุณภาพมาใช้แก้ไขจุดด้อยของการวิจัยเชิงปริมาณ และ 5) สามารถนำผลผลิตจากการวิจัยแบบผสมผสานวิธีมา สร้างความรู้ความจริงที่สมบูรณ์สำหรับใช้ในการปรับเปลี่ยนทฤษฎีหรือการปฏิบัติงาน

โดย Creswell & Plano Clark (2011) ได้ระบุถึงวิธีการวิจัยแบบผสมผสานไว้ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบแผนแบบคู่ขนาน (Convergent Design) ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณโดยวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสองชุดพร้อมกันหรือเป็นการเก็บข้อมูลที่ไม่ได้มีลำดับว่าวิธีการใดเก็บก่อนเก็บหลัง และผสานผลของการวิเคราะห์ที่ได้จากข้อมูลทั้งสองชุดเพื่อเปรียบเทียบผลลัพธ์ กล่าวคือ เป็นการตรวจสอบผลการวิจัยโดยเปรียบเทียบข้อมูลชุดหนึ่งที่เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ กับอีกชุดหนึ่งที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ

2. แบบแผนแบบขั้นตอนเชิงอธิบาย (Explanatory Sequential Design) ใช้วิธีเชิงปริมาณก่อนแล้วตามด้วยวิธีเชิงคุณภาพแล้วนำผลเชิงคุณภาพมาอธิบายผลของเชิงปริมาณ ในเชิงลึก

3. แบบแผนแบบขั้นตอนเชิงสำรวจ (Exploratory Sequential Design) ขั้นตอนแรก คือ การสำรวจปัญหาด้วยวิธีการเชิงคุณภาพเพื่อทำความเข้าใจกับปัญหา เพราะบางปัญหาผู้วิจัย อาจจะยังไม่ทราบ ประชากรที่ต้องการศึกษาอยากที่จะเข้าถึง และหลังจากที่สำรวจสิ่งที่จำเป็นของปัญหาแล้วนักวิจัยใช้วิธีการเชิงคุณภาพเพื่อสร้างงานในระยะเวลาที่สองที่เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ ซึ่งเกี่ยวกับการออกแบบสร้างเครื่องมือการวัดตัวแปรเพื่อนำมาพัฒนาการทดลอง หรือ การออกแบบต่าง ๆ ในการวิจัย และในระยะเวลาที่สามเครื่องมือการวิจัยเชิงปริมาณ หรือ การทดลองหรือตัวแปรจะถูกนำมาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล

โดย Mcmillan & Schumacher (2010) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการออกแบบการวิจัยแบบผสมผสานไว้ ดังนี้

1. เพื่อเป็นการตรวจสอบสามเส้า (Triangulation) ให้เกิดความเชื่อมั่นในผลการวิจัยมากขึ้น

2. เพื่อเป็นการเสริมให้สมบูรณ์หรือเติมให้เต็มเช่น ตรวจสอบประเด็นที่ซ้ำซ้อนหรือประเด็นที่แตกต่างของปรากฏการณ์ที่ศึกษา เป็นต้น

3. เพื่อเป็นการริเริ่ม เช่น ค้นหาประเด็นที่ผิดปกติค้นหาประเด็นที่มีความขัดแย้ง หรือ ทัศนะใหม่ๆ เป็นต้น

4. เพื่อเป็นการพัฒนา เช่น นำเอาผลจากการวิจัยในขั้นตอนหนึ่งไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับการวิจัยในอีกขั้นตอนหนึ่ง เป็นต้น

5. เพื่อเป็นการขยายให้งานวิจัยมีขอบข่ายที่กว้างขวางมากขึ้น

โดย ภัทราวดี มากมี (2559) ได้ระบุถึงข้อดีของวิธีการวิจัยแบบผสมผสานไว้ 4 ประเด็นหลัก คือ

1. ทำให้ได้คำตอบหรือสามารถตอบคำถามการ วิจัยประเภทที่วิธีการเชิงปริมาณและวิธีการเชิงคุณภาพ เพียงวิธีการใดวิธีการหนึ่ง ไม่สามารถตอบได้อย่างครอบคลุม

2. ทำให้ได้คำตอบที่ก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ในประเด็นที่ศึกษาอย่างกว้างขวางและ ลุ่มลึก

3. ทำให้นักวิจัยมีโลกทัศน์ทางวิชาการกว้างขวาง สอดคล้องกับความเป็นจริงของ ศาสตร์ทางสังคมหรือ การศึกษามากกว่าการที่ยึดมั่นถือมั่นเพียงโลกทัศน์เชิง ปริมาณและเชิง คุณภาพเพียงอย่างเดียว

4. ช่วยให้นักวิจัยตั้งคำถามและวัตถุประสงค์ของ การศึกษาหาคำตอบได้อย่าง หลากหลายและยังสามารถใช้ เทคนิควิธีการอย่างหลากหลายในการหาคำตอบให้กับคำถามและ วัตถุประสงค์การวิจัยข้ออื่นๆ อีกด้วย

จากข้อมูลที่ได้ทบทวนมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการวิจัยแบบผสมผสานวิธีมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สามารถ ตอบคำถามวิจัยได้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งงาน วิจัยเชิงปริมาณหรือ เชิงคุณภาพเพียงอย่างเดียวไม่สามารถ กระทำได้ และด้วยวัตถุประสงค์การวิจัยที่แตกต่างกัน การออกแบบงานวิจัยแบบผสมผสานวิธีจึงแบ่งออกได้เป็นหลาย รูปแบบตามลักษณะการผสมผสานระหว่าง การวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ (ภัทราวดี มากมีและคณะ, 2558) ในการศึกษาครั้งนี้ได้ ผสมผสานวิธีการเชิงปริมาณในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามของกลุ่มประชากรซึ่งเป็นผู้ร่วมแข่งขัน ผู้ติดตามและผู้ชม ผู้ประกอบการในและนอกสนามแข่งขัน เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการของ กิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว ข้อมูลความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวและข้อมูล มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี รวมถึงการผสมผสานวิธีการเชิงคุณภาพ เพื่อพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนใน การจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง ซึ่งมุ่งหวังวิธีการวิจัยแบบผสมผสานได้ให้ คำตอบในวงกว้างและเชิงลึก ในการตอบคำถามวิจัยในการศึกษาครั้งนี้

9. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างกลยุทธ์ด้วย TOWS Matrix

TOWS Matrix เป็นอีกหนึ่งเครื่องมือสำหรับการสร้างกลยุทธ์ใหม่จากสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ปัจจุบันขององค์กร ที่มีการต่อยอดมาจาก SWOT Analysis ด้วยการจับคู่ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกขององค์กร 2 ปัจจัยภายในและภายนอกองค์กร ได้แก่

ปัจจัยภายใน – Strength (จุดแข็ง) และ Weakness (จุดอ่อน)

ปัจจัยภายนอก – Opportunity (โอกาส) และ Threat (ความเสี่ยง)

เมื่อนำปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกมาจับคู่กัน จะทำให้เกิดเป็นการวิเคราะห์ของ TOWS Matrix ได้ออกมาเป็นกลยุทธ์ 4 รูปแบบด้วยกัน ได้แก่

1. กลยุทธ์เชิงรุก (SO)

เป็นการจับคู่ระหว่าง Strength และ Opportunity (ใช้จุดแข็งร่วมกับโอกาส) กลยุทธ์ในส่วนนี้มีความสำคัญอย่างมากต่อการเติบโตของธุรกิจ เนื่องจากเป็นกลยุทธ์ที่เน้นสร้างผลลัพธ์ที่ให้ประโยชน์สูงสุด ผ่านการวิเคราะห์จุดแข็งของธุรกิจร่วมกับโอกาสที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันในตลาดให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากบางครั้งจุดแข็งของเราเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถส่งเสริมให้ธุรกิจเติบโตได้อย่างที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องมองถึงโอกาสในปัจจุบันหรือโอกาสที่กำลังจะมาถึง เพื่อให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างก้าวกระโดด หรือที่เรียกกันว่า “ถูกจุด ถูกเวลา”

2. กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO)

เป็นการจับคู่ระหว่าง Weakness และ Opportunity (ใช้โอกาสลดจุดอ่อน) ทุกธุรกิจล้วนมีจุดอ่อน ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องกระบวนการดำเนินงาน หรือการที่ธุรกิจยังไม่เป็นที่รู้จักในตลาด โดยบางครั้งการลดจุดอ่อนอาจเป็นเรื่องของจังหวะเวลา ที่จะเป็นตัวช่วยให้ธุรกิจแก้ไขจุดอ่อนหรือลดทอนจุดอ่อนของตัวเองลงไปได้ เช่น ช่วงล็อกดาวน์ที่ผ่านมาจากสถานการณ์โควิด-19 ส่งผลกระทบต่อร้านอาหารเปิดใหม่อย่างหนักหน่วง เพราะจุดอ่อนเดิมคือร้านหน้าใหม่มีคนรู้จักน้อยอยู่แล้ว พอต้องถูกปิดหน้าร้านยิ่งเสียโอกาสสร้างรายได้ อย่างไรก็ตาม ด้วยกระแสของบริการ Online Food Delivery ที่มาแรง โดยเฉพาะช่วงโควิดที่คนต้องกักตัวอยู่บ้าน ทำให้ร้านอาหารหน้าใหม่กลุ่มนี้สามารถปิดจุดอ่อนเรื่องที่ยังไม่เป็นที่รู้จัก ด้วยการหันไปขายบนแพลตฟอร์มออนไลน์และวางกลยุทธ์โฆษณาบนสื่อออนไลน์มากขึ้น ขณะที่ในฝั่งผู้ประกอบการรายเล็ก ซึ่งมีจุดอ่อนที่ต้นทุนการผลิตสินค้าสูงกว่าผู้ผลิตขนาดใหญ่ ทั้งด้วยขนาดและกำลังการผลิต ส่งผลให้ไม่สามารถตั้งราคาขายสินค้าต่ำกว่ารายใหญ่ได้ แต่หากสามารถจับเทรนด์ในตลาด และเข้าถึงลูกค้าเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) เช่น ผลิตภัณฑ์เฉพาะสำหรับกลุ่มคนรักสุขภาพ ธุรกิจอาจสามารถตั้งราคาขายสินค้าที่สูงกว่าราคาทั่วไปได้

3. กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST)

เป็นการจับคู่ระหว่าง Strength และ Threat (ใช้จุดแข็งรับมืออุปสรรค) เป็นการใช้จุดแข็งที่มีอยู่มาป้องกันหรือหลีกเลี่ยงอุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทรัพยากรบุคคลหรือเครื่องมือในองค์กรก็ตาม เนื่องจากหลายองค์กรที่กำลังเติบโตอย่างมาก มักมีความต้องการใช้จุดแข็งเพื่อขับเคลื่อนกลยุทธ์เชิงรุกเพียงอย่างเดียว จนอาจมองข้ามการนำจุดแข็งมาเตรียมรับมือกับอุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้น ดังนั้นการวางกลยุทธ์ที่ดีไม่ใช่แค่เพียงการมุ่งไปข้างหน้า แต่ยังจำเป็นต้องระมัดระวังตัวให้รอบด้าน เพราะมิฉะนั้นอาจทำให้ธุรกิจสะดุดหรือล้มได้

4. กลยุทธ์เชิงรับ (WT)

เป็นการจับคู่ระหว่าง Weakness และ Threat (แก้ไขจุดอ่อนและเลี่ยงอุปสรรค) กลยุทธ์แบบนี้จะแตกต่างจากอีก 3 กลยุทธ์ที่กล่าวมาข้างต้น เนื่องจากมีไว้เพื่อรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ที่ถาโถมเข้ามา ไม่ได้ใช้เพื่อหวังมุ่งไปข้างหน้า แต่เป็นกลยุทธ์เชิงรับที่มีไว้เพื่อพยุงสถานการณ์ของที่เกิดขึ้นไม่ให้แย่ลง ด้วยการพยายามบรรเทาปัญหาหรือหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดเพิ่ม คล้ายกับกลยุทธ์เชิงป้องกัน ซึ่งบางครั้งเราอาจจะไม่จำเป็นต้องเดินทางไปข้างหน้าทุกครั้ง แต่ต้องหยุดเพื่อที่จะรอเวลาและโอกาสเหมาะสมให้สามารถดำเนินธุรกิจต่อได้อย่างยั่งยืน หรือแม้แต่กระทั่งการวางแผนรับใหม่ด้วยการเปลี่ยนเส้นทาง รูปแบบการดำเนินงานบางอย่าง หรือทำ Rebranding (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2550)

ในการศึกษาครั้งนี้ประยุกต์ใช้แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างกลยุทธ์ด้วย TOWS Matrix เครื่องมือสำหรับการสร้างกลยุทธ์ใหม่จากสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ปัจจุบันขององค์กรในการกำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสกี

10. ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

10.1 ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดภูเก็ต

" ภูเก็ต " ได้มีการค้นพบหลักฐานทางโบราณคดีที่บ้านกมลา อำเภอกะทู้จังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้ขุดพบเครื่องมือหินและขวานหินเป็นการแสดงให้เห็นว่ามีมนุษย์อาศัยในดินแดนแถบนี้ไม่ต่ำกว่า 3,000 ปีมาแล้วและได้มีหลักฐานการกล่าวถึงดินแดนในแถบนี้อีกครั้ง เมื่อปีพ.ศ. 700 หรือคริสต์ศตวรรษที่ 2 ใน บันทึกของนักเดินเรือชื่อ คลอดิอุส ปโตเลมีกล่าวถึงผืนดินหรือแผ่นดินในส่วนนี้ว่า แหลมตะโกลา เป็นผืนดินที่ถูกดันออกมาทางใต้กลายเป็นแหลมยาวๆ อยู่ส่วนปลายสุดของจังหวัดพังงา อันเนื่องมาจากการเคลื่อนไหวของรอยเลื่อนของเปลือกโลกขนาดใหญ่ที่เรียกว่า “ รอยเลื่อนคลองมารุย (Klong Marui Fault) ” ซึ่งวางตัวเป็นแนวยาวจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีและพังงาลงมาทางทิศตะวันออกของภูเก็ต ต่อมาได้ถูกคลื่นลมในทะเลกัดเซาะและตัดพื้นที่ดังกล่าวนี้ออกจาก

ผืนแผ่นดินใหญ่จนกลายเป็นเกาะ โดยเกิดร่องน้ำระหว่างจังหวัดภูเก็ตและพังงาขึ้น ที่เรียกว่า “ช่องแคบปากพระ” (เป็นร่องน้ำแคบ ๆ โดยส่วนที่ลึกที่สุดลึกเพียง 8-9 เมตร) ในปัจจุบัน สำหรับการเรียกขานภูเก็ตของชาวต่างประเทศ ในอดีตนอกจากจะมีปรากฏในบันทึก เมื่อปี พ.ศ. 700 ของนักเดินเรือโคลอดิอุส ปโตเลมีที่เรียกผืนดินในบริเวณนี้ว่า แหลมตะโกลา แล้ว ได้มีปรากฏหลักฐานการกล่าวถึงผืนดินในบริเวณนี้อีกครั้งจากบันทึกและแผนที่การเดินทางเรือมาเอเชียตะวันออกเฉียงของชาติยุโรประหว่าง พ.ศ. 2054-2397 เรียกผืนดินนี้ว่า “จิงซีลอน” นอกจากนี้ได้มีหลักฐานเกี่ยวกับการเรียกขานผืนดินนี้ของชาวทิพย์ในปี พ.ศ. 1568 ว่า “มณิคราม” หมายถึง เมืองแก้ว ซึ่งมีความหมายตรงกับชื่อ “ภูเก็ต” ที่ปรากฏในจดหมายเหตุเมืองกลาง ฉบับที่ 1 ในปีพ.ศ. 2328 และได้มีการเรียกขานเรื่อย ๆ จนกลายเป็น “ภูเก็ต” ซึ่งได้ปรากฏในราชกิจจานุเบกษามาตั้งแต่ พ.ศ. 2450 เป็นต้นมา ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ชื่อของจังหวัดภูเก็ตที่ได้มีการกล่าวขานตั้งแต่ในอดีตจนกระทั่งปัจจุบันนั้น ประกอบด้วย แหลมตะโกลา มณิคราม จิงซีลอน ภูเก็ต และภูเก็ต ซึ่งในบางครั้งได้มีการเรียกขานว่า สิลัน กลาง และทุ่งคร่วมด้วย

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบนของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างละติจูดที่ 7 องศา 45 ลิปดาถึง 8 องศา 15 ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 98 องศา 15 ลิปดาถึง 98 องศา 40 ลิปดาตะวันออก มีลักษณะเป็นเกาะ จัดเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของภาคใต้ในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีเกาะบริวาร 32 เกาะ ส่วนกว้างที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 21.3 กิโลเมตร ส่วนยาวที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 48.7 กิโลเมตร เฉพาะเกาะภูเก็ตมีพื้นที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร ส่วนเกาะบริวารมีพื้นที่ 27 ตารางกิโลเมตร รวมพื้นที่ทั้งหมด 570.034 ตารางกิโลเมตร หรือ 356,271.25 ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 และทางหลวงจังหวัดหมายเลข 402 รวมระยะทาง 867 กิโลเมตร หรือระยะทางทางอากาศคิดเป็น 688 กิโลเมตร มีลักษณะเป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวจากทิศเหนือไปทิศใต้พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณ ร้อยละ 70 เป็นภูเขา มียอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาไม้เท้าสิบสอง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 529 เมตร และประมาณร้อยละ 30 เป็นพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะ พื้นที่ชายฝั่งด้านตะวันออกเป็นดินเลนและป่าชายเลน ส่วนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขา และหาดทรายที่สวยงาม โดยจังหวัดภูเก็ตมีลักษณะภูมิอากาศแบบเขตศูนย์สูตร อยู่ในเขตอิทธิพลของลมมรสุม ตะวันตกเฉียงใต้และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ มีอากาศร้อนชื้นตลอดปีมี 2 ฤดูประกอบด้วย ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน ถึงเดือนพฤศจิกายน และฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม ถึงเดือนมีนาคม (สำนักงานจังหวัดภูเก็ต, 2560)

10.2 ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่อยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งเป็นจังหวัดเดียวที่มีสภาพเป็นเกาะ โดยจังหวัดภูเก็ตถือว่าเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ตั้งอยู่ในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดียและถือเป็นจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ

จังหวัดภูเก็ตสามารถแบ่งประเภทของการท่องเที่ยวออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้ 1) การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy tour) 2) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) 3) การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural tourism) 4) การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ (Island tourism) 5) การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural tourism) และ 6) การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ (Historical tourism)

การเดินทางโดยรถยนต์นั้น สามารถเดินทางโดยรถยนต์เพียงเส้นทางเดียวคือผ่านทางจังหวัดพังงา โดยข้ามสะพานสารสินและสะพานคู่ขนาน คือ สะพานท้าวเทพกระษัตรีและสะพานท้าวศรีสุนทร โดยภูเก็ตได้ชื่อว่าเป็น “ไข่มุกแห่งอันดามัน” กล่าวคือ เป็นจังหวัดที่มีความสวยงาม หาดทรายขาวสะอาดตัดกับน้ำทะเลอย่างชัดเจน และขณะเดียวกันภูเก็ตถือว่าเป็นเมืองที่มีวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรมที่มีความโดดเด่น โดยเฉพาะสถาปัตยกรรมไซโน-ยูโรเปียน และได้ชื่อว่าเป็นเมือง East Meet West ที่ซึ่งตะวันออกพบตะวันตก นั่นคือภูเก็ตมีลักษณะของความทันสมัยและเป็นเมืองนานาชาติที่ในขณะเดียวกันก็ดำรงศิลปะและวัฒนธรรมเป็นของตนเองได้อย่างเด่นชัด จึงทำให้จังหวัดภูเก็ตเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวนิยมและต้องการเดินทางไปพักผ่อนหรือท่องเที่ยวจากความหลากหลายทางด้านกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น กิจกรรมทางทะเล และรวมถึงวัฒนธรรม เช่น ภาษา ส่งผลให้จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวสูงที่สุดในจังหวัดชายทะเล

สำหรับที่พักในจังหวัดภูเก็ตนั้น ที่พักมีราคาเฉลี่ยตั้งแต่ประมาณ 400 บาท – 300,000 บาท/คืน โดยที่พักมีตั้งแต่ระดับ 1-5 ดาว

สำหรับอัตราค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว/วัน/คน จะเฉลี่ยอยู่ที่ 6,258.59 บาท/คน ในปี พ.ศ. 2558 จังหวัดภูเก็ตมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวทั้งสิ้น จำนวน 13,369,634 คน โดยเป็นชาวต่างประเทศจำนวน 9,543,405 คน ในปี พ.ศ.2558 แบ่งตามมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

1. ประเทศจีน ประมาณ 2.250 ล้านคน
2. ประเทศรัสเซีย ประมาณ 0.645 ล้านคน
3. ประเทศออสเตรเลีย ประมาณ 0.590 ล้านคน
4. ประเทศเยอรมัน ประมาณ 0.471 ล้านคน
5. ประเทศสหราชอาณาจักร ประมาณ 0.309 ล้านคน
6. ที่เหลือจะเป็นประเทศใน ASEAN และตะวันออกกลาง และมาจากที่อื่นๆ เป็นต้น

ซึ่งสร้างรายได้เข้าประเทศทั้งหมด จำนวน 326,103.91 ล้านบาท (สำนักงาน
จังหวัดภูเก็ต, 2560)

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ปิยวรรณ คงประเสริฐ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อ
การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี” การวิจัยครั้งนี้มีความ
มุ่งหมายเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยบูรณาการ
แผนพัฒนาทั้งมิติด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และจิตใจไว้ในแผนเดียวกันและ
บูรณาการความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้ง 4 กลุ่มได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน
ภาคประชาชน และนักท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการวางแผนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง
นิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนขยายพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ การพัฒนาการ
ท่องเที่ยวที่เน้นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ
ทรัพยากรวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเล
ที่มีมาตรฐานระดับโลกเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็ง และสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนโดย
ยึดหลักการพัฒนามาตามแนวทางเกษตรอินทรีย์ เกษตรยั่งยืน และเกษตรแบบเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้
ชุมชนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างยั่งยืน

ปทุมพร วรดิพิงศ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรการจัดการการท่องเที่ยว
ในชุมชนเพื่อความยั่งยืน” ผลการวิจัยพบว่า การจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อความยั่งยืนจะต้อง
ให้บุคลากรในชุมชนมีโอกาสได้รับการฝึกอบรมเพื่อสร้างทักษะ ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการจัดการ
การท่องเที่ยวในชุมชน

จักรกฤษณ์ แสนพรหม (2556) ได้ศึกษาเรื่อง “ความจำเป็นของสิ่งอำนวยความสะดวก
สำหรับนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุและผู้สูงอายุในพื้นที่ กรณีศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นพระธาตุปริวาร
ของพระธาตุพนมจังหวัดนครพนม” ผลการวิจัยพบว่า ความจำเป็นของสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับ
นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุ คือ ป้ายแจ้งข้อมูล และแผนที่ภายในวัดอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นได้ชัดเจนทั้ง
กลางวันและกลางคืน

ภรณ์ทิพย์ สุพร, สุพรรณษา รากรักษ์ และปวีรรัต สมนึก (2556) ได้ศึกษาเรื่อง “แนว
ทางการจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวแบบครบวงจร ของจังหวัดนครพนม” ผลการศึกษา
พบว่า ระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวแบบ
ครบวงจรของจังหวัดนครพนมอยู่ในระดับมาก นักท่องเที่ยวมีความต้องการในการจัดตั้งศูนย์บริการ
ข้อมูลการท่องเที่ยวแบบครบวงจรของจังหวัดนครพนม

ชมภูษุ พุฒนาค (2558) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสงคราม” โดยการวิจัยดังกล่าวนำไปสู่ข้อเสนอแนะ คือ การมุ่งพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้มีความหลากหลายบนพื้นฐานของทรัพยากรชุมชนและไม่ขัดกับจิตและวิถีชีวิตของคนในชุมชน

ปริมพัฒน์ ธนาพันธ์สิริ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง “การจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต” ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและอุปสรรค ได้แก่ ด้านการประสานงานระหว่างองค์กร โดยมีข้อเสนอแนะในการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ การสร้างความร่วมมือจากหลายๆ องค์กร การบังคับใช้กฎหมายแบบเต็มรูปแบบและการจัดสรรบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ มีความพร้อมในด้านต่าง ๆ

วรรณศิกา จันทรตรี และ ศิวัช ศรีโสภากุล (2559) ได้ศึกษาเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา อำเภอเขมรราช จังหวัดอุบลราชธานี” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนทุกคนมีความคล่องตัวและพร้อมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ ผู้คนรับรู้ว่าการทำตามแผนของรัฐบาลจะมีโอกาสรอดชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้ดีขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะเพื่อให้อำเภอเขมรราชเป็นพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสร้างความเข้มแข็งให้กับท้องถิ่น คือ หน่วยงานภาครัฐควรมีบทบาทสำคัญยิ่งในการส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการจัดการความรู้ เพราะเป็นหนทางที่จะช่วยท้องถิ่น เพื่อจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมและอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ข้อเสนอแนะในการจัดทำจัดการความรู้ในพื้นที่สามารถทำได้ผ่านสื่อต่างๆ ได้แก่ การรวมกลุ่ม การจัดตั้งชมรม การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ เป็นต้น นอกจากนี้หน่วยงานของรัฐควรช่วยท้องถิ่นส่งเสริมการท่องเที่ยวทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง

จิตพนธ์ ชุมเกต (2560) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการจัดการชุมชนอย่างยั่งยืนของชุมชนไทยมุสลิม อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี” ผลการวิจัยพบว่า ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาขึ้นควรสื่อให้เห็นถึงผลิตภัณฑ์ที่เกิดมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่น และสามารถเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ได้ ทำให้ผลิตภัณฑ์นั้นมีคุณค่า มีมาตรฐาน มีเอกลักษณ์โดดเด่นเน้นเรื่องราว วิธีการดำเนินชีวิตของชาวบ้านไทยมุสลิม และอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม ซึ่งจะทำให้เศรษฐกิจของคนในชุมชนแข็งแรงขึ้น นำรายได้ให้กับชาวบ้านมากยิ่งขึ้น

ราณี อีสัยกุล และ รชพร จันทรสว่าง (2560) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนามาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศไทย” ผลการวิจัยพบว่า ด้านการใช้ประโยชน์ของพื้นที่เพื่อความยั่งยืน พบว่าอุทยานแห่งชาติทั้ง 6 แห่ง มีการกำหนดเขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว มีการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าพื้นที่ตามช่วงเวลาและฤดูกาล มีการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

บุษบา สิทธิการ และคณะ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง “การส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยว โดยชุมชนในพื้นที่ชาติพันธุ์ในกลุ่มจังหวัดอารยธรรมล้านนา” ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาศักยภาพบุคลากรในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนโดยประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวผ่านการจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการมีองค์ความรู้เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับดี และสามารถประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการสร้างผลิตภัณฑ์และกิจกรรมการท่องเที่ยว

ศิริภา จิตผ่อง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง “สภาพปัญหาความปลอดภัยระหว่างการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวใน กรุงเทพมหานครของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ” โดยผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า สภาพความปลอดภัยระหว่างเดินทาง ได้แก่ ด้านความปลอดภัยในชีวิตด้านความปลอดภัยในทรัพย์สิน และด้านสาธารณสุข มีผลต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

พิมพ์ลา คงขาว (2562) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาศักยภาพผู้ให้บริการในธุรกิจโรงแรมในจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่การเป็นฝีมือแรงงานอาเซียน” การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับศักยภาพของผู้ให้บริการในธุรกิจโรงแรมในจังหวัดศรีสะเกษ และ 2. แนวทางการพัฒนาศักยภาพของพนักงานโรงแรมในจังหวัดศรีสะเกษให้มีความพร้อมสู่การเป็นฝีมือแรงงานอาเซียน ผลการวิจัยพบว่า พนักงานของโรงแรมประสบปัญหาหลักเหมือนกัน ได้แก่ 1. ปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ จีน และเวียดนาม 2. ปัญหาการขาดการอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งงาน จากผลการวิจัยนำไปสู่แนวทางที่จะสามารถพัฒนาศักยภาพของพนักงานโรงแรมในจังหวัดศรีสะเกษเพื่อเป็นฝีมือแรงงานอาเซียน ได้ดังนี้ 1. เพิ่มความรู้และทักษะด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ 2. ให้เข้ารับการอบรม/สัมมนา เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานและอัปเดตข้อมูลข่าวสารต่างๆ ในสายงาน

รุ่งนภา อินภูวา และนันทวรรณ นวลลักษณ์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง “บทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาจังหวัดนครพนม” ผลการวิจัยพบว่า บทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์อยู่ในระดับมาก บทบาทการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้นำชุมชนด้านการวางแผน พบว่า มีบทบาทการมีส่วนร่วมด้านการวางแผนโดยการร่วมประชุมเพื่อวางแผนการดำเนินงานการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวกับชุมชน วางแผนพัฒนาประชาสัมพันธ์การอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วางแผนการจัดระเบียบร้านค้าชุมชน มีส่วนร่วมวางแผนการจัดงานประจำปี เช่น ประเพณีไหลเรือไฟ งานนมัสการองค์พระธาตุพนม เป็นต้น ด้านการบำรุงรักษาและปรับปรุงแก้ไข พบว่า มีส่วนร่วมในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการบำรุงรักษา

สถานท่องเที่ยว มีการจัดหาจัดจ้างเจ้าหน้าที่เพื่อดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยว มีการจัดอบรมให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยว

อรรถวิท ศิลาน้อย และคณะ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง “ความต้องการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพระบรมธาตุนาคนุ้ยสำหรับการท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล” ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวลโดยรวมอยู่ในระดับมาก

กรกนก นิลดำ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง “การสร้างการเล่าเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ในจังหวัดเชียงราย” งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการสร้างการเล่าเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในจังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า การท่องเที่ยวประเภทนี้สามารถสร้างการเล่าเรื่องด้วยการเลือกวิธีการเล่าเรื่องที่นำเสนอในผสมผสานไปกับเรื่องราวของชุมชน/สินค้า/บริการ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเข้าไว้ด้วยกัน โดยการเพิ่มมูลค่าให้กับแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ คือ 1) ชุมชนต้องกำหนดวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมายของการเล่าเรื่อง ซึ่งมาจากการสรุปข้อมูลพื้นฐานจากการทำสำรวจเบื้องต้น สมาชิกในชุมชนหารือร่วมกันในการกำหนดจุดเด่น (สินค้า/บริการ/กิจกรรม) เกี่ยวกับสุขภาพกายและใจเพื่อเป็นแก่นเรื่องของการสร้างจุดขาย สร้างเรื่องเล่าประกอบแก่นเรื่อง และการสร้างคุณค่าที่มากกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม เพราะกลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะชนชั้นกลางต้องการการตอบสนองทางด้านจิตใจที่มีความหมายมากกว่าสิ่งที่สัมผัสได้ทางกายภาพ 2) นำจุดเด่นมาพัฒนาเพื่อหาความแตกต่างโดยการสร้างกิจกรรมที่น่าสนใจ เช่น การสร้างองค์ประกอบแวดล้อมที่สนับสนุนเรื่องเล่าเพื่อให้เรื่องเล่าชัดเจนโดดเด่นมากขึ้น ได้แก่ กิจกรรมที่สร้างสรรค์ขึ้นมาโดยการเล่าเรื่องตั้งแต่เข้าถึงค่าควรสะท้อนความเป็นอยู่ที่ใส่ใจครอบคลุมทั้งกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์และส่งผลต่อกันที่เป็นวงจรมุขเวียน อาทิ ศูนย์วิปัสสนาสากลไร่เชิญตะวัน หรือโฮมสเตย์บ้านท่าขันทองที่อำเภอเชียงแสนที่สามารถสร้างการเล่าเรื่องราวได้ครบทุกด้านที่เป็นความสัมพันธ์กันระหว่างสุขภาพทางกายที่ส่งผลต่อใจและจิตวิญญาณ 3) การเลือกวิธีการสื่อสารผ่านสื่อ และ 4) นำเรื่องเล่าที่สร้างสรรค์เผยแพร่สู่กลุ่มเป้าหมาย โดยพิจารณาถึงสิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการ รวมถึงความเข้าใจความเป็นชุมชนที่สื่อสารออกไป

โรวินท์ สียวัฒนานพวงศ์ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัครเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเยาวชนไทย” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัครเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเยาวชนไทย ผลการวิจัยพบว่า ควรออกแบบกิจกรรมให้มีความหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่และนักท่องเที่ยว เน้นการให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

พิมพ์ิกา นวนจา และศิริพงษ์ ลดาวัลย์ ณ ออยุธยา (2563) ได้ศึกษาเรื่อง “ภาคีเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง ตำบลห้วยแก้ว อำเภอแม่อน จังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษา พบว่า 1) ภาคีเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง มีกระบวนการความร่วมมือในทุกขั้นตอน ตั้งแต่ความร่วมมือในการจัดทำแผน การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารมีความร่วมมือในการปฏิบัติการประเมินผล ตลอดจนมีการทำบันทึกข้อตกลงร่วมกัน 2) การจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง มีการนำหลักการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มาปรับใช้ได้อย่างครบถ้วนและ 3) ผลลัพธ์ที่ได้จากการจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง สามารถบรรลุผลเป้าหมาย คือ มีการสร้างความร่วมมือ เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ ตลอดจนสามารถในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และวิถีชีวิตได้เป็นอย่างดี

กรกนก ธนตฤณชาติ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของพนักงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่ง” ผลการศึกษาพบว่า ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีทำให้ระดับของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติสูงตามไปด้วย นอกจากนี้มูลเหตุสำคัญที่ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเกิดการเสียสมดุลทางธรรมชาติและไม่ยั่งยืนก็คือพฤติกรรมการใช้ทรัพยากรของมนุษย์ ซึ่งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถกระทำได้โดย การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด การทดแทนสิ่งอื่น การบูรณะซ่อมแซม การฟื้นฟูและบำบัด รวมถึงการลดใช้และการเลือกใช้ทรัพยากรที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้โดยให้เกิดความคุ้มค่ามากที่สุด

กฤษณ์ จุฑามณี (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนริมคลองประเวศ ผังเหนือกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่าชุมชนริมคลองประเวศผังเหนือเป็นชุมชนมุสลิมมีจุดท่องเที่ยวทางกายภาพและทางวัฒนธรรมหลายแห่งที่เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวแต่ยังขาดร้านอาหารเครื่องดีมตามกระแสนิยม และจุดเช็คอินที่ดึงดูดแก่นักท่องเที่ยว ส่วนด้านความสามารถในการจัดการชุมชนริมคลองประเวศผังเหนือเป็นชุมชนที่เข้มแข็งคนในชุมชนมีความสามัคคีและร่วมมือกัน ทางชุมชนได้เริ่มพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเท่าที่ทำได้ เช่น มีป้ายบอกทางและป้ายแสดงรายละเอียดจุดท่องเที่ยวในแต่ละจุด แต่ทางชุมชนยังขาดการประชาสัมพันธ์ (การดำเนินการด้านการตลาด) ให้ชุมชนเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวภายนอกและการบริหารจัดการเรื่องการเดินทางเพื่อเข้าถึงชุมชน ซึ่งหากชุมชนได้วางแผนเพิ่มร้านอาหารเครื่องดีม และการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ ให้พร้อมแล้ว ชุมชนริมคลองประเวศผังเหนือน่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่มีนักท่องเที่ยวสนใจเข้ามาท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

ชุติกายุจน์ ศรีวิบูลย์ และคณะ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “การติดตามผลการฝึกอบรมและสรุปผลโครงการพัฒนาศักยภาพผู้บริหาร โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562” ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมได้รับประโยชน์จากการอบรมและการ

นำความรู้ไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานมากขึ้น ในเรื่องการพัฒนาตนเอง และการพัฒนาหน่วยงานของตนเอง

นพรัตน์ บุญเพียรผล และ พรทิพย์ เรืองธรรม (2564) ศึกษาเรื่อง “แนวทางการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่ปลอดภัย เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา” แนวทางการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา สำหรับแนวคิดด้านความปลอดภัย คือ มีแผนป้องกันภัยเตือนภัยและระงับภัยที่ผ่านการทดลองและฝึกซ้อมอยู่เสมอ

ปรัชญากรณ์ ไชยคช, วัชระ ชัยเขต และปณิต ประคองทรัพย์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบในเมืองท่องเที่ยวรอง กรณีศึกษาจังหวัดแม่ฮ่องสอน” ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการดำเนินงานการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐและชุมชนท่องเที่ยว สอดคล้องกับแนวทางการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ คือ การจัดทำแผนรองรับความปลอดภัยนักท่องเที่ยวและทำประกันชีวิตให้กับนักท่องเที่ยว จัดทำข้อมูลฐานทรัพยากร ควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยว และการจัดทำคู่มือปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยว

ปัทมา สารสุข และสาวิตรี คุ่มทะยาย (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนารูปแบบสื่อประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยววิถีถิ่นริมคลอง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร” งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและพัฒนารูปแบบสื่อประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยววิถีถิ่นริมคลอง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร เนื่องจากความสำคัญของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว อันควรศึกษาเรียนรู้และพัฒนาก่อให้เกิดรายได้โดยนำการประชาสัมพันธ์มาใช้เป็นเครื่องมือสร้างอัตลักษณ์ดึงดูดความสนใจ โดยผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนารูปแบบคือ 1) การทำให้เป็นที่รู้จักทั่วไป 2) เอกลักษณ์และจุดเด่นของกิจกรรม 3) การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จัดกิจกรรมท่องเที่ยววิถีถิ่นริมคลอง 4) การรักษาสภาพแวดล้อมให้สะอาด ปลอดภัย 5) การใช้สื่อโซเชียลออนไลน์ทุกรูปแบบเพื่อประชาสัมพันธ์ 6) การรวมกลุ่มสร้างงานเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว และ 7) การเสริมคุณค่าของอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ นำเสนอแหล่งท่องเที่ยว นำมาสู่การพัฒนารูปแบบสื่อประชาสัมพันธ์ 4 ด้าน

พิชญาพร ศรีบุญเรือง และฉลองศรี พิมลสมพงศ์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาคุณค่าแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวศักยภาพสูงในประเทศไทย” ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการพัฒนาคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ตอบสนองความต้องการเหนือความคาดหวังของนักท่องเที่ยวศักยภาพสูง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะทางกายภาพที่ดีสถานที่ไม่วุ่นวาย มีความเป็นธรรมชาติงดงาม มีการให้บริการที่ดีมีกิจกรรมที่ผ่อนคลาย ลดความเครียดและตอบสนองความต้องการทางกายใจ และจิตวิญญาณได้อย่างแท้จริง แหล่งท่องเที่ยวมีเอกลักษณ์วัฒนธรรมเฉพาะถิ่นที่ให้ประสบการณ์ใหม่ ๆ หาไม่ได้จากชีวิตประจำวัน มีผู้ให้บริการการท่องเที่ยวที่ต้อนรับด้วยมิตรไมตรีอย่างจริงใจ และมีสภาพแวดล้อมดึงดูดใจตามกระแสนิยมของการมาท่องเที่ยว

ที่เหมาะสมลงตัวกับความเป็นตัวตนของนักท่องเที่ยว โดยแนวทางการพัฒนาคุณค่าแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยและใช้เป็นตัวชี้วัดในการสร้างคุณค่าให้แก่จุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวของไทย ได้แก่ การร่วมสร้างประสบการณ์ทางจิตวิญญาณท้องถิ่นแก่นักท่องเที่ยว บุคลากรมีเทคนิคการต้อนรับด้วยจิตบริการแบบไทยจนทำให้นักท่องเที่ยวประทับใจ นักท่องเที่ยวได้พักผ่อนในแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีความสุข มีความพึงพอใจและมีชีวิตที่ดีขึ้น การเข้าถึงและการอำนวยความสะดวกมีความปลอดภัยและพร้อมใช้งาน และมีแผนและนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ

สรศักดิ์ ตันตือโฆษกุล อัครวงศ์, สุกัญญา ใจเย็น และนฐมน เต่งนัย (2564) ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของจังหวัดนครศรีธรรมราช” โดยผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะในการปฏิบัติงาน มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก คือ สมรรถนะหลัก เช่น มีการให้บริการลูกค้าอย่างดีโดยไม่แสดงอาการเบื่อหน่าย รักษาความลับและจัดเก็บข้อมูลของลูกค้าอย่างปลอดภัย เป็นต้น และ สมรรถนะทั่วไป เช่น มีความสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และบริการอย่างชัดเจน การรับมือกับการร้องเรียนของลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงมีความรู้เกี่ยวกับข้อห้าม ข้อควรระวังสำหรับผู้รับบริการต่างศาสนาและวัฒนธรรมเป็นอย่างดี เป็นต้น

อดิคุณ เสร้ามัญ และคณะ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาสินค้าของที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว” ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและกลุ่มอาชีพในชุมชนท้องถิ่นควรหันมาศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์สินค้าของที่ระลึกในปัจจุบันให้มีเสน่ห์มีลวดลายและรูปทรงที่ทันสมัย ร่วมกับการนำเอาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมมาออกแบบสินค้าวัฒนธรรม เช่น การนำหัตถกรรมท้องถิ่นและวัสดุพื้นถิ่นมาสร้างสรรค์เป็นของที่ระลึก และการออกแบบผลิตภัณฑ์โดยนำแนวคิดการนำเอาเอกลักษณ์ความงามตามธรรมชาติผสมกับความทันสมัย เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าของที่ระลึก อีกทั้งยังสร้างการรับรู้และตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวจนนำไปสู่การสร้างอาชีพสร้างรายได้ให้คนในท้องถิ่น

โอปอล์ รังสิมันตุชาติ และทิพาพร โพธิ์ศรี (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยการมีส่วนร่วม ของชุมชนท้องถิ่นคอรั่ม จังหวัดอุดรดิติถ์” ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนคอรั่ม 5 รูปแบบ คือ 1) กิจกรรมท่องเที่ยวบนฐานวัฒนธรรมและทรัพยากร 2) กิจกรรมความสามารถในการสืบทอดภูมิปัญญา และองค์ความรู้ 3) กิจกรรมความเป็นเอกลักษณ์ด้านวิถีชีวิต 4) กิจกรรมบนความต่อเนื่องของการสืบสาน วัฒนธรรม และ 5) กิจกรรมความผูกพันของชุมชนต่อแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

เมษธาวิณ พลโยธี, สุธาธิณี หนูเนียม และสุวิชาดา สุกุลวานิชเจริญ (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ชุมชนไทดำ บ้านนาป่าหนาด อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย” โดยผลวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาที่ชุมชนควรพัฒนามีหลาย

องค์ประกอบ เช่น ด้านการบริหารจัดการ ควรพัฒนาการกระจายรายได้ของคนในชุมชน พัฒนาการบริการนักท่องเที่ยวทั้งด้านร้านอาหาร ร้านค้า ร้านขายของที่ระลึก รวมไปถึงศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ชุมชนควรพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเที่ยวให้ หลากหลายและน่าสนใจ สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ที่สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชน

ภูกิจ ยลชญาวงศ์ (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวสีเขียวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์” โดยผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันของแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวในกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์โดยรวม มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง โดยแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวสีเขียวในกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์ได้แก่ 1) การนำแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวที่เป็นมรดกโลกมาเป็นจุดขายหลัก 2) การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวสีเขียวในกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์ 3) พัฒนามาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียวให้สูงขึ้น 4) เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดการท่องเที่ยวสีเขียว 5) สร้างความเข้มแข็งให้องค์กรภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยว 6) สร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมในชุมชนท้องถิ่น 7) พัฒนาข้อมูลสารสนเทศเพื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยว 8) นำเสนอความเป็นเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ชุมชน และ 9) สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวสีเขียวสู่ชุมชนให้มากขึ้น

ธนาวิ ปิ่นประชาพันธ์, ชมพูนุท ภาณุภาส และจุฑาธิปต์ จันท์เอียด (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์อุรักลาโว้ยในพื้นที่เกาะลันตา จังหวัดกระบี่” ผลการวิจัยพบว่า ด้านความต้องการของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต้องการกิจกรรมที่หลากหลายและกิจกรรมที่ตนได้ร่วมลงมือทำซึ่งเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและภูมิปัญญา กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้น ได้แก่ กิจกรรมเรียนรู้การแสดงพื้นบ้าน กิจกรรมเรียนรู้งานศิลปหัตถกรรม กิจกรรมเรียนรู้วิถีประมงพื้นบ้าน กิจกรรมเรียนรู้ทรัพยากรทางธรรมชาติ กิจกรรมฝึกทำอาหารพื้นถิ่น กิจกรรมเรียนรู้ภาษาอุรักลาโว้ย และการเข้าร่วมประเพณีลอยเรือ

นิตินันท์ ศรีสุวรรณ (2565) ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาผู้ประกอบการค้าขายในชุมชนท้องถิ่นเพื่อการต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ณ ตลาดน้ำคลองลัดมะยม จังหวัดกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาผู้ประกอบการค้าขายเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ได้แก่ 1) การพัฒนาด้านภาษา หรือเพิ่มความรู้เรื่องการจัดการท่องเที่ยว 2) การพัฒนาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการค้าขายในชุมชนเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 3) การพัฒนาผู้ประกอบการค้าขายประเภทเรือพายให้ตระหนักถึงความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และ 4) การสร้างความตระหนักให้ผู้ประกอบการค้าขายในชุมชนคำนึงถึงการนำเสนอขนบดั้งเดิมวิถีไทยตลาดน้ำเพื่อนำเสนอให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ประพันธ์พงษ์ ชินพงษ์ และชวลีย์ ณ ถลาง (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมรามัญ กลุ่มจังหวัดลุ่มน้ำเจ้าพระยา” ผลการศึกษาพบว่าแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมรามัญ กลุ่มจังหวัดลุ่มน้ำเจ้าพระยา ด้วยรูปแบบ CC-RAMAN Model ประกอบด้วย การสื่อสาร (Communication) การพัฒนาข่าวสารร่วมกัน (Co-Creation) ทรัพยากร (Resources) กิจกรรม (Activities) การบริหารจัดการ (Management) ความเป็นของจริง (Authenticity) และการสร้างเครือข่าย (Networking)

ภัชลดา สุวรรณนวล, พระอธิการวัชชัย แสงโสภณ และอำพล ปุญญา (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ลุ่มแม่น้ำตาปืออย่างยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน” ผลการวิจัยพบว่า 1) แหล่งท่องเที่ยวของชุมชนลุ่มแม่น้ำตาปือ มีศักยภาพในการจัดการท่องเที่ยวในด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว สภาพภูมิทัศน์ที่เป็นธรรมชาติ ทรัพยากรน้ำ ป่าไม้ อุดมสมบูรณ์ มีความเป็นเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีศรีวิชัย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยมีผู้นำชุมชนที่เข้มแข็งร่วมแรงร่วมใจกันสร้างเป็นศูนย์เรียนรู้ทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน และ 2) การเสนอรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ลุ่มแม่น้ำตาปืออย่างยั่งยืนโดยมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีชื่อว่า “SLOW LIVE MODEL” มีองค์ประกอบสำคัญ คือ 1) ชุมชนเข้มแข็ง 2) ประมงพื้นบ้าน 3) โดย ธรรมชาติ 4) ทรัพยากรน้ำ 5) ผู้นำชุมชน 6) อัตลักษณ์เฉพาะถิ่น 7) คุณธรรมคุณงามความดี และ 8) การเรียนรู้

ภัทรภรณ์ พิศปิ่น และฐริกา คันธา (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “การบริหารจัดการและดำเนินโครงการประกวดอุทยานแห่งชาติสีเขียว ด้านขยะมูลฝอยของอุทยานแห่งชาติภูเรือ จังหวัดเลย” ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการจัดการขยะมูลฝอยที่เหมาะสมของอุทยานแห่งชาติภูเรือ เช่น จัดซื้อเครื่องมืออุปกรณ์สำหรับจัดการขยะให้เพียงพอ เพิ่มมาตรการจัดการขยะในช่วงเทศกาล อบรมพัฒนาศักยภาพบุคลากร การปรับปรุงระบบกำจัดขยะให้ถูกหลักสุขาภิบาล รวมถึงการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ปลูกจิตสำนึกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความร่วมมือและความตระหนักในการจัดการขยะมูลฝอยภายในอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น

อัจฉิมา ศุภจริยาวัตร (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนเพื่อการส่งออก กรณีศึกษากลุ่มผ้าไหมทอมือบ้านสุขสำราญ จังหวัดสระแก้ว” ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของผู้บริโภคชาวต่างชาติที่มีต่อผลิตภัณฑ์ของกลุ่มผ้าไหมทอมือบ้านสุขสำราญเพื่อขยายตลาดสู่ลูกค้าต่างประเทศพบว่ามี ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ด้านการใช้งานสินค้ามีรูปแบบสวยงาม มีเอกลักษณ์อยู่ในระดับมากที่สุด โดยสรุปได้ว่าแนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนควรได้รับการกำหนดให้เหมาะสมกับวิถีของชุมชน

ฐิติภา เสถียรคมสรไกร และ พิมพ์สิรี สุวรรณ (2566) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกทางการท่องเที่ยวด้วยนวัตกรรม เพื่อการสร้างมูลค่าเพิ่มแก่ทรัพยากรท้องถิ่น” ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีประสบการณ์การซื้อผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกทางการท่องเที่ยวนิยมซื้อผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกเพื่อการบริโภค โดยซื้อเพื่อเป็นของฝากและตัดสินใจซื้อด้วยตนเองจากการพิจารณาบรรจุภัณฑ์ราคาและรสชาติของผลิตภัณฑ์ตามลำดับ นอกจากนี้ยังทราบว่า นักท่องเที่ยวนิยมซื้อผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวหรือศูนย์รวมของฝาก จากการวิเคราะห์ความต้องการของชุมชนและประเมินจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกของชุมชน พบว่า กลยุทธ์การตลาดที่เหมาะสม คือ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกรูปแบบใหม่ที่แตกต่างจากคู่แข่ง

งานวิจัยในต่างประเทศ

Holger (2005) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบทางเศรษฐกิจของผู้เข้าชมการแข่งขันกีฬาหลายรายการที่สำคัญ: ผลกระทบทางเศรษฐกิจของผู้เข้าชมการแข่งขันกีฬาที่สำคัญ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจของการจัดการแข่งขันกีฬาที่มีความหลากหลายขนาดใหญ่ แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า ข้อเท็จจริงสองประเด็นที่ชี้ให้เห็นว่าผลกระทบทางเศรษฐกิจในงานวิจัยนี้ยากที่จะทำการคำนวณ คือ 1. หากเป็นผลกระทบในทางลบต่อพื้นที่ที่จะสร้างความสับสนในการใช้จ่ายของคนในพื้นที่ 2. การประเมินจำนวนของเกมการแข่งขันที่มีผลกระทบต่อคนจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาเพิ่มเติม

Barajas, et al (2012) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาที่ต้องเผชิญในการศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจของกิจกรรมกีฬา” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความซับซ้อนของการประเมินและการวิเคราะห์ห่วงจรเศรษฐกิจที่เกิดจากรายการแข่งขันกีฬา แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า รายการแข่งขันกีฬาเปรียบเสมือนหัวใจในการขับเคลื่อนผลกระทบทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ การได้ข้อมูลของแง่มุมต่างๆ โดยเฉพาะรายได้ที่มาจากจัดการแข่งขันกีฬา ซึ่งผลจากการค้นพบดังกล่าวไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาหรือการเปลี่ยนแปลง

Papanikos (2015) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการวิ่งมาราธอนในฐานะกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจจากรายการแข่งขันกีฬามาราธอน แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ 1. แนวคิดผสมผสาน (Eclectic approach) 2. แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า ผลกระทบทางเศรษฐกิจทางบวกมาจากความเชื่อมโยงกันของ 3 แหล่ง คือ 1. ผลกระทบทางบวกของการจัดการแข่งขันกีฬามาราธอนเพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวในอนาคต ทั้งระหว่างการแข่งขันและหลังการแข่งขัน 2. การประชาสัมพันธ์

รายการแข่งขันกีฬาจะเพิ่มความสนใจให้คนเข้าร่วม และเพิ่มกำลังในการผลิตสินค้าของคนในท้องถิ่น

3. การจัดรายการแข่งขันกีฬาไม่เพียงดึงดูดนักท่องเที่ยวนานาชาติให้เข้าชมเท่านั้น ยังรวมถึงเม็ดเงินการลงทุนจากชาวต่างชาติเพื่อช่วยในการพัฒนารายการแข่งขันกีฬามารอาธอนให้มีความยั่งยืน

Groothuis and Rotthoff (2016) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบทางเศรษฐกิจและผลกระทบต่อความภาคภูมิใจของพลเมืองของทีมกีฬาและกิจกรรมขนาดใหญ่: ประชาชนและผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยหรือไม่?” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจ และความภูมิใจของคนในชุมชนที่มีต่อการแข่งขันระดับใหญ่ และทีมกีฬา แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ 1. ทฤษฎีความพึงพอใจ 2. แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า การใช้เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐจะช่วยให้การสร้างผลกระทบทางเศรษฐกิจและความพึงพอใจของคนในชุมชนในแง่บวก

Njoroge, et al (2017) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลจากการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและการรับรู้ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมในเคนยา: กรณีศึกษาเมืองมาซาโคส” มีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินบทบาทของวิวัฒนาการในการส่งเสริมการท่องเที่ยวกีฬาในประเทศเคนยา แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ 1. แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬา 2. แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า การท่องเที่ยวเชิงกีฬามีผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ กล่าวคือ การพัฒนาของโครงสร้างต่างๆ ประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในทางกลับกัน อาจก่อให้เกิดซึ่งปัญหาค่าครองชีพสูง ปัญหาการจราจร ปัญหาทางด้านความปลอดภัย และปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม

González-García, et al (2018) ได้ศึกษาเรื่อง “การรับรู้ของผู้อยู่อาศัยเกี่ยวกับผลกระทบทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาความแตกต่างตามที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของเมือง” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการรับรู้ของชุมชนบริเวณข้างเคียงต่อผลกระทบทางเศรษฐกิจที่ได้รับจากธุรกิจการท่องเที่ยวทางด้านกีฬา แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ 1. ทฤษฎีการรับรู้ 2. แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนที่พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียงได้รับผลกระทบในระดับสูงกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา แต่การรับรู้จะมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับประชากรที่อยู่ในพื้นที่นั้นๆ อายุ และเพศ

Angelini, et al (2020) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและผลกระทบต่อชุมชนท้องถิ่น: กรณีศึกษาทางตอนใต้ของอิตาลี” ผลการศึกษาพบว่า การสร้างและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมนั้นสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

Lintumäki, et al (2020) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการแข่งขันกีฬาที่เข้าร่วม: กรณีศึกษาสำหรับ Winter World Masters Games 2020 ที่เมือง Tyrol ประเทศออสเตรีย” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจของรายการแข่งขัน Winter World Masters Games 2020 ในเมือง Tyrol ประเทศ Austria แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ผลกระทบทางเศรษฐกิจในระดับภูมิภาค

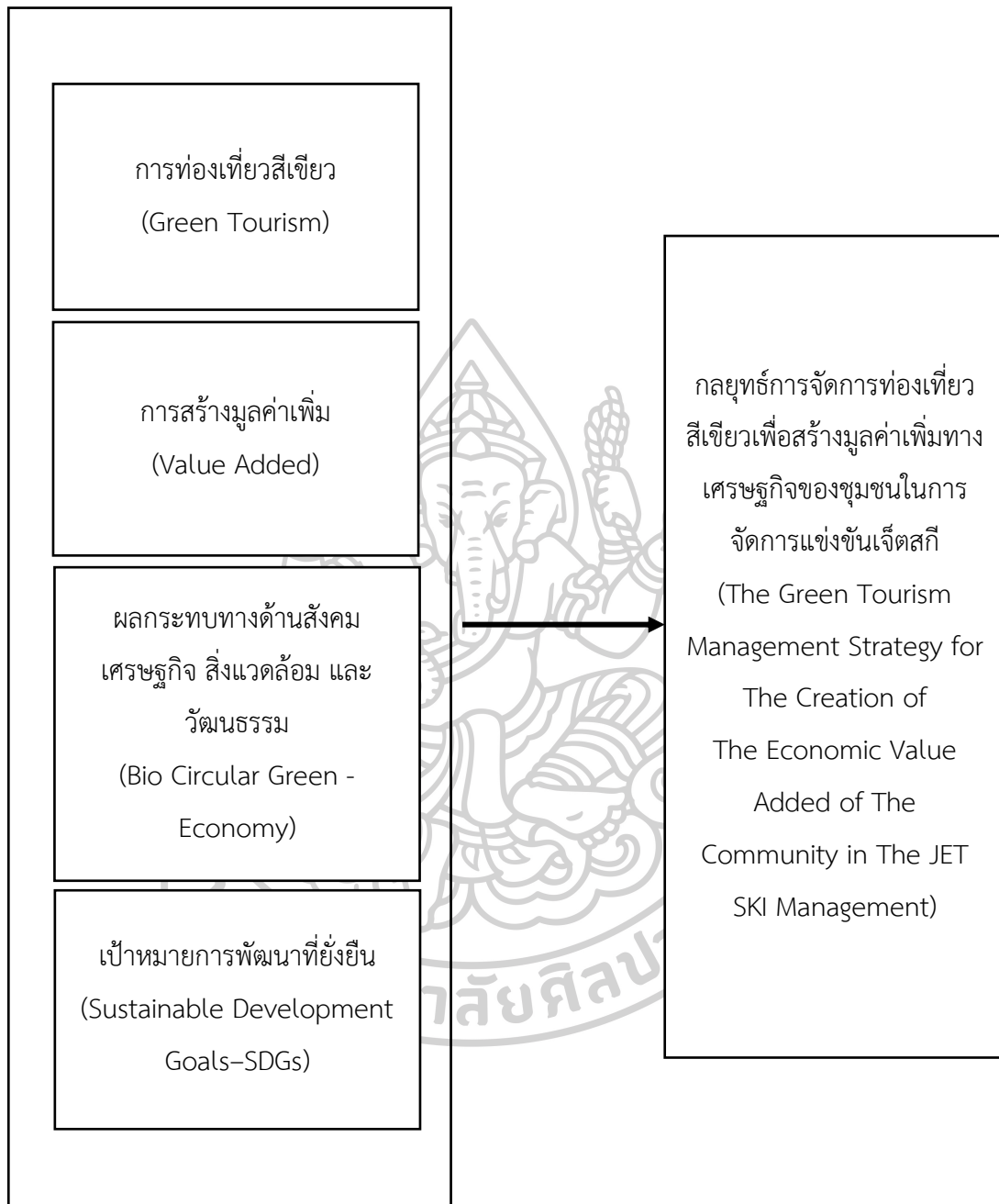
เท่ากับ 6.18 ล้านยูโร ผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า 1) คุณลักษณะของผู้เข้าร่วมในรายการแข่งขันนี้คือ บุคคลที่สามารถจ่ายได้ในระดับสูง 2) ประเทศที่สามารถเป็นผู้จัดรายการแข่งขันระดับ World Masters Games ส่วนใหญ่จะเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก แต่ประเทศที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษ ถ้ามีความสามารถก็สามารถจัดได้เช่นกัน 3) การจัดการแข่งขันระดับ World Masters Games ในอนาคตอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ การจับจ่ายใช้สอยต่างๆ จะมาจากผู้เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬา เช่น นักกีฬาและผู้ฝึกสอนมากกว่าคนดูกีฬา

Raharja, et al (2021) ได้ศึกษาเรื่อง “สถานกีฬาสร้างงาน ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬา” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลลัพธ์ของประโยชน์ที่ได้จากสถานที่เล่นกีฬาในแง่มุมของเศรษฐกิจ แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า ผลกระทบทางเศรษฐกิจจากสถานที่เล่นกีฬา คือ การสร้างงานในชุมชน ทั้งในลักษณะที่ชั่วคราวและถาวรอันจะนำมาซึ่งการเพิ่มรายได้และลดอัตราการว่างงาน และขจัดปัญหาความยากจนออกจากพื้นที่

Langarita and Cazcarro (2022) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในพื้นที่ชนบทและความสูญเสียจาก COVID19: กรณีศึกษาในสเปน” มีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมของการจัดการแข่งขันกีฬากลางแจ้งที่เป็นที่นิยมในจังหวัด Huesca ประเทศ Spain แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ 1. ตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต (Input-Output Table) 2. แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า ผลกระทบทางบวกต่อการผลิตและการจ้างงานได้เกิดขึ้นในพื้นที่ส่วนใหญ่ โดยประมาณเท่ากับจำนวนความสูญเสียในปัจจุบันจากการไม่ได้จัดกิจกรรมกีฬาเหล่านี้เนื่องมาจากสถานการณ์ COVID19

Salgado, et al (2022) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลกระทบต่อการจัดการการท่องเที่ยวรวมถึงความไม่แน่นอนในการประมาณการผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการแข่งขันกีฬา” มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ปรากฏการณ์การคาดคะเนของการอัดฉีดในระยะแรกของเงินที่ได้มาจากการจัดการแข่งขันกีฬา แนวคิด/ทฤษฎีของงานวิจัยคือ 1. แนวคิดเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ 2. แนวคิดเรื่อง การคาดคะเน ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างเป็นนัยยะสำคัญระหว่างงานวิจัยที่ศึกษาในปัจจุบันและผลของงานวิจัยที่เป็นแบบจำลอง ซึ่งมีปัจจัยเรื่องความไม่แน่นอนเป็นสิ่งสำคัญ

12. กรอบแนวคิดในการวิจัย



ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี” ในรายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) ดำเนินการโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Method Research) ทั้งการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบขั้นตอนเชิงสำรวจ (Exploratory Sequential Design) โดยออกแบบการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น แนวคิดทฤษฎีจากหนังสือ วารสาร งานวิจัย และเอกสารต่างๆ ศึกษาข้อมูลเชิงประจักษ์

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการศึกษาความต้องการจำเป็นของการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตอนการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี

1. ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น แนวคิดทฤษฎีจากหนังสือ วารสาร งานวิจัย และเอกสารต่างๆ ศึกษาข้อมูลเชิงประจักษ์

ขั้นตอนนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นจากงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องในประเด็นกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี รายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง โดยใช้ข้อมูลจากกลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism) พ.ศ. 2560-2564 แนวคิดการสร้างมูลค่าเพิ่ม ผลกระทบด้านสังคมเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจ Bio Circular Green (BCG Model) และแนวคิดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ในการวิจัยครั้งนี้

2. ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาความต้องการจำเป็นของการจัดการการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

2.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ผู้ร่วมแข่งขัน ผู้ติดตาม ผู้ชม และผู้ประกอบการทั้งในรายการแข่งขันและนอกรายการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง ครั้งที่ 1 จังหวัดภูเก็ต ประเทศไทย ระหว่างวันที่ 16-19 มีนาคม 2566

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ร่วมแข่งขัน ผู้ติดตามและผู้ชม และผู้ประกอบการทั้งในรายการแข่งขันและนอกรายการแข่งขัน ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยการคำนวณตามสูตรที่ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Zikmund, 2003) โดยกำหนดค่าเปอร์เซ็นต์ที่ต้องการสุ่มเท่ากับ 20 % ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนเท่ากับ 0.2 กำหนดระดับ ความเชื่อมั่นเท่ากับ 95% และค่าความคาดเคลื่อนเท่ากับ 5% ดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{Z^2 p(1-p)}{e^2} = \frac{(1.96)^2 0.2(1-0.2)}{0.05^2} \approx 300 \text{ คน}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

Z แทน ค่ามาตรฐานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 มีค่าเท่ากับ 1.96

p แทน ค่าเปอร์เซ็นต์ที่ต้องการสุ่มจากประชากรทั้งหมด (กำหนด 20% ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนเท่ากับ 0.2)

e แทน ค่าความคาดเคลื่อนสูงสุดจากการสุ่มตัวอย่าง 5% มีค่าเท่ากับ 0.05

โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-probability Sampling) โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เพื่อให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน ประกอบด้วย

- | | |
|------------------------------------|--------------|
| 1. ผู้ร่วมแข่งขัน | จำนวน 100 คน |
| 2. ผู้ติดตามและผู้ชม | จำนวน 100 คน |
| 3. ผู้ประกอบการในและนอกสนามแข่งขัน | จำนวน 100 คน |

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 5 ตอน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ สถานะในการเข้าร่วมงาน เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ลักษณะของคำถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 ข้อมูลความต้องการของกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งประเภทของการท่องเที่ยวออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้ 1) การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy tour) 2) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) 3) การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural tourism) 4) การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ (Island tourism) 5) การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural tourism) และ 6) การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ (Historical tourism) ลักษณะของคำถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 3 ข้อมูลความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม และด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs จำนวน 25 ข้อ ซึ่งมีลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

5 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ มาก

3 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ น้อย

1 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ข้อมูลมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบริการ ด้านบุคลากร และด้านภาพลักษณ์ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 5 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ มากที่สุด
- 4 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ มาก
- 3 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ น้อย
- 1 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์ อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ลักษณะของคำถามเป็นแบบปลายเปิด

2.3 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการวิจัยโดยทำการศึกษายุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism) พ.ศ. 2560 – 2564 ที่มุ่งเน้นสร้างความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน มาใช้เป็นกรอบแนวทางในการพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจของชุมชนตามแนวคิดการสร้างมูลค่าเพิ่มด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบริการ ด้านบุคลากร ด้านภาพลักษณ์ พร้อมศึกษาผลกระทบของกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียวด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ตามแนวคิด BCG และ SDGs

2.4 การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

2.4.1 ผู้วิจัยติดต่อคณะศึกษาศาสตร์ สาขาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยว และกีฬา มหาวิทยาลัยศิลปากรเพื่อออกหนังสือแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญและขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัย พร้อมแนบโครงร่างคู่มือวิธีปฏิบัติบัพพร้อมข้อความคำถามให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อใช้ในการพิจารณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และหาความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม

2.4.2 ผู้วิจัยนำเครื่องมือซึ่งเป็นแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยทำการหาค่าดัชนีความสอดคล้องด้านเนื้อหา (Item - Objective Congruence: IOC) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

และนำคะแนนมาแทนค่าในสูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กล่าวคือ ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องไม่น้อยกว่า 0.5 ถือว่าข้อคำถามนั้นอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ถือว่าข้อคำถามต้องปรับปรุงหรือตัดทิ้ง (Rovinelli & Hambleton, 1977) ผลปรากฏว่าค่า IOC (Item - Objective Congruence) ของแบบสอบถามฉบับนี้ได้ค่าอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ทุกข้อ

2.4.3 หลังจากขั้นตอน 2.4.2 แล้วเสร็จ ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือไปหาค่าความเที่ยง (Reliability) เพื่อพิจารณาว่าเครื่องมือที่นำไปใช้นั้นสามารถวัดคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ผลคงที่สม่ำเสมอ ด้วยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน และนำข้อมูลที่ได้มาหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้เกณฑ์พิจารณาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2548) หากแบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาน้อยกว่า .50 จะนำมาปรับแก้ไขโดยการตัดออกและบางข้อปรับข้อความให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น เมื่อผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้ (Try out) แบบสอบถามฉบับนี้มาวิเคราะห์ผลปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาทั้งฉบับเท่ากับ 0.955

2.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองโดยวิธีการแจกแบบสอบถาม ระหว่างวันที่ 16-19 มีนาคม พ.ศ.2566

2.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยนำข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิจัย ดังนี้

2.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลความต้องการของกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลและนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

2.6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวและมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี โดยใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Std.) และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์สัมบูรณ์ (Absolute Criteria) ตามแนวทางของเบสต์ (Best, 1981) ดังนี้

มากที่สุด	ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00	หมายถึง	สภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับ
มาก	ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49	หมายถึง	สภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับ
ปานกลาง	ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49	หมายถึง	สภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับ
น้อย	ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49	หมายถึง	สภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับ
น้อยที่สุด	ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49	หมายถึง	สภาพปัจจุบัน/สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับ

2.6.3 การประเมินความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกีเพื่อการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจของชุมชน ใช้สูตรคำนวณด้วยเทคนิค Modified Priority Need Index (PNI_{modified}) ในการจัดลำดับความสำคัญ (สุวิมล ว่องวานิช, 2550) โดยใช้

$$\text{สูตร } PNI_{\text{modified}} = \frac{I - D}{D}$$

PNI_{modified} แทน ค่าดัชนีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

I แทน ค่าดัชนีตามสภาพที่พึงประสงค์

D แทน ค่าดัชนีสภาพปัจจุบัน

3. ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

3.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน และ สภาพแวดล้อมภายนอก

นำค่า PNI_{modified} ที่ได้จากการคำนวณในขั้นตอนที่ 2 มาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน เพื่อกำหนดจุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness) และวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก เพื่อกำหนดโอกาส (Opportunity) และภาวะคุกคาม (Threats) โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน เพื่อหาจุดแข็ง (Strength) และ จุดอ่อน (Weakness) ด้วยวิธีการนำค่า PNI_{modified} รายข้อมาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ย PNI_{modified} ภาพรวม หากค่า PNI_{modified} รายข้อมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยของ PNI_{modified} ภาพรวม กำหนดให้เป็นจุดอ่อน (Weakness) และหากค่า PNI_{modified} รายข้อมีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าเฉลี่ยของ PNI_{modified} ภาพรวม กำหนดให้เป็นจุดแข็ง (Strength) ของพัฒนากลยุทธ์ฯ

3.1.2 วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก เพื่อหาโอกาส (Opportunity) และ ภาวะคุกคาม (Threats) ด้วยวิธีการนำค่า PNI_{modified} รายข้อมาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ย PNI_{modified} ภาพรวม หากค่า PNI_{modified} รายข้อมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยของ PNI_{modified} ภาพรวม กำหนดให้เป็นภาวะคุกคาม (Threats) และหากค่า PNI_{modified} รายข้อมีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าเฉลี่ยของ PNI_{modified} ภาพรวม กำหนดให้เป็นโอกาส (Opportunity) ของพัฒนากลยุทธ์ฯ (สุวิมล ว่องวานิช, 2550)

3.2 การกำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

โดยจัดทำตาราง TOWS Matrix จับคู่ จุดแข็ง-โอกาส (SO) เพื่อกำหนดกลยุทธ์เชิงรุกที่ใช้เป็นจุดแข็งเพื่อให้ได้รับโอกาสมากที่สุด จับคู่ จุดแข็ง-ภัยคุกคาม (ST) เพื่อกำหนดกลยุทธ์เชิงป้องกันที่ใช้เป็นจุดแข็งเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะคุกคาม จับคู่จุดอ่อน-โอกาส (WO) เพื่อกำหนดกลยุทธ์เชิงแก้ไขที่ลดจุดอ่อนเพื่อเพิ่มโอกาส และจับคู่ จุดอ่อน-ภาวะคุกคาม (WT) เพื่อกำหนดกลยุทธ์เชิงรับที่ลดจุดอ่อนและหลีกเลี่ยงภาวะคุกคาม

4. ขั้นตอนที่ 4 การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตซิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้นำร่างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ โดยการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) เพื่อตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการรับรองกลยุทธ์

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-probability Sampling) และใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีคุณสมบัติ คือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์และมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี ไม่น้อยกว่า 3 ปี ซึ่งประกอบด้วย

- | | |
|--|--------------|
| 1. ตัวแทนจากฝ่ายบริหารจัดการแข่งขันเจ็ตสกี | จำนวน 2 ท่าน |
| 2. ตัวแทนจากสมาคมเจ็ตสกี แห่งประเทศไทย | จำนวน 2 ท่าน |
| 3. ตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดภูเก็ต | จำนวน 2 ท่าน |
| 4. ตัวแทนจากฝ่ายส่งเสริมกีฬาอาชีพ การกีฬาแห่งประเทศไทย | จำนวน 2 ท่าน |
| 5. ตัวแทนจากกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมเมืองภูเก็ต | จำนวน 2 ท่าน |

4.2 ขั้นตอนการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตซิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

4.2.1 ผู้วิจัยขอจดหมายจากคณะศึกษาศาสตร์ สาขาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา มหาวิทยาลัยศิลปากรเพื่อเชิญผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 ท่าน

4.2.2 ผู้วิจัยติดต่อผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเองเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการประชุม พร้อมส่งจดหมายเชิญ แบบประเมินตรวจสอบรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยไปให้ผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณา ก่อนถึงวันประชุม

4.2.3 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมแบบประเมินตรวจสอบรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์จากผู้เชี่ยวชาญทุกท่านและสรุปข้อมูล กำหนดวันและเวลาเพื่อเชิญผู้เชี่ยวชาญนัดประชุมร่วมกัน

4.2.4 ผู้วิจัยดำเนินการประชุมผู้เชี่ยวชาญผ่านระบบออนไลน์ (Zoom Meeting) ตามลำดับ ดังนี้

4.2.4.1 นำเสนอผลสรุปการรับรองกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวจากแบบประเมินฯ

4.2.4.2 นำเข้าสู่ประเด็นการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์เพื่อหาฉันทมติ (Consensus) ร่วมกันในที่ประชุม

4.2.4.3 สรุปผลการรับรองกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีฉบับสมบูรณ์



บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี” ในรายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวและมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation: Std.) และค่า $PNI_{modified}$
3. การพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง
4. การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1)



1. ผลการวิเคราะห์ การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) ข้อมูลทั่วไป
ของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล	ความถี่ (n=300)	ร้อยละ
สถานะในการเข้าร่วมงาน		
ผู้ร่วมแข่งขัน	100	33.33
ผู้ติดตามและผู้ชม	100	33.33
ผู้ประกอบการในและนอกสนามแข่งขัน	100	33.33
เพศ		
ชาย	156	52.00
หญิง	144	48.00
อายุ		
20 - 29 ปี	84	28.00
30 - 39 ปี	131	43.67
40 - 49 ปี	55	18.33
50 - 59 ปี	30	10.00
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	144	48.00
ปริญญาตรี	145	48.33
สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป	11	3.66
รายได้ต่อเดือน		
15,000 บาทหรือต่ำกว่า	91	30.33
15,001 - 20,000 บาท	115	38.33
20,001 - 30,000 บาท	33	11.00
30,001 - 40,000 บาท	20	6.67
40,001 - 50,000 บาท	27	9.00
50,001 บาทขึ้นไป	14	4.67

จากตาราง การแจกแจงความถี่และร้อยละของผู้ร่วมแข่งขัน ผู้ติดตามและผู้ชม ผู้ประกอบการทั้งในรายการแข่งขันและนอกรายการแข่งขัน ในรายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) พบว่า สถานะผู้เข้าร่วมการแข่งขัน ผู้ติดตามและผู้ชม และผู้ประกอบการในและนอกสนามแข่งขัน มีจำนวนเท่ากัน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 52.00 มีอายุระหว่าง 30 – 39 ปี จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 43.67 รองลงมาอายุ 20 – 29 ปี จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 อายุ 40 - 49 ปี จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 18.33 อายุ 50 - 59 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 48.33 การศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.66 มีรายได้ต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 38.33 รองลงมา 15,000 บาทหรือต่ำกว่า จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 30.33 รายได้ 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00 รายได้ 40,001 – 50,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 รายได้ 30,001 – 40,000 บาท จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และ รายได้ 50,001 บาทขึ้นไป จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว

ประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว	ความถี่ (n=300)	ร้อยละ
1. การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy tour)	29	9.67
2. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism)	70	23.33
3. การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural tourism)	56	18.67
4. การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ (Island tourism)	74	24.67
5. การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural tourism)	32	10.67
6. การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ (Historical tourism)	39	13.00

จากตาราง การแจกแจงความถี่และร้อยละข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว พบว่า ความต้องการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ (Island tourism) จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 24.67 รองลงมา การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural tourism) จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 18.67 การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ (Historical tourism) จำนวน 39 คน คิดเป็น

ร้อยละ 13.00 การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural tourism) จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 10.67 และ การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy tour) จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 9.67 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวและมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation: Std.) และค่า PNI_{modified}

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านเศรษฐกิจ

ด้านเศรษฐกิจ	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{X})	Std.	แปลผล	(\bar{X})	Std.	แปลผล		
1. การท่องเที่ยวของท่านในครั้งนี้นำให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสประกอบอาชีพ	3.866	0.629	มาก	3.973	1.190	มาก	0.026	5
2. การท่องเที่ยวในครั้งนี้นำทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่	4.070	0.744	มาก	4.243	0.920	มาก	0.040	4
3. การท่องเที่ยวของท่านทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น	4.043	5.571	มาก	4.393	5.608	มาก	0.079	3
4. การท่องเที่ยวของท่านทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น	3.786	0.877	มาก	2.733	1.573	ปานกลาง	0.385	2
5. การท่องเที่ยวของท่านทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน	3.763	0.822	มาก	2.503	1.502	ปานกลาง	0.503	1
รวม	3.906	1.291	มาก	3.569	1.441	มาก	0.094	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านเศรษฐกิจโดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.906 และสภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 3.569 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และมีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.094

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านเศรษฐกิจพบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวในครั้งนี้ท่านทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่” (\bar{x} = 4.070, Std. =0.744) และสภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน” (\bar{x} = 3.763, Std. =0.822) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น” (\bar{x} = 4.393, Std. =5.608) ซึ่งอยู่ในระดับมาก และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน” (\bar{x} = 2.503, Std. =1.502) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า PNI_{modified} ของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านเศรษฐกิจพบว่า สภาพปัจจุบันมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสภาพที่พึงประสงค์ในข้อ “การท่องเที่ยวของท่านทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน” (PNI_{modified} = 0.503) รองลงมา คือ “การท่องเที่ยวของท่านทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น” (PNI_{modified} = 0.385)

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านสังคม

ด้านสังคม	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปลผล	(\bar{x})	Std.	แปลผล		
6. ความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่ที่มีน้อยลง	3.596	0.818	มาก	2.280	1.495	น้อย	0.577	1
7. โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น	4.033	0.821	มาก	4.280	0.922	มาก	0.057	5
8. ยกระดับคุณภาพชีวิตของ	3.863	0.812	มาก	4.160	1.091	มาก	0.071	4

ด้านสังคม	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปล ผล	(\bar{x})	Std.	แปล ผล		
ประชาชนในชุมชน								
9. เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชน ในพื้นที่	3.886	0.797	มาก	4.190	1.025	มาก	0.072	3
10. ความสัมพันธ์ของประชาชน ในพื้นที่เป็นไปในเชิงการค้า และเห็นแก่ตัวมากขึ้น	3.653	0.914	มาก	2.546	1.676	ปาน กลาง	0.434	2
รวม	3.806	0.616	มาก	3.491	0.870	ปาน กลาง	0.090	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านสังคมโดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.806 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และสภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 3.491 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และมีค่า $PNI_{modified}$ เท่ากับ 0.090

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านสังคม พบว่าสภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น” ($\bar{x} = 4.033$, Std. = 0.821) และสภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “ความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง” ($\bar{x} = 3.596$, Std. = 0.818) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น” ($\bar{x} = 4.280$, Std. = 0.922) ซึ่งอยู่ในระดับมาก และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “ความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง” ($\bar{x} = 2.280$, Std. = 1.495) ซึ่งอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านสังคม พบว่า สภาพปัจจุบันมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสภาพที่พึงประสงค์ ในข้อ “ความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง” ($PNI_{modified} = 0.577$) รองลงมา คือ “ความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่เป็นไปในเชิงการค้าและเห็นแก่ตัวมากขึ้น” ($PNI_{modified} = 0.434$)

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านสิ่งแวดล้อม

ด้านสิ่งแวดล้อม	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปลผล	(\bar{x})	Std.	แปลผล		
11. มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น	4.286	0.774	มาก	2.306	1.600	น้อย	0.858	1
12. ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม	3.993	0.880	มาก	2.553	1.623	ปานกลาง	0.564	3
13. ชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น	3.936	0.833	มาก	4.116	1.169	มาก	0.043	4
14. ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว	4.040	0.820	มาก	2.576	1.597	ปานกลาง	0.568	2
15. เกิดการเรียนรู้ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร	3.936	0.753	มาก	4.096	1.251	มาก	0.039	5
รวม	4.038	0.601	มาก	3.130	1.039	ปานกลาง	0.290	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านสิ่งแวดล้อมโดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 4.038 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และสภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 3.130 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และมีค่า $PNI_{modified}$ เท่ากับ 0.290

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านสิ่งแวดล้อมพบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น” $(\bar{x} = 4.286, Std. = 0.774)$ และ สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “ชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น” $(\bar{x} = 3.936, Std. = 0.833)$ ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “ชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น” $(\bar{x} = 4.116, Std. = 1.623)$ ซึ่งอยู่ในระดับมาก และ สภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น” $(\bar{x} = 2.306, Std. = 1.600)$ ซึ่งอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า สภาพปัจจุบันมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสภาพที่พึงประสงค์ ในข้อ “มี

ปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น” ($PNI_{\text{modified}} = 0.858$) รองลงมา คือ “ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว” ($PNI_{\text{modified}} = 0.434$) และ ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม ($PNI_{\text{modified}} = 0.564$)

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านวัฒนธรรม

ด้านวัฒนธรรม	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปลผล	(\bar{x})	Std.	แปลผล		
16. มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว	4.043	0.763	มาก	4.253	1.006	มาก	0.049	5
17. ประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป	3.803	0.856	มาก	2.926	1.541	ปานกลาง	0.299	3
18. นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม	3.816	0.811	มาก	4.153	1.143	มาก	0.081	4
19. ภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว	4.013	0.869	มาก	2.533	1.563	ปานกลาง	0.584	1
20. เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น	3.583	0.799	มาก	2.293	1.569	น้อย	0.562	2
รวม	3.852	0.573	มาก	3.232	0.957	ปานกลาง	0.191	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านวัฒนธรรมโดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.852 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และสภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 3.232 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และมีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.191

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านวัฒนธรรม พบว่าสภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว” ($\bar{x} = 4.043$, Std. = 0.763) และ สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น” ($\bar{x} = 3.583$, Std. = 0.799) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว” ($\bar{x} = 4.253$, Std. =1.006) ซึ่งอยู่ในระดับมาก และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น” ($\bar{x} = 2.293$, Std. =1.569) ซึ่งอยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านวัฒนธรรม พบว่า สภาพปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสภาพที่พึงประสงค์ในข้อ “ภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว” (PNI_{modified} = 0.584) รองลงมา คือ “เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น” (PNI_{modified} = 0.434)

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียว ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs

การพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปลผล	(\bar{x})	Std.	แปลผล		
21. การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว	4.176	0.716	มาก	4.390	.824	มาก	0.048	5
22. การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน	3.703	0.814	มาก	4.123	1.127	มาก	0.101	1
23. การท่องเที่ยวของท่านมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน	3.963	0.798	มาก	4.280	.947	มาก	0.074	4
24. การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน	3.830	0.802	มาก	4.173	1.095	มาก	0.082	2
25. การท่องเที่ยวของท่านเป็นการเป็นการช่วยลดมลพิษที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน	3.870	0.801	มาก	4.190	1.094	มาก	0.076	3
รวม	3.908	0.564	มาก	4.231	0.896	มาก	0.076	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs โดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.908 และสภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 4.231 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และมีค่า PNI_{modified} 0.076

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว” (\bar{x} = 4.176, Std. =0.716) และ สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน” (\bar{x} = 3.703, Std. =0.814) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว” (\bar{x} = 4.390, Std. =0.824) ซึ่งอยู่ในระดับมาก และ สภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน” (\bar{x} = 4.123, Std. =1.127)

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs พบว่า สภาพที่พึงประสงค์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสภาพปัจจุบัน ในข้อ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน” (PNI_{modified} = 0.101) รองลงมา คือ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน” (PNI_{modified} = 0.082)

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี ด้านผลิตภัณฑ์

ด้านผลิตภัณฑ์	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปลผล	(\bar{x})	Std.	แปลผล		
26. แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีความหลากหลายของกิจกรรม	3.736	0.722	มาก	3.910	1.270	มาก	0.044	4
27. มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์	3.830	0.964	มาก	4.306	0.872	มาก	0.110	1

ด้านผลิตภัณฑ์	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปล ผล	(\bar{x})	Std.	แปล ผล		
28. มีความหลากหลายของ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและ วัฒนธรม	3.706	0.850	มาก	4.063	1.167	มาก	0.087	2
29. คุณภาพโดยรวมของแหล่ง ท่องเที่ยว	3.933	0.737	มาก	4.306	0.932	มาก	0.086	3
30. แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือก เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง	4.086	0.849	มาก	4.176	1.096	มาก	0.021	5
รวม	3.858	0.562	มาก	4.152	0.968	มาก	0.070	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน
ในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสกีด้านผลิตภัณฑ์ โดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.858 และ
สภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 4.152 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และมีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.070

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการ
แข่งขันเจ็ดสกีด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “แหล่งท่องเที่ยวที่ท่าน
เลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง” ($\bar{x} = 4.086$, Std. = 0.849) และ สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนต่ำสุด
คือ “มีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรม” ($\bar{x} = 3.706$, Std. =
0.850) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นัก
ท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์” ($\bar{x} = 4.306$, Std. = 0.872)
ซึ่งอยู่ในระดับมาก และ สภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมี
ความหลากหลายของกิจกรรม” ($\bar{x} = 3.910$, Std. = 1.127)

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทาง
เศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสกีด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า สภาพที่พึงประสงค์มีค่าเฉลี่ย
สูงกว่าสภาพปัจจุบันในข้อ “มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูล
แหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์” ($PNI_{\text{modified}} = 0.110$) รองลงมา คือ “มีความหลากหลายของแหล่ง
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรม” ($PNI_{\text{modified}} = 0.087$)

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการ
จำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสกี ด้านบริการ

ด้านบริการ	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปล ผล	(\bar{x})	Std.	แปล ผล		
31. มีร้านค้าและร้านของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ	3.890	0.856	มาก	4.210	1.078	มาก	0.076	4
32. แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีบริการที่พักแรมไว้รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	3.930	0.812	มาก	4.240	1.051	มาก	0.073	5
33. มีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบ ด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน	3.846	0.855	มาก	4.176	1.102	มาก	0.079	3
34. มีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	3.826	0.823	มาก	4.230	1.071	มาก	0.095	1
35. มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด	3.803	0.820	มาก	4.193	1.137	มาก	0.093	2
รวม	3.859	0.618	มาก	4.21	0.974	มาก	0.083	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน ในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสกีด้านบริการโดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.859 และสภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 4.210 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และมีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.083

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสกีด้านบริการ พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีบริการที่พักแรม ไว้รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว” (\bar{x} = 3.930, Std. =0.812) และ สภาพปัจจุบัน ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด” (\bar{x} = 3.803, Std. =0.820) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีบริการที่พักแรม ไว้รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว” (\bar{x} = 4.204, Std. =1.051) และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “มีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน” (\bar{x} = 4.176, Std. =1.102) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสกีด้านบริการ พบว่า สภาพที่พึงประสงค์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสภาพปัจจุบันในข้อ “มีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน” (PNI_{modified} = 0.095) รองลงมา คือ “มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด” (PNI_{modified} = 0.093)

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสกี ด้านบุคลากร

ด้านบุคลากร	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปล ผล	(\bar{x})	Std.	แปล ผล		
36. เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา	3.536	0.741	มาก	3.916	1.276	มาก	0.097	2
37. เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างรวดเร็ว	3.876	0.838	มาก	4.196	.836	มาก	0.076	5
38. เจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง	3.690	0.830	มาก	4.173	1.146	มาก	0.115	1
39. เจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไขปัญหาให้	3.890	0.808	มาก	4.270	1.003	มาก	0.088	3

ด้านบุคลากร	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปล ผล	(\bar{x})	Std.	แปล ผล		
นักท่องเที่ยวย่างรวดเร็ว และ เหมาะสม								
40. เจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญ ด้านเส้นทางและความรู้ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี	3.803	0.804	มาก	4.136	1.077	มาก	0.080	4
รวม	3.759	0.629	มาก	4.138	0.954	มาก	0.091	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน
ในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีด้านบุคลากรโดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.759 และสภาพ
ที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 4.138 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และมีค่า PNI_{modified} 0.091

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการ
แข่งขันเจ็ดสีด้านบุคลากร พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “เจ้าหน้าที่ให้บริการและ
ประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม” (\bar{x} = 3.890, Std. =0.808)
และ สภาพปัจจุบัน ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา” (\bar{x} = 3.536,
Std. =0.741) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “เจ้าหน้าที่ให้บริการและ
ประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม” (\bar{x} = 4.270, Std. =1.003)
และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา” (\bar{x} = 3.916,
Std. =1.276) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทาง
เศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีด้านบุคลากร พบว่า สภาพที่พึงประสงค์มีค่าเฉลี่ยสูง
กว่า สภาพปัจจุบัน ในข้อ “เจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง” (PNI_{modified} = 0.115)
รองลงมา คือ “เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา” (PNI_{modified} = 0.097)

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า $PNI_{modified}$ ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีกี ด้านภาพลักษณ์

ด้านภาพลักษณ์	สภาพปัจจุบัน			สภาพที่พึงประสงค์			PNI	ลำดับ
	(\bar{x})	Std.	แปลผล	(\bar{x})	Std.	แปลผล		
41. การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว	4.050	0.675	มาก	4.336	0.948	มาก	0.065	5
42. เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้	3.846	0.777	มาก	4.226	1.045	มาก	0.089	2
43. แหล่งท่องเที่ยวมีการควบคุมความปลอดภัยเป็นอย่างดี	3.920	0.797	มาก	4.30	1.039	มาก	0.088	3
44. แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น	3.796	0.802	มาก	4.176	1.093	มาก	0.090	1
45. แหล่งท่องเที่ยวมีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี	3.996	0.742	มาก	4.320	1.007	มาก	0.075	4
รวม	3.922	0.562	มาก	4.272	0.924	มาก	0.081	

จากตาราง ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีกีด้านภาพลักษณ์โดยภาพรวม สภาพปัจจุบัน (\bar{x}) เท่ากับ 3.922 และสภาพที่พึงประสงค์ (\bar{x}) เท่ากับ 4.272 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และมีค่า $PNI_{modified}$ 0.081

เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีกีด้านภาพลักษณ์ พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว” ($\bar{x} = 4.050$, Std. =0.675) และ สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ “แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น” ($\bar{x} = 3.796$, Std. =0.802) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ในส่วนของสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว” ($\bar{x} = 4.336$, Std. =0.948) และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนต่ำสุด คือ

“แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบต่อเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น” ($\bar{x} = 4.176$, Std. = 1.093) ซึ่งอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ค่า PNI_{modified} ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี ด้านบุคลากร พบว่า สภาพที่พึงประสงค์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสภาพปัจจุบันในข้อ “แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบต่อเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น” (PNI_{modified} = 0.090) รองลงมา คือ “เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้” (PNI_{modified} = 0.089)

3. การพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

3.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน เมื่อเปรียบเทียบกับค่า PNI_{modified} ในการกำหนดจุดแข็ง (Strength) และจุดอ่อน (Weakness) โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ SWOT Analysis มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านเศรษฐกิจ

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านเศรษฐกิจ	(0.094)		
W1	การท่องเที่ยวของท่านทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน	0.503	จุดอ่อน (W)	1
W2	การท่องเที่ยวของท่านทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น	0.385	จุดอ่อน (W)	2
S1	การท่องเที่ยวของท่านทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น	0.079	จุดแข็ง (S)	3
S2	การท่องเที่ยวในครั้งนี้น่าทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่	0.040	จุดแข็ง (S)	4
S3	การท่องเที่ยวของท่านในครั้งนี้น่าทำให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสประกอบอาชีพ	0.026	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านเศรษฐกิจ

มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.094 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านเศรษฐกิจมีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.026 - 0.079 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ การท่องเที่ยวของในครั้งนี้นำทำให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสประกอบอาชีพ ทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่ และทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.385 - 0.503 ได้แก่ การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น และการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านสังคม

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านสังคม	(0.090)		
W3	ความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง	0.577	จุดอ่อน (W)	1
W4	ความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่เป็นไปในเชิงการค้าและเห็นแก่ตัวมากขึ้น	0.434	จุดอ่อน (W)	2
S4	เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่	0.072	จุดแข็ง (S)	3
S5	ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน	0.071	จุดแข็ง (S)	4
S6	โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น	0.057	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านสังคม มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.090 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านสังคมมีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.057 - 0.072 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน และเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่ ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.434 - 0.577 ได้แก่ ความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่เป็นไปในเชิงการค้าและเห็นแก่ตัวมากขึ้น และความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านสิ่งแวดล้อม

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านสิ่งแวดล้อม	(0.290)		
W5	มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น	0.858	จุดอ่อน (W)	1
W6	ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว	0.568	จุดอ่อน (W)	2
S7	ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม	0.564	จุดอ่อน (W)	3
S8	ชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น	0.043	จุดแข็ง (S)	4
W10	การเรียนรู้และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร	0.039	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีกีฬาด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.290 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.039 - 0.043 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ การเรียนรู้ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร และชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.564 - 0.858 ได้แก่ ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว และมีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านวัฒนธรรม

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านวัฒนธรรม	(0.191)		
W8	ภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว	0.584	จุดอ่อน (W)	1
W9	เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น	0.562	จุดอ่อน (W)	2
W10	ประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป	0.299	จุดอ่อน (W)	3
S9	นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม	0.081	จุดแข็ง (S)	4
S10	มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว	0.049	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีกีฬาด้านวัฒนธรรม

มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.191 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านวัฒนธรรมมีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.049 - 0.081 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม และประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.299 - 0.584 ได้แก่ เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น และภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว ประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs	(0.076)		
W11	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน	0.101	จุดอ่อน (W)	1
W12	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน	0.082	จุดอ่อน (W)	2
S11	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการเป็นการช่วยลดมลพิษที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน	0.076	จุดแข็ง (S)	3
S12	การท่องเที่ยวของท่านมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน	0.074	จุดแข็ง (S)	4
S13	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว	0.048	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.076 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.048 - 0.076 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ การท่องเที่ยวเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน การท่องเที่ยวเป็นการช่วยลดมลพิษที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.082 - 0.101 ได้แก่ การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน และการท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านผลิตภัณฑ์

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านผลิตภัณฑ์	(0.070)		
W13	มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์	0.110	จุดอ่อน (W)	1
W14	มีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม	0.087	จุดอ่อน (W)	2
W15	คุณภาพโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยว	0.086	จุดอ่อน (W)	3
S14	แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีความหลากหลายของกิจกรรม	0.044	จุดแข็ง (S)	4
S15	แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง	0.021	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสกีด้านผลิตภัณฑ์ มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.070 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านผลิตภัณฑ์มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.021 - 0.044 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลายของกิจกรรม แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.086-0.110 ได้แก่ คุณภาพโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยว ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม และสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านบริการ

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านบริการ	(0.083)		
W16	มีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	0.095	จุดอ่อน (W)	1
W17	มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด	0.093	จุดอ่อน (W)	2
S16	มีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบ ด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน	0.079	จุดแข็ง (S)	3
S17	มีร้านค้าและร้านของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ	0.076	จุดแข็ง (S)	4
S18	แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีบริการที่พักแรม ไว้รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	0.073	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีกีฬาด้านบริการ มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.083 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านบริการ มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.073 - 0.079 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกมีบริการที่พักแรม ไร่รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว มีร้านค้าและร้านของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ และมีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบ ด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.093 - 0.095 ได้แก่ มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด และมีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านบุคลากร

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านบุคลากร	(0.091)		
W18	เจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง	0.115	จุดอ่อน (W)	1
W19	เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา	0.097	จุดอ่อน (W)	2
S19	เจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม	0.088	จุดแข็ง (S)	3
S20	เจ้าหน้าที่มีความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี	0.080	จุดแข็ง (S)	4
S21	เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างรวดเร็ว	0.076	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีกีฬาด้านบุคลากร มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.091 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านบุคลากรมีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.076 - 0.088 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่มีความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี และเจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.097 - 0.115 ได้แก่ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลาและเจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในด้านภาพลักษณ์

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านภาพลักษณ์	(0.081)		
W20	แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น	0.090	จุดอ่อน (W)	1
W21	เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้	0.089	จุดอ่อน (W)	2
W22	แหล่งท่องเที่ยวมีการควบคุมความปลอดภัยเป็นอย่างดี	0.088	จุดอ่อน (W)	3
S22	แหล่งท่องเที่ยวมีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี	0.075	จุดแข็ง (S)	4
S23	การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว	0.065	จุดแข็ง (S)	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายในที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีด้านภาพลักษณ์ มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.081 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านภาพลักษณ์ มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.065 - 0.075 ซึ่งเป็นจุดแข็ง ได้แก่ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวมีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.088-0.090 ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้ และ แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

3.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก เมื่อเปรียบเทียบกับค่า PNI_{modified} ในการกำหนดโอกาส (Opportunity) และภาวะคุกคาม (Threats) โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ SWOT Analysis มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านเศรษฐกิจ

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านเศรษฐกิจ	(0.094)		
T1	การท่องเที่ยวของท่านทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน	0.503	(อุปสรรค) T	1
T2	การท่องเที่ยวของท่านทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น	0.385	(อุปสรรค) T	2
O1	การท่องเที่ยวของท่านทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น	0.079	(โอกาส) O	3
O2	การท่องเที่ยวในครั้งนี้นักท่องเที่ยวทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่	0.040	(โอกาส) O	4
O3	การท่องเที่ยวของท่านในครั้งนี้นักท่องเที่ยวทำให้เกิดการกระจายรายได้โอกาสประกอบอาชีพ	0.026	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีกีฬาด้านเศรษฐกิจ มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.094 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านเศรษฐกิจ มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.026 - 0.079 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ การท่องเที่ยวในครั้งนี้นักท่องเที่ยวทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่ และ การท่องเที่ยวของท่านทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.385 - 0.503 ได้แก่ การท่องเที่ยวของท่านทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้นและการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน

ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านสังคม

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านสังคม	(0.090)		
T3	ความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง	0.577	(อุปสรรค) T	1
T4	ความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่เป็นไปในเชิงการค้าและเห็นแก่ตัวมากขึ้น	0.434	(อุปสรรค) T	2

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
O4	เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่	0.072	(โอกาส) O	3
O5	ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน	0.071	(โอกาส) O	4
O6	โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น	0.057	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านสังคม มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.090 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.057 - 0.072 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน และเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่ ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.434 - 0.577 ได้แก่ ความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่เป็นไปในเชิงการค้าและเห็นแก่ตัวมากขึ้น และความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง

ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านสิ่งแวดล้อม

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านสิ่งแวดล้อม	(0.290)		
T5	มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น	0.858	(อุปสรรค) T	1
T6	ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว	0.568	(อุปสรรค) T	2
T7	ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม	0.564	(อุปสรรค) T	3
O7	ชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น	0.043	(โอกาส) O	4
O8	การเรียนรู้และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร	0.039	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.290 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.039 - 0.043 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ การเรียนรู้ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร และชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม มีค่า

PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.564 - 0.858 ได้แก่ ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว และ มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านวัฒนธรรม

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านวัฒนธรรม	(0.191)		
T8	ภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว	0.584	(อุปสรรค) T	1
T9	เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น	0.562	(อุปสรรค) T	2
O9	ประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป	0.299	(โอกาส) O	3
O10	นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม	0.081	(โอกาส) O	4
O11	มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว	0.049	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านวัฒนธรรม มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.191 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านวัฒนธรรม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.049 - 0.299 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม และประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.562 - 0.584 ได้แก่ เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น และภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs	(0.076)		
T10	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน	0.101	(อุปสรรค) T	1
T11	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน	0.082	(อุปสรรค) T	2

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
O12	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการเป็นการช่วยลดมลพิษที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน	0.076	(โอกาส) O	3
O13	การท่องเที่ยวของท่านมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน	0.074	(โอกาส) O	4
O14	การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว	0.048	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ดสีด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.076 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.048 - 0.076 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ การท่องเที่ยวเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน และ การท่องเที่ยวเป็นการเป็นการช่วยลดมลพิษที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.082 - 0.101 ได้แก่ การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืนและการท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านผลิตภัณฑ์

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านผลิตภัณฑ์	(0.070)		
T12	มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์	0.110	(อุปสรรค) T	1
T13	มีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม	0.087	(อุปสรรค) T	2
T14	คุณภาพโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยว	0.086	(อุปสรรค) T	3
O15	แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีความหลากหลายของกิจกรรม	0.044	(โอกาส) O	4
O16	แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง	0.021	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านผลิตภัณฑ์ มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.070 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านผลิตภัณฑ์ มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.021 - 0.044 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง และแหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีความหลากหลายของกิจกรรม ในส่วนที่เป็น ภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.087 - 0.110 ได้แก่ มีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม และมีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูล แหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์

ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านบริการ

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านบริการ	(0.083)		
T15	มีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	0.095	(อุปสรรค) T	1
T16	มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด	0.093	(อุปสรรค) T	2
O17	มีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบ ด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน	0.079	(โอกาส) O	3
O18	มีร้านค้าและร้านของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ	0.076	(โอกาส) O	4
O19	แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีบริการที่พักแรม ไว้รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	0.073	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านบริการ มีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.083 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านบริการ มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.073 - 0.079 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง และแหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีความหลากหลายของกิจกรรม แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกมีบริการที่พักแรม ไว้รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และมีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบ ด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน ในส่วนที่เป็น ภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.093 - 0.095 ได้แก่ มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด และมีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านบุคลากร

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านบุคลากร	(0.091)		
T17	เจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง	0.115	(อุปสรรค) T	1
T18	เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา	0.097	(อุปสรรค) T	2
O20	เจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม	0.088	(โอกาส) O	3
O21	เจ้าหน้าที่มีความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี	0.080	(โอกาส) O	4
O22	เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างรวดเร็ว	0.076	(โอกาส) O	5

จากตารางค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านบุคลากร โดยมีค่า PNI_{modified} เท่ากับ 0.091 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านบุคลากร มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.076 - 0.088 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี และเจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.097 - 0.115 ได้แก่ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา และเจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง

ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกด้านภาพลักษณ์

ที่	ความต้องการจำเป็น	PNI	SWOT	ลำดับ
	ด้านภาพลักษณ์	(0.081)		
T19	แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น	0.090	(อุปสรรค) T	1
T20	เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้	0.089	(อุปสรรค) T	2
T21	แหล่งท่องเที่ยวมีการควบคุมความปลอดภัยเป็นอย่างดี	0.088	(อุปสรรค) T	3
O23	แหล่งท่องเที่ยวมีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี	0.075	(โอกาส) O	4
O24	การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว	0.065	(โอกาส) O	5

จากตาราง ค่า PNI_{modified} ของสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีด้านภาพลักษณ์ มีค่า

PNI_{modified} เท่ากับ 0.081 เมื่อนำมาจัดอันดับ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านภาพลักษณ์ มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.065 - 0.075 ซึ่งเป็นโอกาส ได้แก่ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวมีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี ในส่วนที่เป็น ภาวะคุกคาม มีค่า PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.088 - 0.090 ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีการควบคุมความปลอดภัยเป็นอย่างดี เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้ และแหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกเพื่อกำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีในรายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยสรุปประเด็นสำคัญที่นำมาใช้สร้างกลยุทธ์ได้ดังนี้

ตารางที่ 31 สรุปประเด็นสำคัญที่นำมาใช้สร้างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน

ด้าน	ประเด็นสำคัญที่นำมาใช้สร้างกลยุทธ์
ด้านเศรษฐกิจ	- การท่องเที่ยวของท่านในครั้งนี้ทำให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสประกอบอาชีพ และทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่
ด้านสังคม	- เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่ ยกกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน และโครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น
ด้านสิ่งแวดล้อม	- ปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว และการเรียนรู้ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร
ด้านวัฒนธรรม	- การเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น ประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป และให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว
ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs	- การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวของท่านมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน
ด้านผลิตภัณฑ์	- สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์ และความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม

ด้าน	ประเด็นสำคัญที่นำมาใช้สร้างกลยุทธ์
ด้านบริการ	- การจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด
ด้านบุคลากร	- เจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา
ด้านภาพลักษณ์	- แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้ และแหล่งท่องเที่ยวมีการควบคุมความปลอดภัยเป็นอย่างดี

3.3 กำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี โดยจัดทำตาราง TOWS Matrix

การวิเคราะห์เพื่อกำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีในรายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ TOWS Matrix โดยจัดทำตารางจับคู่ จุดแข็ง-โอกาส (SO) เพื่อกำหนดกลยุทธ์ที่ใช้เป็นจุดแข็งเพื่อให้ได้รับโอกาสมากที่สุด จับคู่ จุดแข็ง-ภัยคุกคาม (ST) เพื่อกำหนดกลยุทธ์ที่ใช้เป็นจุดแข็งเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะคุกคาม จับคู่จุดอ่อน-โอกาส (WO) เพื่อกำหนดยุทธ์ที่ลดจุดอ่อนเพื่อเพิ่มโอกาส และจับคู่ จุดอ่อน-ภาวะคุกคาม (WT) เพื่อกำหนดกลยุทธ์ที่ลดจุดอ่อนและหลีกเลี่ยงภาวะคุกคามของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 32 การวิเคราะห์ TOWS Matrix เพื่อกำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน

1. กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies)	2. กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO- Strategies)
<ul style="list-style-type: none"> - สร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวเพื่อสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงานและสร้างรายได้ (S1,S2,S3-O1,O2,O3) - การส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพื้นที่เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและบริการ ในจังหวัด (S4,S5-O4,O5) - พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณในจังหวัด ให้มีมาตรฐาน และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภค เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่ 	<ul style="list-style-type: none"> - การสร้างอาชีพ กระจายรายได้ให้คนในพื้นที่ โดยใช้ประโยชน์ทรัพยากรที่มีในพื้นที่สร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ (W1,W2-O1,O2,O3) - สร้างการมีส่วนร่วมในการดูแลความปลอดภัยและทรัพย์สินภายในจังหวัด (W3-O4) - อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะพื้นที่ จัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด และพัฒนาโครงสร้าง

1. กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies)	2. กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO- Strategies)
<p>เพิ่มขึ้น (S6-O6)</p> <ul style="list-style-type: none"> - สร้างการรับรู้ให้กับชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ตระหนักถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมในจังหวัด (S7,S8 -O7,O8) - ส่งเสริมให้มีการแสดงออกถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีในอดีต และให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด (S9,S10-O9,O10,O11) - พัฒนาและบูรณาการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในจังหวัด เพื่อลดมลภาวะ (S11,S12,S13-O12,O13,O14) - พัฒนา story ของสถานที่ท่องเที่ยวและสร้างกิจกรรมที่หลากหลาย ใช้สื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ในจังหวัด (S14,S15-O15,O16) - จัดการระบบและกระบวนการ การบริการให้มีมาตรฐาน ด้วยความถูกต้องรวดเร็ว ควรจัดให้มีร้านค้าและร้านขายของที่ระลึกที่มีสินค้าหลากหลายอย่างพอเพียง (S16, S17,S18-O17,O18,O19) - จัดให้มีการออกตรวจเป็นระยะ และให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อประสานงานและแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็ว และเหมาะสม (S19,S20,S21-O20,O21,O22) - ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัยและดูแลนักท่องเที่ยว (S22,S23-O23,O24) 	<p>พื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น (W4-O5,O6)</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดให้มีการตั้งกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน และขยายผลและใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร (W5, W6,W7-O7,O8) - จัดให้มีไกด์อาสาในการสื่อสารเกี่ยวกับข้อบังคับในการเข้าพื้นที่ สร้างการมีส่วนร่วมระหว่างชุมชนพื้นที่และหน่วยงานผู้ดูแลเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ในการอนุรักษ์ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป(W8,W9,W10-O9,O10,O11) - สร้างและบูรณาการผลิตภัณฑ์โดยใช้ทรัพยากรในพื้นที่ให้มีลักษณะเฉพาะชุมชน ให้ความเข้มแข็งส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน (W1, W12-O12,O13,O14) - พัฒนาสื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ในทุกช่องทาง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และความหลากหลายของกิจกรรมเพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดการรับรู้มากขึ้น (W13, W14,W15-O15,O16) - ควรจัดอบรมพนักงานผู้ให้บริการให้มีมาตรฐาน มีความกระตือรือร้น มีทักษะ และความพร้อมในการบริการ (W16,W17-O17,O18,O19) - ผู้บังคับบัญชาควรจัดประชุมเป็นระยะๆ เพื่อย้ำเตือนให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่างตรงต่อเวลา ด้วยความรวดเร็ว และเป็นมิตร ด้วยจิตใจ

1. กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies)	2. กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO- Strategies)
	อาริต่อ นักท่องเที่ยว (W18,W19- O20,O21,O22) - สร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น (W20,W21,W22-O23,O24)

3. กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST- Strategies)	4. กลยุทธ์เชิงรับ (WT- Strategies)
<ul style="list-style-type: none"> - บูรณาการความรู้กับทรัพยากรที่มี โดยใช้เทคนิคเฉพาะ (S1,S2,S3-T1,T2) - การสร้างข้อตกลงร่วมกันของคนในบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในการดูแลรักษาความรู้พื้นถิ่น และรักษาทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ (S4,S5,S6-T3,T4) - ปลุกจิตสำนึกคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว ในการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในการรักษาสิ่งแวดล้อม (S7,S8-T5,T6,T7) - สร้างเครือข่ายระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้านวัฒนธรรมในบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (S9,S10-T8,T9) - พัฒนาและบูรณาการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ เพื่อใช้เป็นผลิตภัณฑ์ในการบริการและการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว(S11,S12,S13-T10,T11) - เพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวก 	<ul style="list-style-type: none"> - อบรมพัฒนาผู้ประกอบการให้พร้อมรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่ ในมิติต่างๆ (W1,W2 -T1,T2) - สร้างเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อช่วยดูแลความปลอดภัยและทรัพยากรที่มีอยู่ (W3,W4,-T3,T4) - จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ในการดูแลสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร (W5,W6,W7-T5,T6,T7) - จัดอบรมไกด์อาสาเพื่อสื่อสารในพื้นที่ และสร้างกิจกรรมเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับรู้ถึง วัฒนธรรมท้องถิ่น (W8,W9,W10-T8,T9) - ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมในการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย ส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน (W11,W12-T10,T11) - สิ่งอำนวยความสะดวกสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูล แหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์ สร้างความ

3. กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST- Strategies)	4. กลยุทธ์เชิงรับ (WT- Strategies)
<p>ให้แก่พนักงานท่องเที่ยว เช่นป้ายบอกทาง และป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และสัญลักษณ์ต่างๆ (S14,S15-T12,T13,T14)</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดการระบบ และกระบวนการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้มีมาตรฐาน เพิ่มศูนย์บริการนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมในพื้นที่บริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (S16,S17,S18-T15,T16) - จัดให้มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับการให้บริการ การปฏิบัติงาน และเส้นทางแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ (S19,S20,S21-T17,T18) - จัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหากเกิดเหตุด้านความปลอดภัย และในการดูแลนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระยะ (S22,S23-T19,T20,T21) 	<p>หลากหลายในการท่องเที่ยว และมีคุณภาพโดยรวมในแหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง (W13,W14,W15-T12,T13,T14)</p> <ul style="list-style-type: none"> - สร้างเครือข่ายร่วมกันในการบริหารจัดการ ด้านความปลอดภัย ควรจัดอบรมเจ้าหน้าที่รุ่นใหม่ๆ ให้เกิดความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เพียงพอในการบริการนักท่องเที่ยว (W16,W17-T15,T16) - จัดอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ประกอบการและผู้ให้บริการให้ความรู้ความชำนาญในการให้บริการอย่างรวดเร็ว เป็นกันเอง ในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมและตรงต่อเวลา (W18, W19-T17,T18) - จัดให้มีการซักซ้อม ระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยว ตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้ และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น (W20,W21, W22-T19,T20)

4. การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1)

ผู้วิจัยนำร่างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์ โดยการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) ผู้วิจัยนำเสนอเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 33 การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน

ที่	กลยุทธ์	ข้อเสนอแนะ	รับรอง/ไม่รับรอง จากแบบประเมิน	ฉันทมติใน ที่ประชุม
1.	กลยุทธ์เชิงรุก			
1.1	สร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวเพื่อสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงานและสร้างรายได้ (S1,S2, S3-O1,O2,O3)		รับรอง 10 คน	รับรอง
1.2	การส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพื้นที่ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและบริการ ในจังหวัด (S4,S5-O4, O5)		รับรอง 10 คน	รับรอง
1.3	พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณในจังหวัด ให้มีมาตรฐาน และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภค เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น (S6-O6)	การได้รับรองมาตรฐานระดับโลก และมีการแสดงมาตรฐานดังกล่าวในสื่อต่างๆ จะทำให้เป็นการยอมรับอย่างกว้าง ขวาง	รับรอง 10 คน	รับรอง
1.4	สร้างการรับรู้ให้กับชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ตระหนักถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมในจังหวัด (S7,S8 -O7,O8)	ควรจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ทาง Online และ Social	รับรอง 10 คน	รับรอง
1.5	ส่งเสริมให้มีการแสดงออกถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีในอดีตและให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด (S9,S10-O9,O10,O11)	เห็นควรที่จะให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีในอดีตกับกลุ่มคนในชุมชนที่เป็นคนรุ่นใหม่ด้วย	รับรอง 10 คน	รับรอง
1.6	พัฒนาและบูรณาการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในจังหวัด เพื่อลดมลภาวะ (S11,S12,S13-O12,O13, O14)		รับรอง 10 คน	รับรอง
1.7	พัฒนา story ของสถานที่ท่องเที่ยวและสร้างกิจกรรมที่หลากหลาย ใช้สื่อ		รับรอง 10 คน	รับรอง

ที่	กลยุทธ์	ข้อเสนอแนะ	รับรอง/ไม่รับรอง จากแบบประเมิน	ฉันทมติใน ที่ประชุม
	ออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ ใน จังหวัด (S14,S15-O15,O16)			
1.8	จัดการระบบและกระบวนการ การ บริการให้มีมาตรฐาน ด้วยความ ถูกต้องรวดเร็ว ควรจัดให้มีร้านค้าและ ร้านขายของที่ระลึกที่มีสินค้า หลากหลายอย่างพอเพียง (S16,S17, S18-O17, O18,O19)		รับรอง 10 คน	รับรอง
1.9	จัดให้มีการออกตรวจเป็นระยะ และ ให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว ต่างๆ เพื่อประสานงานและแก้ไข ปัญหาให้นักท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็ว และเหมาะสม(S19,S20,S21-O20, O21,O22)		รับรอง 10 คน	รับรอง
1.10	ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้าง เครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว (S22, S23- O23,O24)		รับรอง 10 คน	รับรอง
2.	กลยุทธ์ด้านแก้ไข			
2.1	การสร้างอาชีพ กระจายรายได้ให้คน ในพื้นที่ โดยใช้ประโยชน์ทรัพยากรที่มี ในพื้นที่สร้างโอกาสในการประกอบ อาชีพ (W1,W2 -O1,O2,O3)		รับรอง 10 คน	รับรอง
2.2	สร้างการมีส่วนร่วมในการดูแลความ ปลอดภัยและทรัพย์สินภายในจังหวัด (W3-O4)		รับรอง 10 คน	รับรอง
2.3	อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะ พื้นที่ จัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครให้ความรู้ กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด และพัฒนา		รับรอง 10 คน	รับรอง

ที่	กลยุทธ์	ข้อเสนอแนะ	รับรอง/ไม่รับรอง จากแบบประเมิน	ฉันทมติใน ที่ประชุม
	โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภค ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น (W4-O5,O6)			
2.4	จัดให้มีการตั้งกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน และ ขยายผลและใช้ประโยชน์ในเชิง พาณิชย์และสร้างจิตสำนึกในการใช้ ประโยชน์จากทรัพยากร (W5,W6, W7-O7,O8)	เพื่อขยายผลและใช้ ประโยชน์	รับรอง 10 คน	รับรอง
2.5	จัดให้มีไกด์อาสาในการสื่อสาร เกี่ยวกับข้อบังคับในการเข้าพื้นที่ สร้างการมีส่วนร่วมระหว่างชุมชน พื้นที่และหน่วยงานผู้ดูแลเกี่ยวกับ ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ใน การอนุรักษ์ประเพณีและวัฒนธรรม ท้องถิ่น ในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป (W8,W9,W10 -O9,O10,O11)		รับรอง 10 คน	รับรอง
2.6	สร้างและบูรณาการผลิตภัณฑ์โดยใช้ ทรัพยากรในพื้นที่ให้มีลักษณะเฉพาะ ชุมชน ให้มีความเข้มแข็งส่งเสริม วัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชน ให้เกิดความยั่งยืน (W11,W12-O12, O13,O14)		รับรอง 10 คน	รับรอง
2.7	พัฒนาสื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ ในทุกช่องทาง และพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมีสิ่ง อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และความหลากหลายของกิจกรรม เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดการรับรู้มาก ขึ้น (W13,W14,W15-O15,O16)		รับรอง 10 คน	รับรอง
2.8	ควรจัดอบรมพนักงานผู้ให้บริการให้มี		รับรอง 10 คน	รับรอง

ที่	กลยุทธ์	ข้อเสนอแนะ	รับรอง/ไม่รับรอง จากแบบประเมิน	ฉันทมติใน ที่ประชุม
	มาตรฐาน มีความกระตือรือร้น มีทักษะ และความพร้อมในการบริการ (W16,W17-O17,O18,O19)			
2.9	ผู้บังคับบัญชาควรจัดประชุมเป็นระยะๆ เพื่อย้ำเตือนให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่างตรงต่อเวลาด้วยความรวดเร็ว และเป็นมิตร ด้วยจิตใจอารีต่อ นักท่องเที่ยว (W18,W19- O20, O21,O22)		รับรอง 10 คน	รับรอง
2.10	สร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น (W20,W21,W22-O23,O24)		รับรอง 10 คน	รับรอง
3	กลยุทธ์เชิงป้องกัน			
3.1	บูรณาการความรู้กับทรัพยากรที่มี โดยใช้เทคนิคเฉพาะ (S1,S2,S3-T1, T2)	การได้รับรองมาตรฐานระดับโลก และร่วมกันโปรโมท, ใส่เครื่อง หมายมาตรฐานในสื่อต่างๆ เพื่อเป็นการยอมรับอย่างกว้างขวาง	รับรอง 10 คน	รับรอง
3.2	การสร้างข้อตกลงร่วมกันของคนในบริเวณชายหาดและเกาะและท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในการดูแลรักษาความรู้พื้นถิ่น และรักษาทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ (S4,S5,S6-T3,T4)	กำหนดรายละเอียดให้ชัดเจน รับรู้ร่วมกัน และสื่อสารให้เข้าใจอย่างเป็นรูปธรรม	รับรอง 9 คน ไม่รับรอง 1 คน	รับรอง
3.3	ปลูกจิตสำนึกคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว ในการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดและเกาะและท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในการรักษาสิ่งแวดล้อม (S7, S8-T5,T6,T7)	เพื่อขยายผลและใช้ประโยชน์	รับรอง 10 คน	รับรอง

ที่	กลยุทธ์	ข้อเสนอแนะ	รับรอง/ไม่รับรอง จากแบบประเมิน	ฉันทมติใน ที่ประชุม
3.4	สร้างเครือข่ายระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้านวัฒนธรรม ในบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (S19,S10-T8,T9)		รับรอง 10 คน	รับรอง
3.5	พัฒนาและบูรณาการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เพื่อใช้เป็นผลิตภัณฑ์ในการบริการและการท่องเที่ยว ชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว(S11, S12,S13-T10,T11)		รับรอง 9 คน ไม่รับรอง 1 คน	รับรอง
3.6	เพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เช่นป้ายบอกทาง และป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และสัญลักษณ์ต่างๆ (S14,S15-T12, T13,T14)		รับรอง 10 คน	รับรอง
3.7	จัดการระบบ และกระบวนการ ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้มีมาตรฐาน เพิ่มศูนย์บริการนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมในพื้นที่บริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (S16,S17,S18-T15,T16)		รับรอง 9 คน ไม่รับรอง 1 คน	รับรอง
3.8	จัดให้มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับการให้บริการ การปฏิบัติงาน และเส้นทางแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ (S19,S20, S21-T17,T18)	ควรจัดให้มีข้อมูลสถานที่ต่างๆ เช่นร้านอาหารที่เป็นที่นิยมของจังหวัด	รับรอง 10 คน	รับรอง
3.9	จัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหากเกิดเหตุด้านความปลอดภัย และในการดูแลนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระยะ (S22,S23-		รับรอง 10 คน	รับรอง

ที่	กลยุทธ์	ข้อเสนอแนะ	รับรอง/ไม่รับรอง จากแบบประเมิน	ฉันทมติใน ที่ประชุม
	T19,T20,T21)			
4	กลยุทธ์เชิงรับ			
4.1	อบรมพัฒนาผู้ประกอบการให้พร้อมรับ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่ ในมิติ ต่างๆ (W1,W2 –T1,T2)	เห็นควรที่จะให้ความ รู้ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น ที่มีในอดีตกับกลุ่ม คนในชุมชนที่เป็นคน รุ่นใหม่ด้วย	รับรอง 10 คน	รับรอง
4.2	สร้างเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อช่วยดูแล ความปลอดภัยและทรัพยากรที่มีอยู่ (W3,W4,-T3,T4)		รับรอง 10 คน	รับรอง
4.3	จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ในการดูแล สิ่งแวดล้อมในพื้นที่ และสร้างจิตสำนึก ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร (W5,W6,W7-T5,T6,T7)		รับรอง 10 คน	รับรอง
4.4	จัดอบรมไกด์อาสาเพื่อสื่อสารในพื้นที่ และสร้างกิจกรรมให้นักท่องเที่ยว รับรู้ถึง วัฒนธรรมท้องถิ่น (W8,W9, W10-T8,T9)		รับรอง 10 คน	รับรอง
4.5	ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ ท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมในการ ท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย ส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ใน ชุมชนให้เกิดความยั่งยืน (W11,W12- T10,T11)		รับรอง 10 คน	รับรอง
4.6	สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่ง ท่องเที่ยวและสัญลักษณ์ สร้างความ หลากหลายในการท่องเที่ยว และมี คุณภาพโดยรวมในแหล่งท่องเที่ยว ให้ เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง(W13,W14, W15-T12,T13,T14)		รับรอง 10 คน	รับรอง

ที่	กลยุทธ์	ข้อเสนอแนะ	รับรอง/ไม่รับรอง จากแบบประเมิน	ฉันทมติใน ที่ประชุม
4.7	สร้างเครือข่ายร่วมกันในการบริหารจัดการ ด้านความปลอดภัย ควรจัดอบรมเจ้าหน้าที่รุ่นใหม่ๆ ให้เกิดความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เพียงพอในการบริการนักท่องเที่ยว (W16,W17-T15,T16)		รับรอง 10 คน	รับรอง
4.8	จัดอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ประกอบการและผู้ให้บริการให้ความรู้ความชำนาญในการให้บริการอย่างรวดเร็ว เป็นกันเอง ในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม และตรงต่อเวลา(W18,W19-T17, T18)	ใช้ การอบรมผ่าน Workshop เพื่อการเรียนรู้และเข้าถึงง่าย	รับรอง 10 คน	รับรอง
4.9	จัดให้มีการซักซ้อม ระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน ด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยว ตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้ และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น (W20,W21,W22-T19,T20)		รับรอง 10 คน	รับรอง

จากตารางที่ 33 ผู้วิจัยได้สรุปกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน ประกอบด้วย 1. กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies) 10 กลยุทธ์ อันเป็นการสร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงานและสร้างรายได้ 2. กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO-Strategies) 10 กลยุทธ์ เป็นการจัดให้มีการตั้งกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน ขยายผลและใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ สร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร 3. กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST-Strategies) 9 กลยุทธ์ เป็นการเพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทางป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว สัญลักษณ์ต่างๆ และ 4. กลยุทธ์เชิงรับ (WT- Strategies) 9 กลยุทธ์ เป็นการจัดให้มีการซักซ้อมระหว่างชุมชนและ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยวตรงตามกำหนดที่
แจ้งไว้และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น



บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี” ในรายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) ในบทนี้ผู้วิจัยได้ทำการสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

สรุปผลวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า สถานะผู้เข้าร่วมการแข่งขัน ผู้ติดตามและผู้ชม และผู้ประกอบการในและนอกสนามแข่งขัน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 30 – 39 ปี มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีรายได้ต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท

1.2 ความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว พบว่า ความต้องการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ (Island tourism) มากที่สุด รองลงมา คือ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการจำเป็นของการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

2.1 ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านเศรษฐกิจ พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวในครั้งนี้ท่านทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.094

2.2 ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านสังคม พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “โครงสร้าง พื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภค ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.090

2.3 ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “ชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมาก ขึ้น” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.290

2.4 ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวด้านวัฒนธรรม พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.191

2.5 ความต้องการจำเป็นของกิจกรรมการท่องเที่ยวสีเขียวการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การท่องเที่ยวของท่านเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.076

2.6 ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีกี ด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.070

2.7 ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีกี ด้านบริการ พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีบริการที่พักแรม ไร่รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “มีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.083

2.8 ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ดสีกี ด้านบุคลากร พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “เจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม” และสภาพที่พึงประสงค์ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “เจ้าหน้าที่ให้บริการและ ประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.091

2.9 ความต้องการจำเป็นของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในระหว่างการแข่งขันเจ็ตสกี ด้านภาพลักษณ์ พบว่า สภาพปัจจุบันที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว” และสภาพที่พึงประสงค์ ที่มีค่าคะแนนสูงสุด คือ “การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว” โดยมีค่า PNI_{modified} ภาพรวมเท่ากับ 0.081

3. การพัฒนากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง

3.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน

3.1.1 สภาพแวดล้อมภายในด้านเศรษฐกิจ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านเศรษฐกิจที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ การท่องเที่ยวของท่านในครั้งนี้ทำให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสประกอบอาชีพ ทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่ และทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น และในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น และการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน

3.1.2 สภาพแวดล้อมภายในด้านสังคม พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านสังคมที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น ยกกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน และเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่ ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่เป็นไปในเชิงการค้าและเห็นแก่ตัวมากขึ้น และความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง

3.1.3 สภาพแวดล้อมภายในด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านสิ่งแวดล้อมเป็นจุดแข็ง ได้แก่ การเรียนรู้ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและชุมชนใส่ใจอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยว และมีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น

3.1.4 สภาพแวดล้อมภายในด้านวัฒนธรรม พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านวัฒนธรรมที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม และประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น และภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว ประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป

3.1.5 สภาพแวดล้อมภายในด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs ที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ การท่องเที่ยวเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน การท่องเที่ยวเป็นการช่วยลดมลพิษที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ การท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน และการท่องเที่ยวเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการ ในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน

3.1.6 สภาพแวดล้อมภายในด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านผลิตภัณฑ์ที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลายของกิจกรรม แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ คุณภาพโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยว ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม และมีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และสัญลักษณ์

3.1.7 สภาพแวดล้อมภายในด้านบริการ พบว่าความต้องการจำเป็นด้านบริการ มีที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกมีบริการที่พักแรม ไร่รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว มีร้านค้าและร้านอาหารที่ระลึกให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ และมีมาตรฐาน การให้บริการอย่างเป็นระบบ ด้วยความถูกต้องรวดเร็วในการชำระเงิน ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว หลายจุด และมีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

3.1.8 สภาพแวดล้อมภายในด้านบุคลากร พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านบุคลากรที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญด้าน เส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดีและเจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไข ปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา และเจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง

3.1.9 สภาพแวดล้อมภายในด้านภาพลักษณ์ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านภาพลักษณ์ ที่เป็นจุดแข็ง ได้แก่ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวมีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี ในส่วนที่เป็นจุดอ่อน ได้แก่ การแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น และการให้บริการตามกำหนดที่แจ้งไว้

3.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก

3.2.1 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านเศรษฐกิจ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านเศรษฐกิจที่เป็นโอกาส ได้แก่ การท่องเที่ยวในครั้งนี้นำให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาส ประกอบอาชีพ การท่องเที่ยวในครั้งนี้นำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่ และการท่องเที่ยวทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม ได้แก่ การท่องเที่ยวของท่านทำให้ค่าครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น และการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้แตกต่างกัน

3.2.2 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านสังคม พบว่า การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เป็นโอกาส ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภค ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น ยกกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน และเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในพื้นที่ ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม ได้แก่ ความสัมพันธ์ของประชาชนในพื้นที่ เป็นไปในเชิงการค้าและเห็นแก่ตัวมากขึ้น และความปลอดภัยทางด้านชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่มีน้อยลง

3.2.3 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นโอกาส ได้แก่ การเรียนรู้ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จาก ทรัพยากร และชุมชนใส่ใจ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม ได้แก่ ธรรมชาติมีความเสื่อมโทรม ปัญหามลพิษจากยานพาหนะของ นักท่องเที่ยว และ มีปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น

3.2.4 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านวัฒนธรรม พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านวัฒนธรรมที่เป็นโอกาส ได้แก่ มีการให้ความรู้เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น กับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม และประเพณีวัฒนธรรมใน ชุมชนเปลี่ยนแปลงไป ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม ได้แก่ เกิดการเลือนหายของวัฒนธรรมท้องถิ่น และภาษา เป็นอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างประชาชนกับนักท่องเที่ยว

3.2.5 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน SDGs ที่เป็นโอกาส ได้แก่ การท่องเที่ยวเป็นการสร้าง ความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวมีการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในชุมชน อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความยั่งยืน และ การท่องเที่ยวเป็นการช่วยลดมลพิษที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม ได้แก่ การท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน และการ ท่องเที่ยวของท่านเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการในชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน

3.2.6 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านผลิตภัณฑ์ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านผลิตภัณฑ์ ที่เป็นโอกาส ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง และ แหล่งท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีความหลากหลายของกิจกรรม ในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม ได้แก่ มีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและ วัฒนธรรม และ มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่ง ท่องเที่ยวและสัญลักษณ์

3.2.7 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านบริการ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านบริการที่เป็นโอกาส ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง และแหล่ง ท่องเที่ยวที่ท่านเลือกมีความหลากหลายของกิจกรรม แหล่งท่องเที่ยวที่เลือกมีบริการที่พักแรม ไร่รองรับเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และมีมาตรฐานการให้บริการอย่างเป็นระบบ ด้วยความถูกต้องรวดเร็วใน

การชำระเงิน ในส่วนที่เป็น ภาวะคุกคาม ได้แก่ มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหลายจุด และมีการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน

3.2.8 สภาพแวดล้อมภายนอกด้านบุคลากร พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านบุคลากรที่เป็นโอกาส ได้แก่ เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญด้านเส้นทาง และความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดีและเจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม ในส่วนที่เป็น ภาวะคุกคาม ได้แก่ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตรงต่อเวลา และเจ้าหน้าที่ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเอง

3.2.9 สภาพแวดล้อมภายในด้านภาพลักษณ์ พบว่า ความต้องการจำเป็นด้านภาพลักษณ์ที่เป็นโอกาส ได้แก่ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวที่มีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดีในส่วนที่เป็นภาวะคุกคาม ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีการควบคุมความปลอดภัยเป็นอย่างดี เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้และแหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

4. กำหนดกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของ ชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี

4.1 กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies) ได้แก่ สร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อเป็น การดึงดูดนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงานและสร้างรายได้ การส่งเสริม ความรู้เกี่ยวกับพื้นที่ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและบริการในจังหวัด พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณในจังหวัดให้มีมาตรฐาน และพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐาน/สาธารณูปโภคเพื่อรองรับ นักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น สร้างการรับรู้ให้กับชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ตระหนักถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมใน จังหวัด ส่งเสริมให้มีการแสดงออกถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีในอดีต และให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด พัฒนาและบูรณาการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในจังหวัดเพื่อลดมลภาวะ พัฒนา story ของสถานที่ท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมที่หลากหลาย ใช้สื่อออนไลน์ ในการประชาสัมพันธ์ในจังหวัด จัดการระบบ และกระบวนการ การบริการให้มีมาตรฐาน ด้วยความถูกต้องรวดเร็ว ควรจัดให้มีร้านค้าและร้านขายของที่ระลึกที่มี สินค้าหลากหลายอย่างพอเพียง จัดให้มีการออกตรวจเป็นระยะ และ ให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อ ประสานงานและแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวได้ อย่างรวดเร็ว และเหมาะสม ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเครือข่ายในการ ควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว

4.2 กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO- Strategies) ได้แก่ การสร้างอาชีพ กระจายรายได้ให้คนในพื้นที่โดยใช้ประโยชน์ทรัพยากรที่มีในพื้นที่ สร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ สร้างการมีส่วนร่วม

ในการดูแลความปลอดภัยและทรัพย์สินภายในจังหวัด อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะ พื้นที่ จัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด และพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐาน/ สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น จัดให้มีการตั้งกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน และขยายผล และใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์และสร้าง จิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร จัดให้มีไกด์อาสาในการสื่อสาร เกี่ยวกับข้อบังคับในการเข้าพื้นที่ สร้างการมีส่วนร่วมระหว่างชุมชนพื้นที่และหน่วยงาน ผู้ดูแลเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ในการอนุรักษ์ ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป สร้างและบูรณาการผลิตภัณฑ์โดยใช้ทรัพยากรในพื้นที่ให้มีลักษณะเฉพาะชุมชน ให้ มีความเข้มแข็งส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน พัฒนาสื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ในทุกช่องทาง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมีสิ่งอำนวยความสะดวก แก่นักท่องเที่ยว และความหลากหลายของ กิจกรรม เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวเกิดการรับรู้มากขึ้น ควรจัดอบรมพนักงานผู้ให้บริการให้มี มาตรฐาน มีความกระตือรือร้น มีทักษะ และ ความพร้อมในการบริการ ผู้บังคับบัญชาควรจัดประชุมเป็น ระยะเวลา ๆ เพื่อ ย้ำเตือนให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่าง ตรงต่อเวลา ด้วยความรวดเร็ว และเป็นมิตร ด้วยจิตใจอารีต่อนักท่องเที่ยว สร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว และแสดงความ รับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

4.3 กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST- Strategies) ได้แก่ บูรณาการความรู้กับทรัพยากรที่มี โดยใช้เทคนิคเฉพาะ การสร้างข้อตกลงร่วมกันของคนใน บริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิง อนุรักษ์ในการดูแลรักษาความรู้พื้นถิ่น และ รักษาทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ ปลูกจิตสำนึกคนในชุมชน และ นักท่องเที่ยว ในการท่องเที่ยวบริเวณชายหาด และเกาะและท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในการรักษา สิ่งแวดล้อม สร้างเครือข่ายระหว่างชุมชนและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้านวัฒนธรรมในบริเวณ ชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พัฒนาและบูรณาการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ เพื่อใช้เป็นผลิตภัณฑ์ในการบริการและการท่องเที่ยว ชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็น การสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ นักท่องเที่ยว เช่นป้ายบอกทาง และป้ายข้อมูล แหล่งท่องเที่ยว และสัญลักษณ์ต่างๆ จัดการระบบ และกระบวนการ ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้มีมาตรฐาน เพิ่มศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ให้ครอบคลุมในพื้นที่บริเวณชายหาดและเกาะและท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จัดให้มีการอบรมความรู้ เกี่ยวกับ การให้บริการ การปฏิบัติงาน และเส้นทางแหล่ง ท่องเที่ยวในพื้นที่ และจัดให้มีการ ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหากเกิดเหตุด้านความ ปลอดภัย และในการดูแล นักท่องเที่ยวอย่างเป็นระยะ

4.4 กลยุทธ์เชิงรับ (WT- Strategies) ได้แก่ อบรมพัฒนาผู้ประกอบการให้พร้อมรับ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่ ในมิติต่างๆ สร้างเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อช่วยดูแล ความปลอดภัยและ

ทรัพยากรที่มีอยู่ จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ในการดูแล สิ่งแวดล้อม ในพื้นที่และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร จัดอบรมไกด์อาสาเพื่อสื่อสารในพื้นที่ และสร้างกิจกรรมเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับรู้ถึง วัฒนธรรมท้องถิ่น ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมในการท่องเที่ยวให้ มีความหลากหลาย ส่งเสริมวัฒนธรรมและ ผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูล แหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์สร้างความ หลากหลายในการท่องเที่ยว และมีคุณภาพ โดยรวมในแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงสร้างเครือข่ายร่วมกันในการบริหารจัดการ จัดการด้านความปลอดภัย ควรจัดอบรมเจ้าหน้าที่รุ่นใหม่ ๆ ให้เกิดความชำนาญด้าน เส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ เพียงพอในการบริการนักท่องเที่ยว จัดอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ประกอบการและ ผู้ให้บริการให้ความรู้ความชำนาญในการให้บริการอย่างรวดเร็ว เป็นกันเอง ในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมและตรงต่อเวลา จัดให้มีการซักซ้อมระหว่างชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยวตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้และแสดงความรับผิดชอบ เมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

5. การตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1)

จากผลของการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์ของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าผู้เชี่ยวชาญให้การรับรองกลยุทธ์ความเหมาะสมในทุกกลยุทธ์

อภิปรายผล

จากข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว พบว่า ความต้องการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ (Island Tourism) มีมากที่สุด รองลงมา คือ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Eco-tourism) การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural Tourism) การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ (Historical Tourism) การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural Tourism) และการท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy Tour) ตามลำดับ ซึ่งรูปแบบการท่องเที่ยวเหล่านี้จะเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาเป็นกลไกขับเคลื่อนกิจกรรมการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจชุมชน อันจะเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Added Creation) ให้แก่พื้นที่ซึ่งจำเป็นจะต้องมีกลยุทธ์ที่ใช้เป็นแนวทางเพื่อให้เกิดการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน

และจากผลการศึกษากลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีรายการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีชิงแชมป์โลกทางไกลนอกชายฝั่ง (WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP 2023, WGP #1) สามารถอภิปรายผลประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. กลยุทธ์ที่ 1 กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies)

1.1 สร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวเพื่อสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงาน และสร้างรายได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูกิจ ยลชญา วงศ์ (2565) ที่ศึกษาและพบว่าสภาพปัจจุบันของแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวในกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์ โดยรวม มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง โดยแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวสีเขียวในกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์ ได้แก่ 1) การนำแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวที่เป็นมรดกโลกมาเป็นจุดขายหลัก 2) การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวสีเขียวในกลุ่มจังหวัดนครชัยบุรีรินทร์ 3) พัฒนามาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียวให้สูงขึ้น 4) เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดการท่องเที่ยวสีเขียว 5) สร้างความเข้มแข็งให้องค์กรภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยว 6) สร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมในชุมชนท้องถิ่น 7) พัฒนาข้อมูลสารสนเทศเพื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยว 8) นำเสนอความเป็นเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ชุมชน และ 9) สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวสีเขียวสู่ชุมชนให้มากขึ้น และสอดคล้องกับภานิ อีสัยกุล และรชพร จันทร์สว่าง (2560) กล่าวว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทางธรรมชาติทั้งทางธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น การสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยวต้องเน้น ที่การวางแผนทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในทุก ๆ ด้าน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสุธี สิริฐศรี (2557) ที่ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน คือ การบริหารการท่องเที่ยว ได้มีการพัฒนาในทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวข้อง มีการจัดการ ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมได้อย่างสมบูรณ์และ เกิดประโยชน์สูงสุด

1.2 การส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพื้นที่ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและบริการในจังหวัด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประพันธ์พงษ์ ชินพงษ์ และชวลีย์ ณ ถกลาง (2565) ที่ศึกษาและพบว่า แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมรามัญกลุ่มจังหวัดลุ่มน้ำเจ้าพระยาด้วยรูปแบบ CC-RAMAN Model ประกอบด้วย การสื่อสาร (Communication) การพัฒนาความร่วมมือกัน (Co-Creation) ทรัพยากร (Resources) กิจกรรม (Activities) การบริหารจัดการ (Management) ความเป็นของจริง (Authenticity) และการสร้างเครือข่าย (Networking) และสอดคล้องกับภกฤษณ์ จุฑามณี (2564) ที่ศึกษาและพบว่า ชุมชนริมคลองประเวศฝั่งเหนือเป็นชุมชนมุสลิมมีจุดท่องเที่ยวทางกายภาพและทางวัฒนธรรมหลายแห่งที่เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวแต่ยังขาดร้านอาหารเครื่องดื่มตามกระแสนิยม และจุดเช็คอินที่ดึงดูดแก่นักท่องเที่ยว ส่วนด้าน

ความสามารถในการจัดการชุมชนริมคลองประเวศฝั่งเหนือเป็นชุมชนที่เข้มแข็งคนในชุมชนมีความสามัคคีและร่วมมือกัน ทางชุมชนได้เริ่มพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเท่าที่ทำได้ เช่น มีป้ายบอกทางและป้ายแสดงรายละเอียดจุดท่องเที่ยวในแต่ละจุด แต่ทางชุมชนยังขาดการประชาสัมพันธ์ (การดำเนินการด้านการตลาด) ให้ชุมชนเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวภายนอกและการบริหารจัดการเรื่องการเดินทางเพื่อเข้าถึงชุมชน ซึ่งหากชุมชนได้วางแผนเพิ่มร้านอาหารเครื่องดื่ม และการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ ให้พร้อมแล้ว ชุมชนริมคลองประเวศฝั่งเหนือน่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่มีนักท่องเที่ยวสนใจเข้ามาท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

1.3 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณในจังหวัด ให้มีมาตรฐาน และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน /สาธารณูปโภคเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชญาพร ศรีบุญเรือง และฉลองศรี พิมพ์สมพงศ์ (2564) ที่ศึกษาและพบว่า กระบวนการพัฒนาคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ตอบสนองความต้องการเหนือความคาดหวังของนักท่องเที่ยวศึกษายภาพสูง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะทางกายภาพที่ดีสถานที่ไม่ยุ่งวาย มีความเป็นธรรมชาติดึงดูดใจ มีการให้บริการที่ดีมีกิจกรรมที่ผ่อนคลาย ลดความเครียด และตอบสนองความต้องการทางกาย ใจ และจิตวิญญาณได้อย่างแท้จริง แหล่งท่องเที่ยวมีเอกลักษณ์วัฒนธรรมเฉพาะถิ่นที่ให้ประสบการณ์ใหม่ ๆ หาไม่ได้จากชีวิตประจำวัน มีผู้ให้บริการการท่องเที่ยวที่ต้อนรับด้วยมิตรไมตรีอย่างจริงใจ และมีความแวดล้อมดึงดูดใจตามกระแสนิยมของการมาท่องเที่ยวที่เหมาะสมลงตัวกับความเป็นตัวตนของนักท่องเที่ยว โดยแนวทางการพัฒนาคุณค่าแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยและใช้เป็นตัวชี้วัดในการสร้างคุณค่าให้แก่จุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวของไทย ได้แก่ การร่วมสร้างประสบการณ์ทางจิตวิญญาณท้องถิ่นแก่นักท่องเที่ยว บุคลากรมีเทคนิคการต้อนรับด้วยจิตบริการแบบไทยจนทำให้นักท่องเที่ยวประทับใจ นักท่องเที่ยวได้พักผ่อนในแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีความสุข มีความพึงพอใจและมีชีวิตที่ดีขึ้นการเข้าถึงและการอำนวยความสะดวกมีความปลอดภัยและพร้อมใช้งาน และมีแผนและนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ และสอดคล้องกับเทิดชาย ช่วยบำรุง (2552) ที่กล่าวว่า ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวควรมี 5 องค์ประกอบ หลัก คือ 1) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวโดยการคมนาคม 2) มีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวเข้ามามีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์แบบ 3) สิ่งอำนวยความสะดวกเตรียมไว้อย่างเพียงพอและครบครัน เช่น ด้านสาธารณูปโภค น้ำประปา ไฟฟ้า ถนน โทรศัพท์ สถานีตำรวจ โรงพยาบาล รวมถึงที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึกและจุด บริการนักท่องเที่ยว 4) สิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว และ 5) ที่พัก เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว และยังสอดคล้องกับชิตวร ประดิษฐ์รอด (2557) ที่กล่าวว่า แหล่งท่องเที่ยวควรมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ สิ่งดึงดูดใจ สิ่งอำนวยความสะดวก และการเข้าไปถึง

1.4 สร้างการรับรู้ให้กับชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ตระหนักถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมในจังหวัด สอดคล้องกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2565) ได้จัดทำคู่มือมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการจัดการให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกจากการดำเนินงานขององค์กรที่ดูแลรับผิดชอบพื้นที่ในการส่งเสริมจิตสำนึกและการเรียนรู้ในเรื่องคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติระบบนิเวศและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม แก่นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ดูแลพื้นที่ผู้ประกอบการ และชุมชนท้องถิ่นที่อยู่โดยรอบแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย 1) มีศูนย์บริการที่ให้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว 2) มีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวในด้านการประหยัดพลังงานและการกำจัดของเสียอย่างถูกวิธี 3) มีการให้ความรู้ถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติและอนุรักษ์กับพนักงานนำเที่ยวนักท่องเที่ยวและชุมชนที่อยู่โดยรอบพื้นที่และ 4) มีบุคลากรที่มีความรู้เรื่องระบบนิเวศ และการอนุรักษ์ให้บริการด้านความรู้แก่นักท่องเที่ยวผู้ประกอบการท่องเที่ยวและชุมชน และสอดคล้องกับสุวิชา รัชชศรี (2558) ที่กล่าวว่าการพัฒนาความตระหนักทางสิ่งแวดล้อมผ่านกิจกรรมนันทนาการ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ วิสาขากูจินดา และณัฐธิดา พัฒนเจริญ (2564) ที่กล่าวว่า การจัดการสิ่งแวดล้อมคนในชุมชน ร้านค้ามีการคัดขยะหรือรณรงค์ให้ใช้ใบตองเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมหน่วยงานสนับสนุนการรักษาความสะอาดในชุมชนมีการนำแนวทางการจัดการท่องเที่ยวชุมชนไปถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับคนในชุมชน

1.5 ส่งเสริมให้มีการแสดงออกถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีในอดีตและให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด สอดคล้องกับ ธฤชวรรณ มาตกุล (2556) กล่าวว่า การท่องเที่ยวรูปแบบนี้จัดขึ้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของท้องถิ่นเนื่องในเทศกาลต่าง ๆ เป็นการสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่นไว้โดยประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ของท้องถิ่น สอดคล้องกับสุกัญญา วงศ์เจริญชัยกุล (2561) ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีหลักเกณฑ์ที่สำคัญ คือ ประเพณีหรือวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ที่เด่นของแต่ละท้องถิ่น และสมควรที่จะดำรงรักษาไว้เจ้าของพื้นที่ร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งด้านการวางแผน การจัดการและการอนุรักษ์ มีวิทยากรและมัคคุเทศก์ประจำท้องถิ่น มุ่งให้นักท่องเที่ยวได้รับทั้งความรู้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความประทับใจและประสบการณ์ในการดำรงชีวิตในสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากเดิม และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของ Angelini et al. (2020) กล่าวว่า การสร้างและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมนั้นสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

1.6 พัฒนาและบูรณาการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในจังหวัดเพื่อลดมลภาวะ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรกนก ธนตฤณชาติ (2564) ที่กล่าวว่าสิ่งแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเกิดการเสียสมดุลทางธรรมชาติและไม่ยั่งยืนก็คือพฤติกรรมการใช้ทรัพยากรของมนุษย์ ซึ่งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถกระทำได้โดย การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด การทดแทนสิ่งอื่น การ

บุรณะซ่อมแซม การฟื้นฟูและบำบัด รวมถึงการลดใช้และการเลือกใช้ทรัพยากรที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้โดยให้เกิดความคุ้มค่ามากที่สุด และสอดคล้องกับวิชา ภูจินดาและ ณีภูธิตา พัฒนเจริญ (2564) ที่กล่าวว่า การนำแนวทางการจัดการท่องเที่ยวชุมชนไปถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับคนในชุมชน กำหนดบทบาทหน้าที่การบริหารจัดการการดูแลรักษาทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวชุมชนให้เหมาะสม เช่น การใช้ถุงผ้าแทนถุงพลาสติก ใช้วัสดุที่ย่อยสลายได้ และหาวัสดุทดแทนโฟมหรือถุงพลาสติก ที่มาจากธรรมชาติให้ชุมชนจัดการและรักษาสิ่งแวดล้อม

1.7 พัฒนา story ของสถานที่ท่องเที่ยวและสร้างกิจกรรมที่หลากหลาย ใช้สื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ในจังหวัด สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรกนก นิลดำ (2563) ที่ศึกษาและพบว่า การท่องเที่ยวประเภทนี้สามารถสร้างการเล่าเรื่องด้วยการเลือกวิธีการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ ผสมผสานไปกับเรื่องราวของชุมชน/สินค้า/บริการ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเข้าไว้ด้วยกัน โดยการเพิ่มมูลค่าให้กับแหล่งท่องเที่ยว เชิงสุขภาพ คือ 1) ชุมชนต้องกำหนดวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมายของการเล่าเรื่อง ซึ่งมาจากการสรุปข้อมูลพื้นฐานจากการทำสำรวจเบื้องต้น สมาชิกในชุมชนหรือร่วมกันในการกำหนดจุดเด่น (สินค้า/บริการ/กิจกรรม) เกี่ยวกับสุขภาพกายและใจเพื่อเป็นแก่นเรื่องของการสร้างจุดขาย สร้างเรื่องเล่าประกอบแก่นเรื่อง และการสร้างคุณค่าที่มากกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม เพราะกลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะชนชั้นกลางต้องการการตอบสนองทางด้านจิตใจที่มีความหมายมากกว่าสิ่งที่สัมผัสได้ทางกายภาพ 2) นำจุดเด่นมาพัฒนาเพื่อหาความแตกต่างโดยการสร้างกิจกรรมที่น่าสนใจ เช่น การสร้างองค์ประกอบที่สนับสนุนเรื่องเล่าเพื่อให้เรื่องเล่าชัดเจนโดดเด่นมากขึ้น ได้แก่ กิจกรรมที่สร้างสรรค์ขึ้นมาโดยการเล่าเรื่องตั้งแต่เข้าถึงค่าควรสะท้อนความเป็นอยู่ที่ใส่ใจครอบคลุมทั้งกาย ใจ และจิตวิญญาณ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์และส่งผลต่อกันที่เป็นวงจรหมุนเวียน อาทิ ศูนย์วิปัสสนาสากล ไร่เชิงตุระวัน หรือโฮมสเตย์บ้านท่าขันทองที่อำเภอเขียงแสนที่สามารถสร้างการเล่าเรื่องราวได้ครบทุกด้านที่เป็นความสัมพันธ์กันระหว่างสุขภาพทางกายที่ส่งผลต่อใจและจิตวิญญาณ 3) การเลือกวิธีการสื่อสารผ่านสื่อ และ 4) นำเรื่องเล่าที่สร้างสรรค์เผยแพร่สู่กลุ่มเป้าหมาย โดยพิจารณาถึงสิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการ รวมถึงความเข้าใจความเป็นชุมชนที่สื่อสารออกไป สอดคล้องกับ ประพนธ์ เล็กสุมาและพัชรมน โดสุรัตน์ (2566) ที่กล่าวว่า การวิเคราะห์เรื่องเล่าชุมชน (Story Building) เป็นการวิเคราะห์ด้านจุดเด่นอัตลักษณ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและเรื่องเล่าประวัติชุมชน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องเล่าที่ชุมชนหรือพื้นที่ที่ต้องการถ่ายทอดเพื่อกำหนดมุมมองและการนำเสนอเรื่องเล่าให้กับนักท่องเที่ยว

1.8 จัดการระบบ และกระบวนการ การบริการให้มีมาตรฐาน ด้วยความถูกต้องรวดเร็ว ควรจัดให้มีร้านค้าและร้านขายของที่ระลึกที่มีสินค้าหลากหลายอย่างพอเพียง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภรณ์ทิพย์ สุพร สุพรรณษา รากรักษ์ และ ปวีรวรรต สมนึก (2556) ที่ศึกษาและพบว่าระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวแบบครบวงจรของ

จังหวัดนครพนมอยู่ในระดับมาก นักท่องเที่ยวมีความต้องการในการจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวแบบครบวงจรของจังหวัดนครพนมสอดคล้องกับก้นักนิษฐ์ วงศ์บรรลักษ์ (2560) กล่าวว่า กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ รูปลักษณ์ของผลิตภัณฑ์สวยงาม มีความทันสมัย มีเอกลักษณ์และความแตกต่างกับสินค้าอื่นนำไปใช้ประโยชน์ตามความต้องการได้ ตัวสินค้ามีคุณภาพ กลยุทธ์ด้านราคา มีความเหมาะสมกับคุณภาพ สามารถต่อรองราคาสินค้าได้ ราคาถูก มีการระบุราคาสินค้าชัดเจน และมีบริการรองรับการชำระเงินด้วยบัตรเครดิต และกลยุทธ์ด้าน การจัดจำหน่าย ร้านค้ามีการตกแต่งสวยงาม มีการจัดหมวดหมู่การวางสินค้าอย่างเป็นระเบียบ มี พนักงานคอยให้คำแนะนำทำแลที่ตั้งของร้านเข้าถึงได้ง่ายและสะดวก และยังสอดคล้องกับอดิคุณ เสร้ามัญ และคณะ (2564) ที่ศึกษาและพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและกลุ่มอาชีพในชุมชนท้องถิ่นควรหันมาศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์สินค้าของที่ระลึกในปัจจุบันให้มีเสน่ห์ มีลวดลายและรูปทรงที่ทันสมัย ร่วมกับการนำเอาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมมาออกแบบสินค้าวัฒนธรรม เช่น การนำหัตถกรรมท้องถิ่นและวัสดุพื้นถิ่นมาสร้างสรรค์เป็นของที่ระลึก และการออกแบบผลิตภัณฑ์โดยนำแนวคิดการนำเอาเอกลักษณ์ความงดงามตามธรรมชาติผสมกับความทันสมัย เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าของที่ระลึก อีกทั้งยังสร้างการรับรู้และตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว จนนำไปสู่การสร้างอาชีพสร้างรายได้ให้คนในท้องถิ่น

1.9 จัดให้มีการออกตรวจเป็นระยะ และให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อประสานงานและแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็วและเหมาะสม สอดคล้องกับ สำนักมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว (2558) ความปลอดภัยเป็นปัจจัยที่มีผลต่อทั้งการตัดสินใจก่อนการเดินทางและความพึงพอใจระหว่างและหลังการเดินทางของนักท่องเที่ยว ทั้งนี้เนื่องจากจุดเริ่มต้นของการตัดสินใจและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวในการเดินทางท่องเที่ยวคือ เพื่อได้รับประสบการณ์ใหม่ที่ไม่เคยได้รับมาก่อน สอดคล้องกับศิริภา จิตผ่อง (2561) ที่กล่าวว่า สภาพความปลอดภัยระหว่างเดินทาง ได้แก่ ด้านความปลอดภัยในชีวิต ด้านความปลอดภัยในทรัพย์สินและด้านสาธารณสุข มีผลต่อพฤติกรรมการเลือกใช้บริการท่องเที่ยว

1.10 ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2562) ที่กล่าวว่า มาตรการความปลอดภัยที่ดี มีการบริหารจัดการเมื่อเกิดภาวะวิกฤตได้อย่างรวดเร็วอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยส่งผลต่อภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ จะต้องมียุทธศาสตร์สำคัญที่มาจากจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินที่ดีโดยบุคลากรทุกภาคส่วนต้องให้ความร่วมมือในการสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้เกิดขึ้นในภาคการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2. กลยุทธ์ที่ 2 กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO- Strategies)

2.1 การสร้างอาชีพ กระจายรายได้ให้คนในพื้นที่ โดยใช้ประโยชน์ทรัพยากรที่มีในพื้นที่สร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เมธธาวิณ พลโยธี, สุธาธิณี หนูเนียม และสุวิชาดา สุกุลวานิชเจริญ (2565) ที่ศึกษาและพบว่า แนวทางการพัฒนาที่ชุมชนควรพัฒนามีหลายองค์ประกอบ เช่น ด้านการบริหารจัดการ ควรพัฒนาการกระจายรายได้ของคนในชุมชน พัฒนาการบริการนักท่องเที่ยวทั้งด้านร้านอาหาร ร้านค้า ร้านขายของที่ระลึก รวมไปถึงศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ชุมชนควรพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวให้ หลากหลายและน่าสนใจ สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ที่สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชน และสอดคล้องกับ ธนาคารอมสิน (2562) ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยวตามรอยวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนจะทำให้ชุมชนกลับมาได้รับความนิยมและเกิดรายได้จากการท่องเที่ยวหมุนเวียนในชุมชนเพิ่มขึ้น

2.2 สร้างการมีส่วนร่วมในการดูแลความปลอดภัยและทรัพย์สินภายในจังหวัด สอดคล้องกับงานวิจัยของ นงนภัส พันธุ์พลกฤต (2561) ที่ศึกษาและพบว่า พฤติกรรมจิตสาธารณะ ได้แก่ พฤติกรรมช่วยกันดูแลรักษาทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวม มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และ สอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2562) ที่กล่าวว่า การจัดการดูแลความปลอดภัย รวมถึงการสร้างเชื่อมั่นในการเดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับหลายภาคส่วนซึ่งแต่ละส่วนจะมีบทบาทแตกต่างกันไป ดังนั้นการจัดการและดูแลนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมจำเป็นต้องประสานงานร่วมกัน

2.3 อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะพื้นที่ จัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไรวินท์ ลีวัฒนานุกพงศ์ (2563) ที่ศึกษาและพบว่า ควรออกแบบกิจกรรมให้มีความหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่และนักท่องเที่ยว เน้นการให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับธนาคารอมสิน (2562) ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ค้ำึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรมโดยเป็นการท่องเที่ยวที่คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังเน้นถึงการสร้างศักยภาพของคนในชุมชนนั้นๆ

2.4 จัดให้มีการตั้งกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน และขยายผลและใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรภรณ์ พิศปุ่น และชริกา คันธา (2565) ที่ศึกษาและพบว่า แนวทางการจัดการขยะมูลฝอยที่เหมาะสมของอุทยานแห่งชาติภูเรือ เช่น จัดซื้อเครื่องมืออุปกรณ์สำหรับจัดการขยะให้เพียงพอ เพิ่มมาตรการการจัดการขยะในช่วงเทศกาล อบรมพัฒนาศักยภาพบุคลากร การปรับปรุงระบบกำจัดขยะให้ถูกหลักสุขาภิบาล รวมถึงการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ปลูกจิตสำนึกให้บุคคลที่

เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความร่วมมือและความตระหนักในการจัดการขยะมูลฝอยภายในอุทยานแห่งชาติ และสอดคล้องกับ วิสาชา ภูจินดาและณัฐธิดา พัฒนเจริญ (2564) ที่กล่าวว่าการจัดการการดูแลรักษาทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวชุมชนให้เหมาะสม เช่น การใช้ถุงผ้าแทนถุงพลาสติก ใช้วัสดุที่ย่อยสลายได้ และหาวัสดุทดแทนโฟมหรือถุงพลาสติก ที่มาจากธรรมชาติให้ชุมชนจัดการและรักษาสิ่งแวดล้อมนอกจากนี้ยังส่งเสริมผลิตภัณฑ์ของชุมชนให้หันมาใช้วัสดุที่หาได้ในชุมชนใช้เป็นที่บรรจุอาหารผลิตภัณฑ์ ของฝาก เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย สนับสนุนการรักษาความสะอาดในชุมชน และรณรงค์การปลูกต้นไม้เพื่อส่งต่อความยั่งยืนในชุมชน

2.5 จัดให้มีไกด์อาสาในการสื่อสาร เกี่ยวกับข้อบังคับในการเข้าพื้นที่ สร้างการมีส่วนร่วมระหว่างชุมชนพื้นที่และหน่วยงานผู้ดูแลเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการอนุรักษ์ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ ราณี อิลิชัยกุล และรชพร จันทรสว่าง (2560) ที่ศึกษาและพบว่า ด้านการใช้ประโยชน์ของพื้นที่เพื่อความยั่งยืน พบว่าอุทยานแห่งชาติทั้ง 6 แห่ง มีการกำหนดเขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว มีการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าพื้นที่ตามช่วงเวลาและฤดูกาล มีการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว และสอดคล้องกับบรรณพ วงศ์รอด (2557) ที่กล่าวว่า การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีแหล่งเรียนรู้ประวัติศาสตร์วิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ ขนบธรรมเนียมประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่บ่งบอกเอกลักษณ์ชุมชนด้านการจัดการท่องเที่ยวมีการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่เดิมและพัฒนา แหล่งเรียนรู้ใหม่ มีการตระหนักถึงคุณค่า สร้างจิตสำนึกการจัดการทุนและทรัพยากรในชุมชน การสืบสานวัฒนธรรมประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ชุมชนต้นแบบในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การอบรมการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กิจกรรมเรียนรู้การจัดการวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยว ส่วนแนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม

2.6 สร้างและบูรณาการผลิตภัณฑ์โดยใช้ทรัพยากรในพื้นที่ให้มีลักษณะเฉพาะชุมชน ให้มีความเข้มแข็งส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน สอดคล้องกับ ชัยญานุช พุทธเสน และคณะ (ม.ป.ป) ที่กล่าวว่า กระบวนการส่งเสริมให้ชุมชนเจริญขึ้นดีขึ้น ทั้งในด้านเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรมรวมถึงการพัฒนาด้านวัตถุและด้านจิตใจไปพร้อมๆกัน โดยอาศัยความร่วมมือกำลังของประชาชนร่วมคิดร่วมทำในกิจกรรมการพัฒนา มีการบริหารจัดการและวางแผนพัฒนาชุมชนและการแก้ปัญหาในชุมชน โดยพยายามใช้ทรัพยากรที่มีในชุมชนให้เกิดประโยชน์สูงสุด และสอดคล้องกับอัจฉริมา ศุภจริยาวัตร (2565) ที่กล่าวว่า ความพึงพอใจของผู้บริโภคชาวต่างชาติที่มีต่อผลิตภัณฑ์ของกลุ่มผ้าไหมทอมือบ้านสุขสำราญเพื่อขยายตลาดสู่ลูกค้าต่างประเทศพบว่ามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ด้านการใช้งานสินค้ามีรูปแบบสวยงามมีเอกลักษณ์อยู่ในระดับมากที่สุด โดยสรุปได้ว่าแนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนควรได้รับการกำหนดให้เหมาะสมกับวิถีของชุมชน

2.7 พัฒนาสื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ในทุกช่องทาง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และความหลากหลายของกิจกรรม เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดการรับรู้มากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชมภูษุ หุ่นนาค (2558) ที่กล่าวว่า การมุ่งพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวของ แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้มีความหลากหลายบนพื้นฐานของทรัพยากรชุมชน และไม่ขัดกับจิตและวิถีชีวิตของคนในชุมชนโดยผ่านสื่อ และสอดคล้องกับสำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา (2561) ที่กล่าวว่า เป็นวิธีดำเนินการที่จะช่วยสร้างความร่วมมือในการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อนำไปสู่การรับรู้ ข้อมูลข่าวสาร ภารกิจ ผลงาน และกิจกรรมต่าง ๆ

2.8 ควรจัดอบรมพนักงานผู้ให้บริการให้มีมาตรฐาน มีความกระตือรือร้น มีทักษะและความพร้อมในการบริการ สอดคล้องกับ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2558) ที่กล่าวว่า การส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรวิชาชีพ โดยสนับสนุนบุคลากรวิชาชีพให้มีมาตรฐานสร้างความรู้และความตระหนักที่เกี่ยวข้อง โดยมีศูนย์กลางข้อมูล และมีการประสานความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับ พิมพิลา คงขาว (2562) ที่กล่าวว่า พนักงานของโรงแรมประสบปัญหาหลักเหมือนกัน ได้แก่ 1. ปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ จีน และเวียดนาม 2. ปัญหาการขาดการอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งงาน จากผลการวิจัยนำไปสู่แนวทางที่จะสามารถพัฒนา ศักยภาพของพนักงานโรงแรมในจังหวัดศรีสะเกษเพื่อเป็นฝีมือแรงงานอาเซียน ได้ดังนี้ 1. เพิ่มความรู้ และทักษะด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ 2. ให้เข้ารับการอบรม/สัมมนา เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานและอัปเดตข้อมูล ข่าวสารต่างๆ ในสายงาน

2.9 ผู้บังคับบัญชาควรจัดประชุมเป็นระยะๆ เพื่อย้ำเตือนให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่างตรงต่อเวลา ด้วยความรวดเร็วและเป็นมิตรด้วยจิตใจอารีต่อนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของ สวรรยา สมชื่อ (2560) ที่ศึกษาและพบว่า ผู้บังคับบัญชาควรจัดประชุมเป็นระยะๆ เพื่อย้ำเตือนให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่างตรงต่อเวลา ด้วยความรวดเร็ว และเป็นมิตร และสอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2562) ที่กล่าวว่า เพื่อเพิ่มศักยภาพการเฝ้าระวังภัยต่างๆ ในพื้นที่สาธารณะ และเป็นการพัฒนาหรือปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานความปลอดภัยสำหรับธุรกิจ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว และการตรวจสอบกำกับดูแลให้ธุรกิจที่ให้บริการนักท่องเที่ยวปฏิบัติตามเกณฑ์ได้อย่างเคร่งครัด

2.10 สร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น สอดคล้องกับ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2562) ที่กล่าวว่า จัดทำคู่มือการฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล ในการปฏิบัติด้านความปลอดภัยทางน้ำที่มีมาตรฐาน ซึ่งจะเป็นการสร้างภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยและเพิ่มความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยประกอบด้วยหลักสูตรการฝึกอบรม ตารางการ

ฝึกอบรม วิธีทดสอบทักษะอาสาสมัคร และสอดคล้องกับปฐมพัฒน์ ธนาพันธ์ศิริ (2559) ที่กล่าวว่า การจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ การสร้างความร่วมมือจากหลายๆ องค์กร การบังคับใช้กฎหมายแบบเต็มรูปแบบ และการจัดสรรบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมีความพร้อมในด้านต่าง ๆ

3. กลยุทธ์ที่ 3 กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST- Strategies)

3.1 บูรณาการความรู้กับทรัพยากรที่มี โดยใช้เทคนิคเฉพาะ สอดคล้องกับ ปิยวรรณ คงประเสริฐ (2551) ที่กล่าวว่า แนวทางการวางแผนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนขยายตลาดพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ การพัฒนาการท่องเที่ยวที่เน้นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีมาตรฐานระดับโลกเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็ง และสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนโดยยึดหลักการพัฒนาตามแนวทางเกษตรอินทรีย์ เกษตรยั่งยืน และเกษตรแบบเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้ชุมชนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างยั่งยืน

3.2 การสร้างข้อตกลงร่วมกันของคนในบริเวณขยายตลาดและเกาะและท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในการดูแลรักษาความรู้พื้นถิ่น และรักษาทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ สอดคล้องกับ บุญอนันต์บุญสนธิ (2562) บริบทพื้นที่ชุมชนมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับพื้นที่และเกิดข้อตกลงร่วมของคนชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกันที่ จะนำไปสู่การพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนให้เกิดเป็นรูปธรรมประกอบกับ ตำบลหนองบอนไม่มีอุตสาหกรรมในพื้นที่ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการ จัดการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ประชาชนในชุมชนให้ความร่วมมือ ร่วมปฏิบัติกับกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มท่องเที่ยว เพื่อการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับวรรณศิกา จันทร์ตรี และศิวัช ศรีโกคางกุล (2559) ที่กล่าวว่าประชาชนทุกคนมีความคล่องตัวและพร้อมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ ผู้คน รับรู้ว่าการทำตามแผนของรัฐบาลจะมีโอกาสรอดชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้ดีขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะเพื่อให้อำเภอเขมราฐเป็นพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สร้างความเข้มแข็งให้กับท้องถิ่น คือ หน่วยงานภาครัฐควรมีบทบาทสำคัญยิ่งในการส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการจัดการความรู้ เพราะเป็นหนทางที่จะช่วยท้องถิ่นเพื่อจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมและอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ข้อเสนอแนะในการจัดทำจัดการความรู้ในพื้นที่สามารถทำได้ผ่านสื่อต่างๆ ได้แก่ การรวมกลุ่ม การจัดตั้งชมรม การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ เป็นต้น นอกจากนี้ หน่วยงานของรัฐ ควรช่วยท้องถิ่นส่งเสริมการท่องเที่ยวทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง

3.3 ปลุกจิตสำนึกคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว ในการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดและเกาะและท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในการรักษาสีงแวดล้อม สอดคล้องกับ เอกลักษณ์ นาคพวง (2564) ที่กล่าวว่า การปลุกจิตสำนึกสามารถกระทำได้ 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างความเข้าใจกับประชาชน 2) การกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจ 3) การโน้มน้าวให้เกิดการยอมรับ 4) การชักนำให้นำไปปฏิบัติ 5) การ ตอกย้ำให้มีความต่อเนื่อง และ 6) ยกย่องและนำไปเผยแพร่ และสอดคล้องกับอรุณรุ่ง ปภาพสิขฐ และคณะ (2555) ที่ศึกษาและพบว่า สภาพที่เป็นลักษณะของการมีจิตสำนึกในการพัฒนาชุมชน มี 3 ลักษณะ คือ ลักษณะที่ 1 การไม่กระทำการที่ก่อให้เกิดปัญหาแก่ส่วนรวมขึ้นในชุมชน ลักษณะที่ 2 การมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อการพัฒนาชุมชน ลักษณะที่ 3 การมีน้ำใจเอื้ออาทรต่อกัน

3.4 สร้างเครือข่ายระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้านวัฒนธรรมในบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สอดคล้องกับ พิมพิภา นวนจา และศิริพงษ์ ลดาวัลย์ ณ อยุธยา (2563) ที่กล่าวว่า การสร้างภาคีเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง มีกระบวนการความร่วมมือในทุกขั้นตอน 1) ตั้งแต่ความร่วมมือในการจัดทำแผน การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร มีความร่วมมือในการปฏิบัติการประเมินผล ตลอดจนมีการทำบันทึกข้อตกลงร่วมกัน 2) การจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง มีการนำหลักการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มาปรับใช้ได้ อย่างครบถ้วน และ 3) ผลลัพธ์ที่ได้จากการจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง สามารถบรรลุผล เป้าหมาย คือ มีการสร้างความร่วมมือ เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ ตลอดจนสามารถในการรักษา ทรัพยากร ธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตได้เป็นอย่างดี และสอดคล้องกับธรรมจักร เล็กบรรจง จิระนาถ รุ่งช่วง และอมรรรัตน์ สุทธิธรรมานนท์ (2563) การพัฒนาเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชน ชายฝั่งบริเวณรอบ อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหมของ 4 ชุมชนตามแนวความคิดการพัฒนาเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการเชื่อมโยงรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวของเครือข่ายที่เอื้อประโยชน์ ร่วมกันขึ้นและให้ แต่ละชุมชนสามารถบริหารจัดการได้อย่าง มีการประเมินรูปแบบเครือข่ายที่ร่วม พัฒนาขึ้น พบว่า เครือข่ายชุมชนสามารถนำทรัพยากรที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นของแต่ละพื้นที่มาใช้ในการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม และมีกลไกในการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถ เชื่อมโยงกับการพัฒนาชุมชนได้

3.5 พัฒนาและบูรณาการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ เพื่อใช้เป็นผลิตภัณฑ์ในการ บริการและการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตพนธ์ ชุมเกต (2560) ที่ศึกษาและพบว่า ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาขึ้นควรสื่อให้เห็นถึงผลิตภัณฑ์ที่เกิดมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่น และสามารถ เพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ได้ ทำให้ผลิตภัณฑ์นั้นมีคุณค่า มีมาตรฐาน มีเอกลักษณ์โดดเด่นเน้น เรื่องราว วิธีการดำเนินชีวิตของชาวบ้านไทยมุสลิม และอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม ซึ่งจะช่วยให้เศรษฐกิจของ คนในชุมชนแข็งแรงขึ้น นำรายได้ให้กับชาวบ้านมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ ธรรมจักร เล็กบรรจง จิ

ระนาถ รุ่งช่วง และอมรรรัตน์ สุทธิธรรมานนท์ (2563) ที่กล่าวว่า มีกลไกในการจัดการการการ ท่องเที่ยวที่สามารถเชื่อมโยงกับการพัฒนาชุมชนได้โดยเสนอให้แต่ละชุมชนมีการแลกเปลี่ยนความรู้ หรือประสบการณ์เพื่อสร้างความหลากหลายของรูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยว วางแผนใช้ ทรัพยากรการท่องเที่ยวร่วมกันเป็นการลดต้นทุนและกระจายผลประโยชน์อย่างทั่วถึง

3.6 เพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เช่นป้ายบอกทาง และป้าย ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และสัญลักษณ์ต่างๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรกฤษณ์ แสนพรหม (2556) ที่ศึกษาและพบว่า ความจำเป็นของสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุ คือ ป้ายแจ้งข้อมูล และแผนที่ภายในวัดอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นได้ชัดเจนทั้งกลางวันและกลางคืน และ สอดคล้องกับมนตรีปรางสูงเนิน (2551) ที่กล่าวว่าระดับความพึงพอใจที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวก ในแต่ละประเภท ได้แก่ ทางเดิน ถนน ที่จอดรถ ถังขยะ/ระบบกำจัดขยะ ห้องน้ำ-สุขา ป้ายบอก ทิศทาง ป้ายคำเตือน ป้ายสื่อความหมาย ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เส้นทางศึกษาธรรมชาติพื้นที่กาง เต็นท์

3.7 จัดการระบบ และกระบวนการ ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้มี มาตรฐาน เพิ่มศูนย์บริการนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมในพื้นที่บริเวณชายหาดและเกาะ และ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุชบา สิทธิการ และคณะ (2561) ที่ศึกษาและ พบว่า การพัฒนาศักยภาพบุคลากรในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนโดยประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา ท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวผ่านการจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมเชิง ปฏิบัติการมีองค์ความรู้เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับดี และสามารถประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการสร้าง ผลิตภัณฑ์และกิจกรรมการท่องเที่ยว สอดคล้องกับ กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัย นักท่องเที่ยว (2560) ที่กล่าวว่า ควรจัดโครงการประชาสัมพันธ์และเตือนภัยด้านการท่องเที่ยวและ คำแนะนำในการป้องกันภัยจากการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์ช่องทางการร้องเรียน ร้องทุกข์ และข้อมูลเกี่ยวกับการช่วยเหลือเยียวยานักท่องเที่ยว เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและทัศนคติที่ดี ในการท่องเที่ยว

3.8 จัดให้มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับการให้บริการ การปฏิบัติงาน และเส้นทางแหล่ง ท่องเที่ยวในพื้นที่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปทุมพร วรดิพงษ์ (2552) ที่ศึกษาและพบว่า การ จัดการการท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อความยั่งยืนจะต้องให้บุคลากรในชุมชนมีโอกาสได้รับการฝึกอบรม เพื่อสร้างทักษะ ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชน สอดคล้องกับ กรมการ ท่องเที่ยว (2557) กล่าวว่า โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการอย่างมี ส่วนร่วมของท้องถิ่น การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเพื่อมุ่งเน้นให้เกิด จิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

3.9 จัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหากเกิดเหตุด้านความปลอดภัย และในการดูแลนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระยะ สอดคล้องกับ ปรัชญากรรม ไชยคช, วัชระ ชัยเขต, ปณต ประคองทรัพย์ (2564) ที่ศึกษาและพบว่า รูปแบบการดำเนินงานการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐและชุมชนท่องเที่ยว สอดคล้องกับแนวทางการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ คือ การจัดทำแผนรองรับความปลอดภัยนักท่องเที่ยวและทำประกันชีวิตให้กับนักท่องเที่ยว จัดทำข้อมูลฐานทรัพยากร ควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยว และการจัดทำคู่มือปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยว และสอดคล้องกับ ทูตจีน (2561) ที่เสนอแนะว่า 1) ควรมีการตรวจสอบสภาพเรือและรถโดยสารอย่างละเอียด เพื่อลดความเสี่ยงจากอุบัติเหตุ 2) ปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย และตรวจสอบระบบความปลอดภัยอย่างเข้มงวด 3) จัดตั้งระบบเตือนภัยอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด และ 4) จัดตั้งระบบกู้ภัยอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด มีการจัดอบรมให้ทีมงานกู้ภัยมีความเชี่ยวชาญ

4. กลยุทธ์ที่ 4 กลยุทธ์เชิงรับ (WT- Strategies)

4.1 อบรมพัฒนาผู้ประกอบการให้พร้อมรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่ ในมิติต่างๆ สอดคล้องกับนิตินันท์ ศรีสุวรรณ (2565) ที่กล่าวว่า แนวทางการพัฒนาผู้ประกอบการค้าขายเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ได้แก่ 1) การพัฒนาด้านภาษา หรือเพิ่มความรู้เรื่องการจัดการท่องเที่ยว 2) การพัฒนาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการค้าขายในชุมชนเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 3) การพัฒนาผู้ประกอบการค้าขายประเภทเรือพายให้ตระหนักถึงความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และ 4) การสร้างความตระหนักให้ผู้ประกอบการค้าขายในชุมชนคำนึงถึงการนำเสนอขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของวิถีไทยตลาดน้ำเพื่อนำเสนอนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และสอดคล้องกับพัชรมน คำนูนอก (2560) ที่กล่าวว่า แนวทางการฝึกอบรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว ต้องใช้เทคนิควิธีการฝึกอบรมที่เหมาะสม ได้แก่ การบรรยาย การสาธิตการศึกษาดูงาน ซึ่งในอนาคตเทคนิคการฝึกอบรมอาจมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้เพิ่มมากขึ้น วิทยากรต้องมีความรู้เฉพาะด้านในการถ่ายทอดความรู้และสามารถชักจูงผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้สถานที่ในการจัดฝึกอบรมสามารถจัดได้ทั้งในจังหวัดในหน่วยงานราชการ

4.2 สร้างเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อช่วยดูแลความปลอดภัยและทรัพยากรที่มีอยู่ สอดคล้องกับจุฬาลักษณ์ พันธัง (2561) ที่กล่าวว่า ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนที่ทำงานร่วมกันในลักษณะเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายโดยมีวัตถุประสงค์เดียวกันมีกิจกรรมหรือประเด็นปัญหา ร่วมกัน ได้แก่ การจัดการความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว สอดคล้องกับ ภัชชลา สุวรรณนวล, พระอธิการวัชชัย แสงโสภณ และ อำพล ปุญญา (2565) ที่กล่าวว่า การสร้างเครือข่ายในพื้นที่ ควรประกอบด้วย 1) แหล่งท่องเที่ยวของชุมชน มีศักยภาพในการจัดการท่องเที่ยวในด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว สภาพภูมิทัศน์ที่เป็นธรรมชาติ ทรัพยากรน้ำ ป่าไม้อุดมสมบูรณ์ มีความเป็นเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีศรีวิชัย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยมีผู้นำชุมชนที่เข้มแข็งร่วมแรง

ร่วมใจกันสร้างเป็นศูนย์เรียนรู้ทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน และ 2) การเสนอรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนโดยมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีชื่อว่า “SLOW LIVE MODEL” มีองค์ประกอบสำคัญ คือ 1) ชุมชนเข้มแข็ง 2) ประมงพื้นบ้าน 3) โดย ธรรมชาติ 4) ทรัพยากรน้ำ 5) ผู้นำชุมชน 6) อัตลักษณ์เฉพาะถิ่น 7) คุณธรรม คุณงามความดี และ 8) การเรียนรู้

4.3 จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ในการดูแลสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร สอดคล้องกับ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (2566) เพื่อสื่อสารให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญและผลกระทบต่อปัญหาขยะ และขยะพลาสติก ตลอดจนแนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมกรบรโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อลดปัญหาขยะและขยะพลาสติก เป็นประโยชน์ในการสื่อสารและส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับ ปัทมา สารสุข และสาวิตรี คุ่มทะยาย (2564) ที่กล่าวว่า แนวทางการพัฒนารูปแบบคือ 1) การทำให้เป็นที่รู้จักทั่วไป 2) เอกลักษณ์และจุดเด่นของกิจกรรม 3) การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จัดกิจกรรมท่องเที่ยววิถีถิ่นริมคลอง 4) การรักษาสภาพแวดล้อมให้สะอาด ปลอดภัย 5) การใช้สื่อโซเชียลออนไลน์ทุกรูปแบบเพื่อประชาสัมพันธ์ 6) การรวมกลุ่มสร้างงานเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว และ 7) การเสริมคุณค่าของอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ นำเสนอแหล่งท่องเที่ยว นำมาสู่การพัฒนารูปแบบสื่อประชาสัมพันธ์ 4 ด้าน

4.4 จัดอบรมภาคอาสาเพื่อสื่อสารในพื้นที่ และสร้างกิจกรรมเพื่อให้นักท่องเที่ยว รับผิดชอบต่อ วัฒนธรรมท้องถิ่น สอดคล้องกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2562) ที่กล่าวว่า เพื่อพัฒนาศักยภาพทางบุคลากรในชุมชนท่องเที่ยวให้มีทักษะ ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ทั้งด้านการตลาด กลยุทธ์การสื่อสาร มุ่งเน้นการพัฒนาสินค้าและบริการ รวมถึงการเป็นเจ้าของที่ดี ในการต้อนรับนักท่องเที่ยวเพื่อสร้างความประทับใจและความพึงพอใจในการเดินทางท่องเที่ยวพื้นที่ของชุมชน และสอดคล้องกับ ธนาวดี ปิ่นประชาพันธ์, ชมพูนุท ภาณุภาส และจุฑาธิปต์ จันทร์เอียด (2565) ที่กล่าวว่า ด้านความต้องการของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต้องการกิจกรรมที่หลากหลายและกิจกรรมที่ตนได้ร่วมลงมือทำซึ่งเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและภูมิปัญญา กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้น ได้แก่ กิจกรรมเรียนรู้การแสดงพื้นบ้าน กิจกรรมเรียนรู้งานศิลปหัตถกรรม กิจกรรมเรียนรู้วิถีประมงพื้นบ้าน กิจกรรมเรียนรู้ทรัพยากรทางธรรมชาติ กิจกรรมฝึกทำอาหารพื้นถิ่น กิจกรรมเรียนรู้ภาษาอุรักลาโว้ย และการเข้าร่วมประเพณีลอยเรือ

4.5 ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมในการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย ส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน สอดคล้องกับวารสารณ์ ดวงแสง วลัยลดา ถาวรมงคลกิจ และณฤพล อัฐวงศ์ (2556) ที่กล่าวว่า ในแหล่งท่องเที่ยวต้องมีที่พักประเภทต่างๆ ร้านอาหาร ระบบการขนส่ง กิจกรรมด้านกีฬาและนันทนาการ ร้าขายของที่ระลึก ศูนย์บริการข้อมูลข่าวสาร และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ต้องมีการ

จัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่ และสอดคล้องกับ โอปอล์ รังสิมันต์ชาติ และ ทิพาพร โพธิ์ศรี (2564) ที่กล่าวว่า การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนครอบคลุม 5 รูปแบบ คือ 1) กิจกรรมท่องเที่ยวบนฐานวัฒนธรรมและทรัพยากร 2) กิจกรรมความสามารถในการสืบทอดภูมิปัญญา และองค์ความรู้ 3) กิจกรรมความเป็นเอกลักษณ์ด้านวิถีชีวิต 4) กิจกรรมบนความต่อเนื่องของการสืบสาน วัฒนธรรม และ 5) กิจกรรมความผูกพันของชุมชนต่อแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

4.6 สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์ สร้างความหลากหลายในการท่องเที่ยว และมีคุณภาพโดยรวมในแหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาส อินทนู และคณะ (2564) ที่กล่าวว่า เทศบาลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวควรจัดทำป้ายบอกทางหรือสถานที่ต่าง ๆ เช่น ที่จอดรถ หรือจุดบอกตำแหน่งกิจกรรมการท่องเที่ยว และป้ายแผนที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ชัดเจน สอดคล้องกับบอดิคุณ จิตรากร (2557) และยังสอดคล้องกับ สมเกียรติ ชัยพิบูล (2551) ที่กล่าวว่า สภาพภูมิทัศน์ป้ายบอกทาง/ป้ายสื่อความหมาย ความเหมาะสมของตำแหน่งพื้นที่จอดรถ การจัดเก็บขยะ และตำแหน่งจุดตั้งถังขยะ ส่วนโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยสภาพการเข้าถึง / เส้นทางคมนาคม ทางเดินเท้าในหมู่บ้าน การบริการโทรศัพท์สาธารณะ การบริการห้องน้ำ/ห้องสุขาสาธารณะ น้ำอุปโภคและบริโภคการบริการร้านอาหาร/เครื่องดื่ม

4.7 สร้างเครือข่ายร่วมกันในการบริหารจัดการ ด้านความปลอดภัย ควรจัดอบรมเจ้าหน้าที่รุ่นใหม่ๆ ให้เกิดความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เพียงพอในการบริการนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับ เปรม ถาวรประภาสวัสดิ์ (2562) ที่กล่าวว่า หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวควรบูรณาการ การทำงานร่วมกันในการแก้ไขปัญหาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว หมั่นฝึกซ้อมการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมรับมือในทุกสถานการณ์อย่างจริงจัง และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนในท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ สอดคล้องกับบรรพวิท ศิลาน้อย และคณะ (2562) ที่กล่าวว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวลโดยรวมอยู่ในระดับมาก

4.8 จัดอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ประกอบการและผู้ให้บริการให้มีความรู้ความชำนาญในการให้บริการอย่างรวดเร็ว เป็นกันเอง ในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมและตรงต่อเวลา สอดคล้องกับ เตือนใจ ศรีชะภา และ ญัฐพงษ์ ฉายแสงประทีป (2561) ที่กล่าวว่า การฝึกอบรมจะเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลทั้งพนักงานและองค์กรประสิทธิภาพของพนักงานขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ แต่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการปฏิบัติงานของพนักงาน คือ การฝึกอบรม การฝึกอบรมเป็นสิ่งสำคัญเพื่อเพิ่มความสามารถ เพิ่มเติมเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น การฝึกอบรมยังมีผลกระทบเกี่ยวกับผลตอบแทนจากการลงทุน ประสิทธิภาพขององค์กรขึ้นอยู่กับ

ประสิทธิภาพของพนักงาน และสอดคล้องกับชุดิกาญจน์ ศรีวิบูลย์ และคณะ (2564) ที่กล่าวว่า ผู้เข้ารับการอบรมได้รับประโยชน์จากการอบรมและการนำความรู้ไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานมากขึ้น ในเรื่องการพัฒนาตนเอง และการพัฒนาหน่วยงานของตนเอง

4.9 จัดให้มีการซักซ้อม ระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยว ตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้ และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น สอดคล้องกับเปรม ถาวรประภาสวัสดิ์ (2562) ที่กล่าวว่า หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวควรบูรณาการ การทำงานร่วมกันในการแก้ไขปัญหาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว หมั่นฝึกซ้อมการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมรับมือในทุกสถานการณ์อย่างจริงจัง และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนในท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของนพรัตน์ บุญเพียรผล และ พรทิพย์ เรืองธรรม (2564) ที่ศึกษาและพบว่า แนวทางการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา สำหรับแนวคิดด้านความปลอดภัย คือ มีแผนป้องกันภัยเตือนภัยและระงับภัยที่ผ่านการทดลองและฝึกซ้อมอยู่เสมอ

จากกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน ซึ่งประกอบด้วย 1) กลยุทธ์เชิงรุก ที่มุ่งการสร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อการดึงดูดนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ จ้างงาน และสร้างรายได้ 2) กลยุทธ์ด้านแก้ไข ที่มุ่งสร้างอาชีพ กระจายรายได้ สร้างการมีส่วนร่วม พัฒนาทุนชุมชนเพื่อการท่องเที่ยว 3) กลยุทธ์เชิงป้องกัน ที่มุ่งสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อร่วม จัดการระบบ และกระบวนการ ด้านความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม และ 4) กลยุทธ์เชิงรับ ที่มุ่งสร้างความรู้ สร้างเครือข่าย พัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่และผู้ประกอบการ รวมถึงปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งกลยุทธ์เหล่านี้จะเป็นแนวทางหรือกลไกในการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวชายหาดและเกาะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชน อันจะก่อให้เกิดผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่จะทำให้เกิดการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน เกิดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจชุมชน ที่จะนำไปสู่ความร่วมมือในการจัดการพื้นที่ หรือการอนุรักษ์พื้นที่ให้เกิดความยั่งยืน โดย นุชนารถ รัตนวงศ์ชัย (2546) ได้กล่าวถึงผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งเชิงบวก คือ การหมุนเวียนของรายได้ในชุมชน จนไปถึงระดับประเทศ เกิดการสร้างอาชีพและการจ้างงานมากขึ้นซึ่งเป็นผลทำให้คนในท้องถิ่นมีรายได้และมีอำนาจในการจับจ่ายสูงขึ้น ส่วนบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบด้านสังคม โดยกล่าวว่า การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการประกอบอาชีพของชุมชนท้องถิ่น ช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของชุมชนทำให้ประชาชนในชุมชนมีรายได้และอำนาจ

ชื่อมากขึ้นมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เป็นการช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของชุมชนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ การท่องเที่ยวช่วยสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนท้องถิ่นเพราะการท่องเที่ยวจะ ช่วยเปิดโอกาสให้มีการสังสรรค์สมาคมขึ้นระหว่างนักท่องเที่ยวกับประชาชนในท้องถิ่น ทำให้เกิดการ แลกเปลี่ยนการรับรู้ซึ่งกันและกัน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย

1. ผลของการวิจัยนำมาซึ่งกลยุทธ์เชิงรุกจากการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี เช่น การสร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงานและสร้างรายได้ กล่าวคือ มีการบูรณาการระหว่างผู้จัดการแข่งขันและผู้ประกอบการในพื้นที่ เพื่อสร้างกิจกรรมสันตนาการร่วมกันให้กับลูกค้าอย่างครบวงจรตลอดช่วงเวลาไม่ว่าจะเป็นก่อนดูการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขันและหลังดูการแข่งขัน ซึ่งจะส่งผลให้คนในชุมชนมีรายได้

2. ผลของการวิจัยนำมาซึ่งกลยุทธ์เชิงแก้ไขจากการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี เช่น การจัดให้มีการตั้งกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน และขยายผล และใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์และสร้าง จิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร กล่าวคือ การใช้แนวคิด 3R เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารจัดการขยะอย่างมีประสิทธิภาพและมีความยั่งยืน โดยเน้นในเรื่องของการลดปริมาณขยะ การนำมาใช้ซ้ำและรีไซเคิล

3. ผลของการวิจัยนำมาซึ่งกลยุทธ์เชิงป้องกันจากการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี เช่น การเพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง และป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และสัญลักษณ์ต่างๆ กล่าวคือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขันจะต้องมีป้ายบอกทางให้ชัดเจนและเข้าใจง่าย เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ นักท่องเที่ยว

4. ผลของการวิจัยนำมาซึ่งกลยุทธ์เชิงรับจากการจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี เช่น จัดให้มีการซักซ้อมระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยวตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น กล่าวคือ ก่อนการแข่งขันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขันจะต้องจัดเตรียมบุคลากรที่มีความสามารถในด้านความปลอดภัยต่างๆ โดยการซักซ้อมวิธีการให้ความช่วยเหลือฉุกเฉิน อย่างเร่งด่วนและทันท่วงที และมีประสิทธิภาพ

5. ผลการวิจัยในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เช่น ความต้องการจำเป็นด้านเศรษฐกิจ เป็นประเด็นที่มีค่าคะแนน PNI_{modified} อยู่ระหว่าง 0.026 - 0.079 ซึ่งเป็นจุดแข็ง เช่น การจัดการแข่งขันกีฬาทำให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสประกอบอาชีพ ทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวไปสู่ประชาชนในพื้นที่ และทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขันสามารถนำผลของการวิจัยไปใช้เพื่อจัดการแข่งขันครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เพิ่มขอบเขตการวิจัยเชิงพื้นที่ให้หลากหลายตอบสนองต่อความแตกต่างของชุมชนเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ
2. ศึกษาและจัดทำกลยุทธ์ในการจัดการแข่งขันกีฬาที่หลากหลายตอบสนองต่อความจำเพาะของแต่ละชนิดกีฬา



รายการอ้างอิง

ภาษาอังกฤษ

- Angelini, L., Borlizzi, D., Carlucci, A., et al. (2020). Cultural tourism development and the impact on local communities: a case study from the South of Italy. CERN IdeaSquare. **Journal of Experimental Innovation**, 4(2), 19-24. DOI: <https://doi.org/10.23726/cij.2020.1054>.
- Argandona, Antonio. (2011). **Stakeholder theory and value creation (Working paper WP-922)**. Navara, Spain: IESE Business School, University of Navara.
- Asian Multi Sports. (2023). **RACE NOTICE WGP#1 WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP – Phuket 2023 16-19 MARCH 2023, Phuket, Thailand**. Accessed January 9, 2023. Available from <https://jetskiworldcup.com/news/2023/images/01/OS23%20RaceNotice.pdf?fbclid=IwAR3E0SUJNNEuNjNkflCd-rPvQgh5q54Vp-c2M4wkU99WcwefyZjccqMIpog>.
- Barajas, A., Salgado, J., and Sánchez, P. (2012). Problems to face in the Economic Impact of Sports Events Studies. **The Economy of Sport**, 30, 2. <https://doi.org/10.25115/eea.v30i2.3535>.
- Best, J.W. (1981). **Research in Education**. New Jersey: Prentice - Hall.
- Carter, N., Bryant-Lukosius, D., DiCenso, A., Blythe, J., Neville, A. (2014). The Use of Triangulation in Qualitative Research. **ONF**, 41(5), 545–547. <https://doi.org/10.1188/14>.
- Creswell, J.W. (2009). **Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches 3rd ed**. California: Sage.
- Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2011). **Designing and Conducting Mixed Methods Research**. Sage Publications.
- Enosh, G., Tzafirir, S. S., & Stolovy, T. (2014). The development of client violence questionnaire (CVO). **Journal of Mixed Methods Research**, 9(3), 273–290. <https://doi.org/10.1177/1558689814525263>.

- Fetters, M. D. (2016). Haven't we always been doing mixed methods research? Lessons learned from the development of the horseless carriage. **Journal of Mixed Methods Research**, 10(1), 3–11. <https://doi.org/10.1177/1558689815620883>.
- González-García, R., Sanz, V., Alguacil, M., et al. (2018). Residents' perceptions of the economic impact of sports tourism. Differences according to the geographical location of the town. **Journal of Physical Education and Sport**, 18: 1412-1419. <https://doi.org/10.7752/jpes.2018.s3209>.
- Groothuis, P. A., Rotthoff, K. W. (2016). The Economic Impact and Civic Pride Effects of Sports Teams and Mega-Events: Do The Public and the Professionals Agree?. **Economic Affairs**, 36: 21–32. <https://doi.org/10.1111/ecaf.12156>.
- Holger, P. (2005). The economic impact of visitors at major multi-sport events: Die wirtschaftliche Bedeutung der Besucher von Sportgroßveranstaltungen. **European sport management quarterly**, 5: 281-301. <http://doi.org/10.1080/16184740500190710>.
- IJSBA. (2023a). **IJSBA World Finals General Information**. Accessed January 5, 2024. Available from <https://ijsba.com/2023-ijsba-world-finals-general-information/>
- IJSBA. (2023b). **About Us**. Accessed January 5, 2024. Available from <https://ijsba.com/about/>
- Johnson, R. B.B. & Onwuegbuzie, A. J. (2004). Mixed methods research: A research paradigm whose time has come. **Educational Researcher**, 33(7), 14–26. <https://doi.org/10.3102/0013189X033007014>.
- Langarita, R., Cazcarro, I. (2022). The socio-economic impact of sports tourism events in rural areas and losses from COVID19: a case study in Spain. **Applied Economics**,54(47): 5378-5392. <https://doi.org/10.1080/00036846.2022.2044997>
- Lintumäki, P., Winner, H., Scheiber, S., et al. (2020). The Economic Impact of Participant Sports Events: A Case Study for the Winter World Masters Games 2020 in Tyrol. **Austria. Economies**, 8(4): 94. <https://doi.org/10.3390/economies8040094>

- Maxwell, J. A. (2016). Expanding the history and range of mixed methods research. **Journal of Mixed Methods Research**, 10(1), 12–27. <https://doi.org/10.1177/1558689815571132>
- Mckillip, J. (1987). **Need analysis tools for the human services and education**. Newbury Park, CA: Sage.
- Mcmillan, J. H., & Schumacher, S. (2010). **Research in Education**. International 3rd ed: Pearson Education, Inc.
- Njoroge, J., Atieno, L., Nascimento, D. (2017). Sports tourism and perceived socioeconomic impact in Kenya: The case of Machakos County. **Tourism and hospitality management**, 23: 195-217. <https://doi.org/10.20867/thm.23.2.9>.
- Papanikos, G.T. (2015). The Economic Effects of a Marathon as a Sport Tourism Event. **Athens Journal of Sports**, 2, 4: 225-240. <https://doi.org/10.30958/ajspo.2-4-3>
- Personal Watercraft Industry Association. (2006). **The History, Evolution, And Profile Of Personal Watercraft**. Washing: DC 20001.
- Raharja, D. S. P., Kusmaedi, N., Ma'Mun, A., & Berliana, B. (2021). Sports facilities create jobs? the economic impact of the presence of sports facilities. **JUARA: Jurnal Olahraga**, 6, 1: 107-114. <https://doi.org/10.33222/juara.v6i1.1120>
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. **Tijdschrift voor Onderwijs research**, 2(2), 49-60.
- Salgado Barandela, J., Barajas, A. and Sanchez-Fernandez, P. (2022). Implications for tourism management of including uncertainty in the estimation of the economic impact of sports events. **Sport, Business and Management**, 13(2) : 181-194. <https://doi.org/10.1108/SBM-11-2021-013>
- Smith, J. Brock. & Colgate, Mark. (2007). Customer value creation: A practical framework. **Journal of Marketing Theory and Practice**, 15(1), 7-23. <https://doi.org/10.2753/MTP1069-6679150101>
- TIES. (2015). **TIES Announces Ecotourism Principles Revision**. Accessed January 20, 2023. Available from <https://ecotourism.org/news/ties-announcesecotourismprinciples-revision/>

United Nations. (2015). **Sustainable Development Goals**. Accessed October 29, 2022. Available from <https://www.undp.org/sustainable-development-goals>
 Zikmund, W.G. (2003). **Business Research Methods**. Mason, OH: South-Western.

ภาษาไทย

กนกวรรณ ปิยานุวัฒน์กุล อีสริย์ ศุภเลิศจารุภัทร์ และศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การท่องเที่ยวเชิงกีฬาของผู้เข้าชมการแข่งขันกีฬาเจตสกี “Jet Ski – World Cup 2019” วารสารการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 8 และระดับนานาชาติ ครั้งที่ 4 มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, 6 : 90-101.

กนกวรรณ พวงประยงค์ และसानิตย์ หนูนิล. (2561). สังคมชนบทไทยสมัยใหม่กับปัจจัยกำหนดวิถีการดำเนินชีวิต. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 44(2): 34-64.

กรรณก รัตนฤทธชาติ. (2564). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของพนักงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่ง. ปรินญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

กรรณก นิลดำ. (2563). การสร้างการเล่าเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ในจังหวัดเชียงราย. วารสารนิเทศศาสตร์ธุรกิจบัณฑิต, 14(2), 109-135.

กรมการท่องเที่ยว. (2557). แผนยุทธศาสตร์และกลยุทธ์พัฒนาการท่องเที่ยวกรมการท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2557-2560. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2566, เข้าถึงได้จาก http://pmqa.mots.go.th:8081/strategy_sport/attach/21/

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2557). คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ. (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.

_____. (2560a). แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ.2560-2564). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

_____. (2560b). ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยวสีเขียว (Green Tourism) พ.ศ. 2560 – 2564. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก <http://tourism.library.tat.or.th/medias/T26666.pdf>

_____. (2563). COVID-19 กับผลกระทบต่อการท่องเที่ยวไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก <https://www.mots.go.th/download/Tourism Economic Report/4-1 TourismEconomicVol4.pdf>

- _____. (2566). แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2566- 2570). สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก <https://ratchakitcha.soc.go.th/documents/140D075S0000000002700.pdf>
- กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. (2564). **อว.เร่งขับเคลื่อนนโยบาย เศรษฐกิจ BCG เป็นฐานในการพัฒนาชาติ**. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2565, เข้าถึงได้จาก <https://www.mhesi.go.th/index.php/pr-executive-news /5 3 3 9 -bcg-7 -covid-19.html>
- กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2566). **สื่อประชาสัมพันธ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม**. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก <https://www.mnre.go.th/phetchaburi/th/news/detail/30396>
- กฤษณ์ จุฑามณี. (2564). **การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนริมคลองประเวศฝั่งเหนือ กรุงเทพมหานคร**. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว. (2560). **ปภ.รายงานอุบัติเหตุเรือล่มในจังหวัดภูเก็ต ช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้ 56 คน ผู้เสียชีวิต 47 ราย**. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2566, เข้าถึงได้จาก http://secretary.motsgo.th/ewtadmin/ewt/tourist/download/article_20171128144640.pdf
- กัณฑ์นิษฐ์ วงศ์บรรลักษ์. (2560). **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าที่ระลึกของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มาท่องเที่ยวเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี**. วารสารวิทยาลัยบัณฑิตศึกษากิจการ มข., 10 (2), 134-150
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2548). **สถิติสำหรับงานวิจัย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2544). **กรอบแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545-2549)**. พิมพ์ลักษณ์ กรุงเทพฯ.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2560). **โครงการประเมินผลและวิจัยอัตราการรับรู้ภาพลักษณ์ประเทศไทย ประจำปี 2560**. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 มกราคม 2567 เข้าถึงได้จาก <http://tourismlibrary.tat.or.th/medias/T26570.pdf>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.(2562). **โครงการอาสาสมัครเพื่อการท่องเที่ยว“เจ้าบ้านที่ดี” Local Hero**. สืบค้นเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2566 เข้าถึงได้จาก https://www.facebook.com/TATAcademy/posts/1375958669173134/?locale=ko_KR
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2565). **ประเภทและรูปแบบของการท่องเที่ยว**. สืบค้นเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2566, เข้าถึงได้จาก <https://manopas.com>.

- เกษม จันทร์แก้ว. (2540). **วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม**. กรุงเทพฯ: โครงการสหวิทยาการบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไขแสง รัควานิช. (2542). **มนุษย์กับสังคม**. ในพวงเพชร สุรัตน์กุล (บรรณาธิการ). มนุษย์กับเศรษฐกิจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการวิชาสิ่งแวดล้อมเทคโนโลยีและชีวิต ศูนย์วิชาบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2553). **สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีและชีวิต**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- จักรกฤษณ์ แสนพรหม. (2556). **ความจำเป็นของสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุและผู้สูงอายุในพื้นที่ ทัศนศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นพระธาตุปวิวารของพระธาตุพนมจังหวัดนครพนม. ปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.**
- จิตพนธ์ ชุมเกต. (2560). **การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ทางการจัดการชุมชนอย่างยั่งยืนของชุมชนไทยมุสลิม อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี. รายงานการวิจัย คณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยศิลปากร.**
- จุฬาพรรธ ผดุงชีวิต. (2551). **วัฒนธรรม การสื่อสาร และอัตลักษณ์**. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- จุฬาลักษณ์ พันธัง. (2561). **การจัดการความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่เมืองพัทยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา**
- ชมภูนุช หุ่นนาค. (2558). **การศึกษาความเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสงคราม. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์, 5(2), 113-124.**
- ชัยภูานุช พุทธิเสน และคณะ. (ม.ป.ป.). **การพัฒนาชุมชนเข้มแข็ง ทัศนศึกษา ชุมชนบ้านโคกล่าม ตำบลหนองบัว อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม. สหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง**
- ชิตวร ประดิษฐ์รอด. (2557). **ปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว และปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมณฑลของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.**
- ชุติกายุจน์ ศรีวิบูลย์, ดวงพร แสงทอง, ชลภัสสรณ์ สิทธิวงค์ชัย, ชุมพล รอดแจ่ม และปัญญาดา จันทกิจ. (2564). **การติดตามผลการฝึกอบรมและสรุปผลโครงการพัฒนาศักยภาพผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562. วารสารนวัตกรรมและการจัดการ, 6(1), 119-138.**

ญาคา ชอบทำดี และนรินทร์ สังข์รักษา. (2562). รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอาหารพื้นถิ่นชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 13(2), 403-413.

ฐากร สิทธิโชค. (2565). *วิธีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมไทย*. มหาวิทยาลัยทักษิณ สืบค้นเมื่อ 14 มกราคม 2567, เข้าถึงได้ http://www2.huso.tsu.ac.th/HUSO_ALL_NEWS/22/data_sub_menu_254.pdf

ฐิฎฎฎฎ สฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎ และพืฬพืฬฎฎฎฎ. (2566). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกทางการท่องเที่ยวด้วยนวัตกรรม เพื่อการสร้างมูลค่าเพิ่มแก่ทรัพยากรท้องถิ่น. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 8(2), 411-432.

ณนันทน์ แดงสังวาลย์. (2564). *รูปแบบการสร้างภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงอาหารพื้นถิ่นของประเทศไทย*. ปรฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎ, สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ณนันทน์ แดงสังวาลย์ และประสพชัย พสุนนท์. (2563). การท่องเที่ยวเชิงอาหารในสังคมต่างวัฒนธรรม: ประเทศไทยและมาเลเซีย. *วารสารรัตนปัญญา*, 5(2), 64-80.

ตรีทิพ บุญเยี่ยม. (2554). *ปัจจัยเชิงสาเหตุทุกระดับที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสร้างนวัตกรรมระดับบุคคลและระดับกลุ่มงานเพื่อสร้างนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ในบริษัทเอกชนของไทย*. ปรฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎ, สาขาวิชาการศึกษา, สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เตือนใจ ศรีชะฎฎฎ และ ณัฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎ. (2561). การฝึกอบรมบุคลากรในธุรกิจบริการเพื่อคุณภาพบริการที่ดีขึ้น. *วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 13 (1).

ทูตจัน. (2561). *จ้ฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎฎ* ถอดบทเรียนนักท่องเที่ยวเสียชีวิตในไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2566, เข้าถึงได้จาก <https://www.thairath.co.th/content/1351811>

เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2552). *การพัฒนากระบวนการและกลไกการวิจัยการท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มจังหวัดอันดามัน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ไทยรัฐออนไลน์. (2563). *ไอโอซีร่วมกับสหภาพนานาชาติเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) เผยแพร่แนวทางใหม่ ในการจัดการแข่งขันกีฬา โดยไม่ทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม*. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2566, เข้าถึงได้จาก <https://www.thairath.co.th/sport/others/1828733>

ไทยรัฐออนไลน์. (2565). *กระทู้ "เจ็ดสกี เวิลด์คัพ" ยอดยึงสตัฎฎฎ 1,000 ล้านครั้วเรือน ไทยบวกแชมป์โลกเป็น 11 รุ่น*. สืบค้นเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2565, เข้าถึงได้จาก <https://www.thairath.co.th/sport/others/2580318>

ธนาคารออมสิน. (2562). **ท่องเที่ยวโดยชุมชนวิถีสู่ความยั่งยืน**. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2566,

เข้าถึงได้จาก https://www.gsbresearch.or.th/wp-content/uploads/2019/10/GR_report_travel_detail.pdf

ธนาวดี ปิ่นประชาพันธ์, ชมพูนุท ภาณุภาส และจุฑาธิปต์ จันทร์เอียด. (2565). การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์อุรักลาโว้ย ในพื้นที่เกาะลันตา จังหวัดกระบี่. **วารสารศิลปการจัดการ**, 6(3), 1348-1368.

ธรรมจักร เล็กบรรจง จิระนาถ รุ่งช่วง และอมรรัตน์ สุทธิธรรมานนท์. (2563). **การพัฒนาเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนชายฝั่งในเส้นทางท่องเที่ยวบริเวณรอบอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จังหวัดตรัง**. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. งบประมาณเงินกองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ประจำปี พ.ศ. 2563

ธฤชวรรณ มาตกุล. (2556). **แรงจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยสู่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอีสานกรณีศึกษา วัดศิลาอาสน์ (ภูพระ) จังหวัดชัยภูมิ**. รายงานการศึกษาอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

นงนภัส พันธุ์พลกฤต. (2561). ความสำเร็จในการพัฒนาจิตสาธารณะนักเรียน : จากผลงานวิจัยสู่การปฏิบัติ. **วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ**, 28(2), 41-56.

นพรัตน์ บุญเพียรผล และพรทิพย์ เรืองธรรม. (2564). แนวทางการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่ปลอดภัย เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา. **วารสารศิลปการจัดการ**, 5(3), 827-844.

นิตินันท์ ศรีสุวรรณ. (2565). แนวทางการพัฒนาผู้ประกอบการค้าขายในชุมชนท้องถิ่นเพื่อการต้อนรับ นักท่องเที่ยวต่างชาติ ณ ตลาดน้ำคลองลัดมะยม จังหวัดกรุงเทพมหานคร. **วารสารลวะศรีมหาวิทยาลัทธิราชภัฏเทพสตรี**, 6(2), 117-130.

นุชนารถ รัตนสุวงศ์ชัย. (2546). **เอกสารประกอบการสอนวิชา 390331 การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2**. ภาควิชาศิลปาชีพ คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพฯ.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). **การขนส่งผู้โดยสารเพื่อการท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: เพรสแอบดีไซน์

บุญอนันต์ บุญสนธิ์. (2562). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ตำบลหนองบอน อ.เมือง จ.สระแก้ว. **วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์**, 14(1).

บุญยสฤกษ์ อเนกสุข. (2560). การท่องเที่ยวแบบเนิบช้า (Slow Travel): นิยามและแนวคิด. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 8(1), 26-47.

- บุษบา สิทธิการ, อาทิตยา ปาทาน, นันทชญาณ์ เกตุอุบล และปิยนุช ปรางข์. (2561). การส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยว โดยชุมชนในพื้นที่ชาติพันธุ์ในกลุ่มจังหวัดอารยธรรมล้านนา. *วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, 13(2), 170-192.
- ปทุมพร วรดิพิงศ์. (2552). การพัฒนาหลักสูตรการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อความยั่งยืน. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร ภาควิชาบริหารเทคนิคศึกษา*. ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ประชาคมวิจัยด้านเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียนและเศรษฐกิจสีเขียว. (2561). **สมุดปกขาว BCG in Action การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมของประเทศไทยเพื่อเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียนและเศรษฐกิจสีเขียว Bio- Circular – Green Economy**. สืบค้นเมื่อ 14 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก https://www.nxpo.or.th/th/wp-content/uploads/2019/03/BCG_WhitePaper201811051.pdf
- ประพนธ์ เล็กสุมาและ พัชรมน ไตรสุรัตน์. (2566). การพัฒนาการเล่าเรื่องราวไมซ์ชุมชนเพื่อส่งเสริมการตลาดแบบบูรณาการในเมืองต้องห้ามพลาตัสจังหวัดนครปฐม. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย*, ปีที่ 18 ฉบับที่ 64, เมษายน -มิถุนายน 2566.
- ประพันธ์พงษ์ ชิมพงษ์ และชวลีย์ ณ ถลาง. (2565). แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมรามัญ กลุ่มจังหวัดลุ่มน้ำเจ้าพระยา. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 16(3), 143-160.
- ประภาส อินทนู วิภาวนี เผือกบัวขาว และ สมนึก ชูปานกลีบ. (2564). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนวัดเกาะ ตำบลท่าราบ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี. *วารสารมหาจุฬาริชาการ*, 9(1).
- ปรัชญากรณ์ ไชยคช, วัชระ ชัยเขต และปณต ประคองทรัพย์. (2564). รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบในเมืองท่องเที่ยวรอง กรณีศึกษาจังหวัดแม่ฮ่องสอน. *วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 6(12), 288-304.
- ปวีณา ผาแสง และคณะ. (2560). การศึกษาการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผ้าทอพื้นเมืองน่าน **กรณีศึกษา: กลุ่ม วิสาหกิจชุมชนบ้านเฮี้ย ตำบลศิลาแลง อำเภอปัว จังหวัดน่าน**. วิทยาลัยชุมชนน่าน: สำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- ปัทมา สารสุข และสาวิตรี คุ่มทะยาย. (2564). การพัฒนารูปแบบสื่อประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยววิถีถิ่นริมคลอง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร. *วารสารชุมชนวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา*, 15(4).

- ปิยวรรณ คงประเสริฐ. (2551). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพะงันจังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุริมพัฒน์ ธนาพันธ์ศิริ. (2559). การจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, 12(1), 123-150.
- เปรม ถาวรประภาสวัสดิ์. (2562). มาตรการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?nid=56340&filename=index
- พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิ์พงษ์. (2525). การเปลี่ยนแปลงแบบแผนความสัมพันธ์ในครอบครัว: ทัศนเชิง ทฤษฎี. วารสารสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา, 1(13).
- พัทธมน คำนูนอก. (2560). แนวทางการฝึกอบรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก. คณะการจัดการการท่องเที่ยว. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- พิชญาวร ศรีบุญเรือง และฉลอมศรี พิมพ์สมพงศ์. (2564). การพัฒนาคุณค่าแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวศักยภาพสูงในประเทศไทย. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้, 14(1), 1-13.
- พิเชษฐ์ คนชื่อ. (2558). ผลกระทบของบ่อนการพนันบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา ในอำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี. ปรินญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- พิทยะ ศรีวัฒนาสาร. (2561) นิยาม แนวคิด ปัญหา และอุปสรรคของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. [http://sustainabletourismdpu.blogspot.com/2011/02/blog - post_7353.html](http://sustainabletourismdpu.blogspot.com/2011/02/blog-post_7353.html).
- พิมพ์ิกา นวนจา และศิริพงษ์ ลดาวัลย์ ณ ออยุธยา. (2563). ภาคีเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวของหมู่บ้านแม่กำปอง. วารสารรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์, 11(2), 29-54.
- พิมพ์ิลา คงขาว. (2562). การพัฒนาศักยภาพผู้ให้บริการในธุรกิจโรงแรมในจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่การเป็นฝีมือแรงงานอาเซียน. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ, 13(1), 124-133.
- พูนลาภ ทิพชาติโยธิน. (2553). เพิ่มลูกค้าด้วยกิจกรรมเพิ่มมูลค่า: Value-Added Activities. วารสาร Productivity World มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 15(85), 87-89

- ภรณ์ทิพย์ สุพร, สุพรรณษา รากรักษ์ และปวีรพรต สมนึก. (2556). แนวทางการจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูล การท่องเที่ยวแบบครบวงจร ของจังหวัดนครพนม. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 4(1), 67-89.
- ภัชลดา สุวรรณนวล, พระอธิการธวัชชัย แสงโสมณ และอำพล ปุญญา. (2565). รูปแบบการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ลุ่มแม่น้ำตาปืออย่างยั่งยืนโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน. **วารสารมหา จุฬานาครทรรศน์**, 9(2). 290-307.
- ภัทรภรณ์ พิศปิ่น และชริกา คันธา. (2565). การบริหารจัดการและดำเนินโครงการประกวดอุทยาน แห่งชาติสีเขียว ด้านขยะมูลฝอยของอุทยานแห่งชาติภูเรือ จังหวัดเลย. **วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์**, 15(2), 113-126.
- ภัทราวดี มากมี. (2559). การออกแบบการวิจัยสำหรับการวิจัยแบบผสมวิธี. **วารสารสมาคมนักวิจัย** , 21(2), 19-31.
- ภัทราวดี มากมี วิริยะ ผดาศรี และ Seesamai Douangmany. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิด สร้างสรรค์ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาในจังหวัดชลบุรีตามการรับรู้ของครูผู้สอน. **วารสารพัฒนาการเรียนการสอน**, 9(2), 20 – 32.
- ภาณุวัฒน์ ภัคดีอักษร.(2555). ทฤษฎีแรงจูงใจการท่องเที่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอาหาร. **วารสาร วิทยาการจัดการ**, ปีที่ 29 (กรกฎาคม – ธันวาคม) 129-146
- ภูกิจ ยลชญาวงศ์. (2565). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวสีเขียวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดนครชัย บุรินทร์. **วารสารบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์**, 16(1).
- มนตรี ปรางสูงเนิน. (2551). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวก บริเวณ น้ำตกพลั่วในอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลั่ว จังหวัดจันทบุรี. **ปริญญาวิทยาสาตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทรัพยากร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**.
- เมษ์ธาวิน พลโยธี, สุธาธิณี หนูเนียม และสุวิชาดา สุกุลวานิชเจริญ. (2565). แนวทางการพัฒนาการ ท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ชุมชนไทดำ บ้านนาป่าหนาด อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย. **วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ**, 18(1), 1-25.
- ราณี อีสัยกุล และรชพร จันทร์สว่าง. (2560). การพัฒนามาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศของ ประเทศไทย. **วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี**, 11, 1-17.
- รุ่งนภา อินญา และนันทวรรณ นวลักษณ์. (2562). บทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในการ อนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาจังหวัดนครพนม. **วารสารวิจัยรามคำแหง (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)**, 22(2), 73-83.

- ไรวินท์ ลีวัฒนานานพวงศ์. (2563). **แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัคร เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเยาวชนไทย**. ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรภพ วงศ์รอด. (2557). **แนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชน วัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์**. วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์, 9(26), พฤษภาคม – สิงหาคม 2557
- วรรณศิกา จันทร์ตรี และศิวัช ศรีโคคาญกุล. (2559). Cultural Tourism in line with Local Sustainable Development: a Case Study of Khemarat District, Ubon Ratchathani Province. **RMUTI JOURNAL Humanities and Social Sciences**, 5(1), 116–132.
- วรสุดา ขวัญสุวรรณ และสาทิณี วัฒนกิจ. (2563). **การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับวัสดุเหลือทิ้งสู่ผลิตภัณฑ์ ออกแบบ ตกแต่ง และแฟชั่น: ชุมชนต้นแบบเทศบาลเมืองเขารูปช้าง**. กองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม.
- วราภรณ์ ดวงแสง วลัยลดา ถาวรมงคลกิจ และณฤพล อัฐวงศ์. (2556). **การพัฒนาและเชื่อมโยงเครือข่ายเยาวชนในการสนับสนุนระบบการบริหารจัดการโฮมสเตย์**. คณะพัฒนาการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วันดี ลือสายวงศ์. (2551). **วิธีประเมินวัฏจักรชีวิต (Life Cycle Assessment; LCA) กลุ่มทดสอบ โลหะและธาตุปริมาณน้อย โครงการเคมี กรมวิทยาศาสตร์บริการ**. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 2565, เข้าถึงได้จาก http://www.dss.go.th/dssweb/starticles/files/cp_7_2550_LCA.pdf
- วิกิรัตน์ นิยมไทย. (2553). **การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม**. สืบค้นเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก https://www.senate.go.th/assets/portals/93/fileups/272/files/S%E0%B9%88ub_Jun/10reform/reform12.pdf
- วิภาดา ศุภรัฐปรีชา. (2553). **ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสังคมและวัฒนธรรมในชุมชน วัดเกต จังหวัดเชียงใหม่**. ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทางวัฒนธรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลดา เตชะเวช. (2547). **คุณค่าการตลาดทำหายความสำเร็จธุรกิจยุคใหม่**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิสาชา ภูจินดาและ, ณัฐธิดา พัฒนเจริญ. (2564). **การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม กรณีศึกษา: ชุมชนบ้านสะนา ตำบลบ้านไร่ อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี**. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 13(3), กรกฎาคม-ธันวาคม 2564.

- ศิริภา จิตผ่อง. (2561). **สภาพปัญหาความปลอดภัยระหว่างการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการใช้บริการการท่องเที่ยวใน กรุงเทพมหานครของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ**. ปรินญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2539). **การบริหารการตลาดยุคใหม่**. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2550). **กลยุทธ์การตลาด และการบริหารเชิงกลยุทธ์โดยมุ่งที่ตลาด**. กรุงเทพฯ: ธนัชการพิมพ์.
- ศิลปชัย ศรีเกียรติ. (2541). **ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมโรงเรียนกับประสิทธิผลของ โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตการศึกษา 6**, ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศุภจิตา ก้อนศิลา. (2555). **ผลกระทบจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษาสามพันโบก ตำบลเหล่างาม อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี**. การศึกษาอิสระปรินญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์. (2561). **แนวทางการพัฒนาการจัดการแข่งขันกีฬาเจ็ตสกีแห่งประเทศไทย**. ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล
- สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2558). **การเตรียมความพร้อมบุคลากรท่องเที่ยวไทย (ตอนที่ 3)**. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก <https://tdri.or.th /2015/03/preparedness-labor-travel-in-thai-3/>
- สมเกียรติ ชัยพิบูล. (2551). **การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร**. ทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณแผ่นดินประจำปีงบประมาณ 2550. มหาวิทยาลัยกำแพงเพชร
- สมเกียรติ สุกุลสุรเอกพงศ์. (2559). **มูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์และบริการในกิจการเพื่อสังคม**. *WMS Journal of Management Walailak University*, 5(3), 46-56.
- สมาคมเจ็ตสกีแห่งประเทศไทย. (2558). **ข้อมูลการจัดการแข่งขันกีฬาเจ็ตสกีชิงแชมป์ประเทศไทย ประจำปี 2558**. วันที่ 20 พฤศจิกายน 2558. (เอกสารไม่ตีพิมพ์).
- สรรรค์นันท์ ตันติอุโฆษกุล, อัครวงศ์, สุกัญญา ใจเย็น และนฐมน เต่งนุ้ย. (2564). **การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของจังหวัดนครศรีธรรมราช**. *วารสารเทคโนโลยีภาคใต้*, 14(2), 15-27.
- สวรรยา สมชื่อ. (2560). **สมรรถนะทางการบริหารในตำแหน่งผู้บริหารสำหรับธุรกิจเครื่องจักรที่ใช้ในการก่อสร้างบริษัทกลุ่มมิโตรไก ประเทศไทย**. ปรินญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำนักงานจังหวัดภูเก็ต. (2560). **จังหวัดภูเก็ต**. สืบค้นเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2566, เข้าถึงได้จาก https://www.phuket.go.th/webpk/file_data/intropk/dataPK59.pdf

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2551). **คู่มือประชาชน การเฝ้าระวังและติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม**. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก <https://bit.ly/3u4INPd>

สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. (ม.ป.ป.). **ความเป็นมาเกี่ยวกับ BCG**. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2565, เข้าถึงได้จาก <https://www.bcg.in.th/background/>.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2562). **มาตรการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว**. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2566, เข้าถึงได้จาก https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?nid=56340&filename=index

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. (2561). **กลยุทธ์ประชาสัมพันธ์สื่อสังคมออนไลน์ด้วยการใช้เฟสบุ๊ก. ท่องเที่ยว**. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2566, เข้าถึงได้จาก <https://borc.anamai.moph.go.th/webupload/24xe82d9421a764bd38b31a4171c44f37a6/filecenter/KPI64/F1/Level1/F1-1-15.pdf>

สำนักมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว. (2558). **แผนยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงแรมท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านศึก

สิรินกานต์ ผ่องประเสริฐ. (2558). **ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทย : รูปแบบสมการโครงสร้าง**. วิทยานิพนธ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2567, เข้าถึงได้จาก <http://ezproxy.car.chula.ac.th:2074/bitstream/123456789/50652/1/5378963039.pdf>

สุกัญญา วงศ์เจริญชัยกุล. (2561). **การศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี**. ปรินญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุจิตราภรณ์ จุสปาโล. (2556). **การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนในพื้นที่เกาะสาหร่าย จังหวัดสตูล**. วารสารการวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชน (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 6(1), 1-13.

สุชาดา เจริญพันธุ์, ศิริกุล ล้ำสีโท และวรรณมา ศิลปะอาษา. (2547). **เอกสารการสอนชุดวิชาการความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หน่วยที่ 8-15**. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช: นนทบุรี.

สุถี สิริฐศรี (2557). **แนวทางการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนคลองโค่น อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สุวิชา รัชศรี. (2558). การพัฒนาความตระหนักทางสิ่งแวดล้อมผ่านกิจกรรมนันทนาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *Veridian E-Journal Silpakorn University*, 8(1), 1231-1242.

สุวิมล ว่องวานิช. (2550). **การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อคิน รพีพัฒน์. (2551). **วัฒนธรรมคือความหมาย: ทฤษฎีและวิธีการของทิลฟোর্ต เกียร์ช**. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).

อดิคุณ จิตรากร. (2557). **การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษา วัดติโลกอาราม “วัดกลางน้ำ” อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา**. ปรินญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

อดิคุณ เสร้ามัญ, ขวรินทร์ สุดสวาท, สุประภา สมั่นกพงษ์, นภัสนันท์ วินิจวรกิจกุล และอนัญญา รัตน์ประเสริฐ. (2564). การพัฒนาสินค้าของที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 10(4), 306-318.

อรรทวิท ศิลาน้อย, ณ์ภูษพงษ์ ฉายแสงประทีป, วันทกกาญจน์ สีมาโรจน์ และวัฒนา ทนงค์แพง.

(2562). ความต้องการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพระบรมธาตุนาตุ่นสำหรับการท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*, 10(2), 130-143.

อรุณรุ่ง ปภาพสิษฐ์, ทิวต์ มณีโชติ, สายฤดี วรกิจโกศาทร และวิรัตน์ คำศรีจันทร์. (2555). รูปแบบการสร้างจิตสำนึกในการพัฒนาชุมชน. *วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร*, 7(2), 98-110.

อัจฉิมา ศุภจริยาวัตร. (2565). **แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนเพื่อการส่งออก กรณีศึกษากลุ่มผ้าไหมทอมือบ้านสุขสำราญ จังหวัดสระแก้ว**. *วารสารศิลปศาสตร์และอุตสาหกรรมบริการ*, 5(1), 429-444.

อารี สุทธิบุญ. (2540). **การศึกษาผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม จากการเปลี่ยนแปลงจากภาคเกษตรกรรมสู่ภาคอุตสาหกรรม**. ปรินญาบริหารศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

อินทอร รัตนบรรพต. (2553). **แนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี**. ปรินญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตรการกีฬาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย.

- เอกลักษณ์ นาคพ่วง. (2564). กระบวนการสร้างจิตสำนึกในการจัดการทรัพยากร ของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขต บึงบอระเพ็ด จังหวัดนครสวรรค์. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 9(5), กรกฎาคม-สิงหาคม 2564.
- โอบอล รังสีมันตุชาติ และทิพาพร โพธิ์ศรี. (2564). การพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดย การมีส่วนร่วม ของชุมชนท้องถิ่นนครุ ม จังหวัดอุตรดิตถ์. *Journal of Modern Learning Development*, 6(3), 355-369.





ภาคผนวก



แบบสอบถามผู้เข้าร่วมการแข่งขันและผู้ชมการแข่งขัน World Grand Prix #1 (WGP#1) WATERJET
OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP – Phuket 2023

คำชี้แจง: โปรดตอบคำถามต่อไปนี้โดยทำเครื่องหมาย ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. สถานะในการเข้าร่วมงาน

- () ผู้ร่วมแข่งขัน () ผู้ชมและผู้ติดตาม () ผู้ประกอบการในและนอกสนามแข่งขัน

2. เพศ

- () ชาย () หญิง

3. อายุ

- () 20 – 29 ปี () 30 – 39 ปี () 40 – 49 ปี () 50 – 59 ปี
() 60 – 69 ปี () 70 ปีขึ้นไป

4. ระดับการศึกษา

- () ต่ำกว่าปริญญาตรี () ปริญญาตรี () สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป

5. รายได้ต่อเดือน

- () 15,000 บาทหรือต่ำกว่า () 15,001 – 20,000 บาท () 20,001 – 30,000 บาท
() 30,001 – 40,000 บาท () 40,001 – 50,000 บาท () 50,001 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลความต้องการของประเภทกิจกรรมท่องเที่ยวสีเขียว

6. เมื่อเสร็จสิ้นจากการแข่งขัน ท่านมีความต้องการไปท่องเที่ยวในรูปแบบใด (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

- () การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy tour)
() การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism)
() การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural tourism)
() การท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ (Island tourism)
() การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural tourism)
() การท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ (Historical tourism)

ปัจจัย	สภาพปัจจุบัน					สภาพที่พึงประสงค์				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
39. เจ้าหน้าที่ให้บริการและประสานงานแก้ไข ปัญหาให้นักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และเหมาะสม										
40. เจ้าหน้าที่มีความชำนาญด้านเส้นทางและ ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี										
ด้านภาพลักษณ์										
41. การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนต่อการท่องเที่ยว										
42. เวลาการให้บริการตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้										
43. แหล่งท่องเที่ยวมีการควบคุมความปลอดภัยเป็น อย่างดี										
44. แหล่งท่องเที่ยวจะมีการแสดงความรับผิดชอบ เมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น										
45. แหล่งท่องเที่ยวมีการดูแลนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี										

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....





ภาคผนวก ข

แบบประเมินตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์

แบบประเมินการตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้าง
มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนจากการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี World Grand Prix #1 (WGP#1)
WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP – Phuket 2023

คำชี้แจง : ผู้วิจัยได้จัดทำร่างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนจากการจัดการแข่งขันเจ็ตสกีนำเสนอให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์ และข้อเสนอแนะของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวสีเขียว ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. กลยุทธ์เชิงรุก (SO-Strategies)

1.1 สร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ การจ้างงานและสร้างรายได้

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....
.....

1.2 การส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพื้นที่ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและบริการ ในจังหวัด

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....
.....

1.3 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณในจังหวัด ให้มีมาตรฐาน และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....
.....

1.4 สร้างการรับรู้ให้กับชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ตระหนักถึงเรื่องสิ่งแวดล้อมในจังหวัด

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....
.....

1.5 ส่งเสริมให้มีการแสดงออกถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีในอดีต และให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

1.6 พัฒนาและบูรณาการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในจังหวัด เพื่อลดมลภาวะ

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

1.7 พัฒนา story ของสถานที่ท่องเที่ยวและสร้างกิจกรรมที่หลากหลาย ใช้สื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ ในจังหวัด

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

1.8 จัดการระบบ และกระบวนการ การบริการให้มีมาตรฐาน ด้วยความถูกต้องรวดเร็ว ควรจัดให้มีร้านค้า และร้านขายของที่ระลึกที่มีสินค้าหลากหลายอย่างพอเพียง

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

1.9 จัดให้มีการออกตรวจเป็นระยะ และให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อประสานงานและแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็ว และเหมาะสม

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

1.10 ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2. กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO- Strategies)

2.1 การสร้างอาชีพ กระจายรายได้ให้คนในพื้นที่ โดยใช้ประโยชน์ทรัพยากรที่มีในพื้นที่สร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.2 สร้างการมีส่วนร่วมในการดูแลความปลอดภัยและทรัพย์สินภายในจังหวัด

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.3 อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะพื้นที่ จัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัด และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน/สาธารณูปโภคได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.4 จัดให้มีการตั้งกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาการบริหารจัดการขยะในระดับชุมชน และขยายผลและใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.5 จัดให้มีไกด์อาสาในการสื่อสาร เกี่ยวกับข้อบังคับในการเข้าพื้นที่ สร้างการมีส่วนร่วมระหว่างชุมชน พื้นที่และหน่วยงานผู้ดูแลเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ในการอนุรักษ์ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น ในชุมชนเปลี่ยนแปลงไป

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.6 สร้างและบูรณาการผลิตภัณฑ์โดยใช้ทรัพยากรในพื้นที่ให้มีลักษณะเฉพาะชุมชน ให้มีความเข้มแข็ง ส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.7 พัฒนาสื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ในทุกช่องทาง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และความหลากหลายของกิจกรรม เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดการรับรู้มากขึ้น

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.8 ครัวจัดอบรมพนักงานผู้ให้บริการให้มีมาตรฐาน มีความกระตือรือร้น มีทักษะ และความพร้อมในการบริการ

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.9 ผู้บังคับบัญชาควรจัดประชุมเป็นระยะๆ เพื่อย้ำเตือนให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่างตรงต่อเวลา ด้วยความรวดเร็ว และเป็นมิตร ด้วยจิตใจอารีต่อ นักท่องเที่ยว (

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

2.10 สร้างเครือข่ายในการควบคุมความปลอดภัย และดูแลนักท่องเที่ยว และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3. กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST- Strategies)

3.1 บูรณาการความรู้กับทรัพยากรที่มี โดยใช้เทคนิคเฉพาะ

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.2 การสร้างข้อตกลงร่วมกันของคนในบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในการดูแลรักษาความรู้พื้นถิ่น และรักษาทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.3 ปลูกจิตสำนึกคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว ในการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในการรักษาสิ่งแวดล้อม

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.4 สร้างเครือข่ายระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้านวัฒนธรรมในบริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.5 พัฒนาและบูรณาการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ เพื่อใช้เป็นผลิตภัณฑ์ในการบริการและกา
 รท่องเที่ยวชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.6 เพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เช่นป้ายบอกทาง และป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว
 และสัญลักษณ์ต่างๆ

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.7 จัดการระบบ และกระบวนการ ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้มีมาตรฐาน เพิ่ม
 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมในพื้นที่บริเวณชายหาดและเกาะ และท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.8 จัดให้มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับการให้บริการ การปฏิบัติงาน และเส้นทางแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

3.9 จัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหากเกิดเหตุด้านความปลอดภัย และในการ
 ดูแลนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระยะ

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4. กลยุทธ์เชิงรับ (WT- Strategies)

4.1 อบรมพัฒนาผู้ประกอบการให้พร้อมรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่ ในมิติต่างๆ

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.2 สร้างเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อช่วยดูแลความปลอดภัยและทรัพยากรที่มีอยู่

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.3 จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ในการดูแลสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่ และสร้างจิตสำนึกในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.4 จัดอบรมไกด์อาสาเพื่อสื่อสารในพื้นที่ และสร้างกิจกรรมเพื่อให้นักท่องเที่ยว รับผิดชอบต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.5 ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมในการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย ส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้เกิดความยั่งยืน

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.6 สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและสัญลักษณ์ สร้างความหลากหลายในการท่องเที่ยว และมีคุณภาพโดยรวมในแหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.7 สร้างเครือข่ายร่วมกันในการบริหารจัดการ ด้านความปลอดภัย ควรจัดอบรมเจ้าหน้าที่รุ่นใหม่ๆ ให้เกิดความชำนาญด้านเส้นทางและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เพียงพอในการบริการนักท่องเที่ยว

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.8 จัดอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ประกอบการและผู้ให้บริการให้ความรู้ความชำนาญในการให้บริการอย่างรวดเร็ว เป็นกันเอง ในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมและตรงต่อเวลา

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....

4.9 จัดให้มีการซักซ้อม ระหว่างชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการดูแลนักท่องเที่ยว ตรงตามกำหนดที่แจ้งไว้ และแสดงความรับผิดชอบเมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

การรับรองกลยุทธ์ () รับรอง () ไม่รับรอง

ข้อเสนอแนะในการกำหนดกลยุทธ์

.....

.....



ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผศ. ดร. พราม อินพรม	ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาการจัดการกีฬา คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ผศ. ดร. เสาวลี แก้วช่วย	ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาการจัดการกีฬา คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
อาจารย์ ดร. โอม โตอาจ	ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาการจัดการกีฬา คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
อาจารย์ ดร.นราธิป แนวคำดี	ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
คุณมีโชค อบนวล	ตำแหน่ง นายทะเบียน สมาคมกีฬาเจ็ตสกีแห่งประเทศไทย



ภาคผนวก ง

รายนามผู้ตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยว

มหาวิทยาลัยศิลปากร

รายนามผู้ตรวจสอบและรับรองความเหมาะสมของกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้าง
มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนจากการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี World Grand Prix #1
(WGP#1) WATERJET OFFSHORE WORLD CHAMPIONSHIP – Phuket 2023

1. ตัวแทนจากฝ่ายบริหารจัดการแข่งขันเจ็ตสกี

คุณจิราพร กาญจนพิทักษ์

ตำแหน่ง กรรมการและเหรัญญิก หัวหน้าสำนักงานฯ สมาคมกีฬาเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ

คุณอภิรักษ์ เผ่าเจริญ

ตำแหน่ง อดีตผู้อำนวยการทัวร์นาเมนต์ วอเตอร์เจ็ตโพรทัวร์

2. ตัวแทนจากสมาคมเจ็ตสกี แห่งประเทศไทย

คุณเสริมศักดิ์ ชีพประกิจ

ตำแหน่ง กรรมการสมาคมกีฬาเจ็ตสกีแห่งประเทศไทยฯ

คุณสุชาติ ขุนแจ้ง

ตำแหน่ง สมาชิกวุฒิสภาเมืองพัทยา และอดีตผู้จัดการเจ็ตสกีทีมชาติไทย

3. ตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดภูเก็ต

คุณภัทรวุฒิ อริสรกุลธร

ตำแหน่ง พนักงานบริหารงานทั่วไป 5

คุณหัสชัย หนูอุไร

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

4. ตัวแทนจากฝ่ายส่งเสริมกีฬาอาชีพ การกีฬาแห่งประเทศไทย

คุณอิสริย์ ศุภเลิศจารุภัทร์

ตำแหน่ง ผู้ช่วยปฏิบัติงานโครงการการบริหารยุทธศาสตร์ทั่วทั้งองค์กรสู่รัฐวิสาหกิจชั้นนำ
งานวิเคราะห์และประเมินผลองติดตามและประเมินผลฝ่ายนโยบายและแผน

คุณธีรธิตา ปลื้มสำราญ

ตำแหน่ง ผู้ช่วยปฏิบัติงานโครงการการสรรหาและคัดเลือกนักกีฬาเป็นเลิศสู่นักกีฬา
ทีมชาติงานกำกับดูแลและติดตามประเมินผลกีฬาเป็นเลิศกองพัฒนา
กีฬาเป็นเลิศฝ่ายพัฒนากีฬาเป็นเลิศ

5. ตัวแทนจากกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมเมืองภูเก็ต

คุณดวงเด่น คำใหม่

ตำแหน่ง ประธานกรรมการบริหาร โรงแรมแคทเธอริน่า พูลวิลล่า รีสอร์ท ภูเก็ต

คุณประภา เหมมินทร์

ตำแหน่ง ผู้ช่วยรองประธานกรรมการฝ่ายกิจกรรมองค์กรและพันธมิตรทางธุรกิจ
โรงแรมอังสนา ลากูน่า ภูเก็ต





ภาคผนวก จ

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์



คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา
เลขที่ 91 ถนนเทศบาล 1 ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000 โทรศัพท์ 0 7321 2863 ต่อ 131
E-mail: scphylirb@yala.ac.th Website: http://www.yala.ac.th/IRB-SCPHYL/

AF 04-03

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ชื่อโครงการวิจัย	กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวสีเขียวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของชุมชนในการจัดการแข่งขันเจ็ตสกี		
รหัสจริยธรรมการวิจัย	SCPHYLIRB-2566/058		
ผู้วิจัยหลัก	นางสาวศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์		
สังกัด	มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม		
วิธีการพิจารณา	Expedited		
วันที่ส่ง	16 กุมภาพันธ์ 2566	วันที่พิจารณา	17 กุมภาพันธ์ 2566
วันที่รับรอง	01 มีนาคม 2566	วันหมดอายุ	01 มีนาคม 2567

เอกสารที่รับรอง

1. โครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. เอกสารชี้แจงข้อมูลอาสาสมัครวิจัย
4. เอกสารแสดงความยินยอมโดยได้รับการบอกกล่าว
5. ประวัตินักวิจัย/คณะนักวิจัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา ได้พิจารณาโครงการวิจัยแล้ว ตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นมาตรฐานสากล ตามระเบียบแนวทาง และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ:

1. กำหนดส่งรายงานความก้าวหน้า Q1. กันยายน 2566 แบบฟอร์ม AF 03-19
2. กำหนดส่งรายงานสิ้นสุดโครงการ Q1. เมษายน 2567 แบบฟอร์ม AF 03-20
3. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัยหลังได้รับการรับรอง ให้นักวิจัยขออนุมัติปรับรายละเอียด และ AF 07-02 แบบฟอร์ม AF 07-01
4. หากดำเนินการวิจัยไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลารับรอง ให้นักวิจัยขออนุมัติขยายระยะเวลา แบบฟอร์ม AF 03-18

.....
ชื่อ: อ. อ. อ. อ.

(นางสาววิชากรณ์ อินทรชุตติ)

เลขานุการคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม
การวิจัยในมนุษย์

.....
ชื่อ: อ. อ. อ. อ.

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม
การวิจัยในมนุษย์

(หนังสือรับรองมีปณินตราสัญลักษณ์วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดยะลา)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

ศุภลักษณ์ นิลนพรัตน์

วุฒิการศึกษา

ที่อยู่ปัจจุบัน

8/1 ม.3 ต.โพรงอากาศ อ.บางน้ำเปรี้ยว จ.ฉะเชิงเทรา 24150

